

Giới thiệu Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh

Edit: Bear

Truyện dựa trên câu chuyện cổ từ trang trên Internet, tác giả dựa trên ý tưởng cốt truyện chính viết lại, tác giả chỉ cung cấp cho mọi người xem qua tham khảo trao đổi học hỏi, bản quyền thuộc về nguyên tác cùng nhà xuất bản, nếu thích, mời mọi người đặt mua bản chính.

Một tiếng sấm giật dữ cắt qua bầu trời tĩnh lặng, "Thiên sứ một ngàn năm trăm tám mươi, người xem, người đã làm ra chuyện tốt gì rồi!"

Thiên sứ 1580 Miêu Miêu đang ở cùng các khác thiên sứ khác chơi đùa thì chợt nghe thấy thanh âm như thế, liền ngã từ trên tầng mây xuống, cũng may là có một đám mây trắng bay qua đón được cô. "Chúa trời, xin hỏi con lại làm sai gì nữa ạ?"

"Làm sai chuyện gì à? Người nói xem?"

một ngón tay từ trên chỉ xuống, xuyên qua tầng mây bắn thẳng vào nhân gian phồn hoa. "yêu tinh Vi Vi vốn phải đầu thai đến cuối thế kỷ 18, tại sao lại chạy đến thế kỷ 20 ở Đài Loan vậy hả?"

Thiên sứ xinh đẹp bất cần le lưỡi, nguy rồi! cô chơi đùa quá mức rồi, cô vậy mà làm cho yêu tinh tóc đen đầu thai sai địa điểm cùng thời gian!

Vậy cô nên làm gì bây giờ?

"1580, người nói ta nên làm cái gì bây giờ? yêu tinh Vi Vi đầu thai sai, chịu ảnh hưởng cũng không chỉ một mình cô ta, mà còn liên quan đến những người khác cũng bị ảnh hưởng nữa, nói không chừng toàn bộ thiên luật vận hành đều đã bị lỗi, lần này ta nên trách phạt người thế nào mới tốt đây, vậy đi ta thấy người đến Đài Loan bồi cô ta cũng được lắm!"

Thiên sứ xinh đẹp bất cần vội vàng quỳ xuống, đáng thương vô đôi cánh nhỏ, "Con biết sai rồi, cầu chúa trời đừng đẩy con xuống Đài Loan, đó là một nơi hỗn tạp, con mỗi lần đến đó lúc trở về đều phải chải rửa đôi cánh nửa tháng, thực vất vả nha!"

"Người cũng biết Đài Loan hỗn tạp, vậy mà còn đem yêu tinh Vi Vi đến đó?" Lại truyền đến một tiếng rống to, rống đến mức tiểu thiên sứ nào đó lở tai muốn điếc.

"Con biết sai rồi, con sẽ đi tìm yêu tinh Vi Vi trở về ngay, rồi cho đầu thai lại lần nữa."

"Người đứng lại đó cho ta!" Lúc này chúa trời đã giận đến run cả người, ngay cả giọng nói cũng thay đổi. "Linh hồn đã đầu thai muốn đem về là đem được sao?"

"Vậy phải làm thế nào?"

Bầu trời yên lặng được một lúc, thật lâu sau, một tiếng sấm lại vang rền lên - -

"Hai mươi lăm năm sau, cô ta có một kiếp số, người liền thừa dịp thời điểm ấy đến mà đem cô ta trở về niên đại ban đầu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trùng mắt nhìn nòng súng đen ngòm đang chia về người mình, Lam Vịnh Vi nằm mơ cũng không ngờ ngày đầu tiên đến nước Mỹ đã gặp được một cái lễ gặp mặt - - cướp bóc thế này!

"anh ... anh muốn làm cái gì?" Lam Vịnh Vi sớm đã nghe nói trị an ở Los Angeles không tốt lắm, lại thường xuyên có cướp bóc, cường bức, nhưng cô lại không nghĩ rằng mình lại may mắn được gặp ngay ngày đầu tiên.

"Đừng... Đừng nhúc nhích... Đem... Đem tiền... Lấy ra ..." một gã thoát nhìn giống như thanh niên châu Á cầm một khẩu súng, hấn dùng thứ tiếng anh trúc trắc lại hơi có chút khàn trương nói.

cô liền làm theo lời hắn nói từ túi da lấy ra từ một đồng cùng mười đồng tiền mặt đưa cho đối phương, "Này ... Cầm!"

Người thanh niên vớ lấy tiền mặt, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn liến nhét hết vào trong túi tiền, sau đó hấn lại duỗi tay ra nói: "không đủ, lấy ra thêm mau !"

"không... không có!" Lam Vịnh Vi kinh ngạc lui về phía sau từng bước, không phải người ta hay nói lấy ra một ít tiền là có thể đuổi cướp đi sao? Vì sao cái tên cướp trước mặt này tựa hồ còn ngại cô đưa quá ít chứ ?

"không có hả ? Tao không tin, tao biết người Đài Loan đến đây đều mang theo rất nhiều tiền, đem túi da đưa cho tao !" Người nọ thô lỗ đoạt lấy túi da của Lam Vịnh Vi , sau đó hấn đi qua một góc tối bắt đầu lục lọi tựa hồ như đã quên mất Lam Vịnh Vi đang đứng ngay người .

Mất thấy thời cơ đến , Lam Vịnh Vi lập tức chạy đi , miệng còn la to : "Cứu mạng a ! Ăn cướp a!"

"Đáng chết, con nhỏ ngu ngốc này , đứng lại cho tao !" Hành động của Lam Vịnh Vi chọc giận gã đó ,hấn lập tức không nghĩ ngợi gì liền giơ súng lên bắn về phía cô .

Bang bang hai tiếng vang lên , Lam Vịnh Vi chỉ cảm thấy chân mình nóng lên, đầu gối mềm nhũn cả người liến té ngã trên đất, nhưng ý chí muốn sống làm cho cô nhin xuống đau đớn mà đứng lên tiếp tục chạy về phía trước . "Cứu mạng ! Cứu mạng a!"

"Đáng chết, mày đứng lại đó cho tao ." Gã chạy vài bước đuổi theo Lam Vịnh Vi, một tay nắm tóc của cô hung ác nói : "Đồ điểm thời tha , kêu la cái gì? Dem tiền lấy ra cho tao !"

"không có , trên người tôi không còn tiền!"

"không có, vậy đem dây chuyền để lại cho tao ." nói xong, hấn động tay muốn lột dây chuyền vàng trên cổ Lam Vịnh Vi .

"không thể , đó là của mẹ tặng cho tôi . Tôi không thể cho anh được ." Lam Vịnh Vi phản kháng đưa tay bắt lấy tay hấn, cố gắng bảo vệ dây chuyền mẹ cho cô .

"Buông tay, tao nói mày buông tay!" Gã lớn tiếng rống giận, đồng thời hung hăng giáng cho Lam Vịnh Vi một cái tát.

Cái tát này khiến cho Lam Vịnh Vi hoa mắt , choáng váng đầu , nhưng cô vẫn cố nắm chặt dây chuyền không buông ."không thể , tôi không thể đem dây chuyền cho anh . Cứu mạng ! Cứu mạng đi !"

"Đáng chết! Tao nói mày buông tay, nếu không tao liền dùng súng đánh chết mày !" Gã hung ác dùng báng súng đánh vào đầu Lam Vịnh Vi.

"không thể ... " Lam Vịnh Vi suy yếu kêu lên , cô cảm thấy đầu như ngừng hoạt động , chân nặng nề, toàn thân bắt đầu mất đi khí lực khuyu xuống, "Tôi không thể... Dem dây chuyền mẹ tặng cho anh ..."

Trong mông lung cô dường như thấy người nọ phẫn nộ dùng súng chỉ vào mình, cô biết cô nên né ra, nên kêu to, nhưng cái gì cô cũng không thể làm mà chỉ có thể nắm thật chặt dây chuyền.

Đúng vậy, dây chuyền, đó là vật mẹ đưa cho cô...

※※※※※

Khi Lam Vịnh Vi một lần nữa mở to mắt ra thì cô phát hiện mình đang nằm ở trong một rừng cây, không khí tràn ngập hương cỏ xanh , bên tai cô còn có thể nghe thấy tiếng chim hót riu rít cùng tiếng dòng nước róc rách.

Chỗ nào là chỗ nào ? Vì sao cô lại ở chỗ này?

Lam Vịnh Vi buồn bực cực kỳ, cô giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng chỉ mới nhẹ nhàng di động cô đã thấy xương chân đau đớn làm bản thân phải ngã lại trên cỏ, ngay cả đầu cô cũng giống như có mười chiếc xe tải cán qua đau đến khiến cô xanh cả mặt, cô ôm chặt lấy cái chân đau thờ hào hển.

"Đau quá!"

Lam Vịnh Vi cắn môi, lông mi xinh đẹp nhú thành một nắm, cô không thể tin tưởng mắt nhìn ống quần bị máu tươi dính ẩm ướt , đây là kiệt tác của tên cướp kia sao , vì cướp đoạt tiền tài, hấn không tiếc nỗ súng đá thương người, thậm chí dùng báng súng đánh vào đầu cô chỉ vì một cọng dây chuyền... Đúng rồi, dây chuyền đâu?

Nghĩ đến dây chuyền, Lam Vịnh Vi bối rối sờ lên trên cổ mình , không có? Chẳng lẽ bị rút? Hay đã bị cướp đi rồi ?

Bất chấp thân thể đau đớn, cô quỳ rạp trên mặt đất tìm kiếm , nhưng mặc cho cô tìm khắp chung quanh mấy mét, vẫn tìm không thấy dây chuyền vàng mặt trắng kia.

Lam Vịnh Vi ngồi sững trên đất, miệng vết thương đau đớn , hơn nữa còn cả chuyện đánh rơi dây chuyền khiến cô uể oải, cơ hồ làm cho cô nhin không được muốn rơi nước mắt.

Đột nhiên, một thanh âm rất nhỏ hấp dẫn sự chú ý của cô , theo phương hướng thanh âm ấy nhìn qua, cô phát hiện một con thỏ hoang ngồi xồm trong bụi

cỏ, đang từ tốn cắn cỏ xanh, mà ở bên chân con thỏ lóe ra chút ánh sáng vàng, đó là... Đó là một cọng dây chuyền!

Lam Vịnh Vi kinh hãi trừng lớn mắt, cô lấy tay giữ lấy chân, chịu đựng cả người suy yếu mà chậm rãi lết về phía trước, ngay lúc cô gần như đã sắp chạm đến thỏ hoang, một tiếng pháo bông vang lên ngăn trở hành động của cô, đồng thời cũng đánh vỡ cả sự yên tĩnh đang bao trùm khu rừng. Chuyển biến bất thành linh khiến cho tay Lam Vịnh Vi dừng lại giữa không trung, ông trời ơi, chẳng lẽ tên cướp kia còn bám theo cô, hắn chưa từ bỏ ý định muốn cướp dây chuyền nữa sao?

Nhưng không bao lâu cô liền phát hiện mình sai lầm rồi, bởi vì có mấy nam nhân đang cưỡi ngựa hướng về phía đi tới, mà những người này người người đều mặc quần áo đi săn chỉnh tề, hơn nữa tay họ còn đang cầm súng săn, một bộ dạng đang ra ngoài săn thú, căn bản không giống như tên côn đồ khôn kiếp chặn đường cô.

một người trong số họ thấy bộ dạng Lam Vịnh Vi chật vật thì liền ngăn ra, tiện đà có người còn kinh hô: "không xong chúng ta bắn phải người."

Lời này vừa ra khỏi miệng, mấy nam nhân đều đồng loạt xuống ngựa đi đến trước mặt Lam Vịnh Vi, trong đó có một chàng trai thoát nhìn ước chừng hơn hai mươi ngời xồm xuổng nói: "Thực xin lỗi, tôi rõ ràng nhìn thấy một con thỏ đang ăn cỏ ở chỗ này, không nghĩ tới lại bắn nhầm cô, thương thể của cô nặng không? Có sao không?"

Lam Vịnh Vi suy yếu lắc đầu, đang muốn mở miệng nói chuyện thì một thanh âm lạnh lùng truyền đến: "Rudolph, người đang làm cái gì đó?"

Người gọi là Rudolph ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông tóc đen đang ngồi ở trên lưng ngựa. "Tôi không cần thận làm bị thương người, cho nên..."

Người đàn ông tóc đen ánh mắt lạnh lùng, "Người không đã thương người."

"Nhưng cô ấy bị thương..." Rudolph hồ nghi nhìn Lam Vịnh Vi đang muốn ngất đi.

Người đàn ông tóc đen căn bản không cho Rudolph có cơ hội giải thích, cầm hấn hếch lên, chỉ một điểm màu xám nhỏ trong bụi cỏ. "Người bắn trúng con thỏ kia, còn tiểu thư này là tự mình bị thương."

Theo như phương hướng của người đàn ông tóc đen nhìn lại, Rudolph quả nhiên thấy có một con thỏ hoang bị thương màu xám nằm ở trong bụi cỏ, xem ra chính mình quả thật không bắn nhầm người.

"đi thôi! Chúng ta đã trì hoãn rất nhiều thời gian!" Người đàn ông tóc đen nhẹ nhàng quát, giục ngựa hướng về một phương hướng khác, hấn một chút cũng không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của Lam Vịnh Vi.

"Mục Lôi, chờ một chút, cô ấy bị thương, chúng ta không thể cứ đi như vậy..."

"Người biết cô ta?" Người đàn ông tóc đen đưa lưng về phía mọi người ngồi trên ngựa, thanh âm bình thản nghe không ra chút bất ổn.

"không, tôi làm sao có thể quen biết cô ấy?"

"Là người làm cho cô ta bị thương?"

"không có, tôi bắn con thỏ ở chỗ này." Rudolph giờ con thỏ sớm đã chầu ông bà nói.

"một khi đã như vậy, người còn đứng ở nơi đó làm cái gì?" Ngụ ý của hấn đã phi thường rõ ràng, người tên Mục Lôi này không nên xen vào việc của người khác.

"Nhưng mà cô ấy ..."

Lời của Rudolph còn chưa nói đến một nửa đã bị người đàn ông tóc đen đánh gãy: "đi thôi, đừng quên chúng ta hôm nay phải làm cái gì!"

Những lời này nghe như nhẹ nhàng băng quơ, vậy mà lại làm cho Rudolph biến sắc, hấn áy náy, sâu sắc nhìn Lam Vịnh Vi đang nửa nằm trên cỏ một cái, sau đó một lời cũng không nói nhảy lên lưng ngựa.

đang lúc đoàn người chuẩn bị rời đi thì nghe thấy giọng nói giòn tan rõ ràng của Lam Vịnh Vi truyền đến tai mọi người, cô như đang lẩm bầm lầu bầu, hoặc như đang kể chuyện xưa mà nói liên mien: "Nghe nói ở phía đông bắc của Trung Quốc có một loại động vật gọi là điều, nó sẽ ở trong tuyết lấy thân thể của chính mình vì người bất hạnh lạc đường mà sưởi ấm, làm cho người này không đến mức bị đông chết, mà lúc này không phải là mùa đông băng tuyết giá lạnh, cũng không phải vùng đông bắc Trung Quốc, vậy mà không có một người nào có tấm lòng tốt như động vật cứu lấy mạng người."

Người đàn ông tóc đen nghe vậy ánh mắt chợt lạnh lùng, đường cong đẹp đẽ ở trên lưng trong nháy mắt trở nên cứng nhắc. "Người đang chỉ cây Dâu mà măng cây Hòe, nói ta cảm thú không bằng?"

Lam Vịnh Vi lung lay thoáng di động đứng lên nghênh đón ánh nhìn chăm chú của hấn, "Chẳng lẽ không đúng?"

Ánh mắt đẹp đẽ của hấn thoáng hiện lên một tia tức giận, mày kiếm anh tuấn cũng bởi vậy nhú thành một đường, "Người có biết ta là ai không?"

"Tôi không cần biết một gã mặt người dạ thú tên gọi là gì."

"Mặt người dạ thú? Người là người đầu tiên dám nói như vậy với ta !" Nam tử gọn gàng nhảy xuống ngựa, đi từng bước một về phía Lam Vịnh Vi, tầm mắt hần nhìn chăm chăm vào người cô, tuy chặt vật lại mang bộ dáng đặc ý kinh người .

"Đúng đó ? Tôi đây rất có hứng tặng thêm cho anh vài từ gọi tả nữa , là giống động vật máu lạnh, loài bò sát , thấy chết mà không cứu được đồ trướng thối ... Điều thực thích hợp với anh đó nha ."

Nam tử xanh mặt, gần từng tiếng cắn răng nói : "Còn gì nữa ?"

"Đương nhiên còn , anh không chỉ có ý chí sắt đá, mà nào còn bị ủng nước , anh nghĩ rằng tôi thích nằm ở chỗ này không thể động đậy sao? Nếu không gặp phải cướp , bị hần làm bị thương sao tôi có thể ..."

Lam Vịnh Vi chỉ mới nói được một nửa đã phải dừng lại , bởi vì nam tử đột nhiên bắt lấy tay cô . "Người nói cái gì ? Người gặp cường đạo?"

"Đúng vậy, tôi vừa mới đến quốc gia này ngày đầu tiên đã gặp cướp, người kia không chỉ cướp đi tiền của tôi, mà còn dùng vũ khí đánh tôi , hần..."

"Người kia bộ dạng trông thế nào?"

"Cao cao gầy gầy, thoát nhìn hần là người châu Á, hần cầm cây sung lục , tuổi rất nhỏ , đại khái không vượt qua hai mươi tuổi."

Nam tử giống như trũng mắt nhìn quái vật mà nhìn chăm chăm Lam Vịnh Vi, "Người nói bấy bọ gì đó? Ta là muốn người miêu tả diện mạo của tên cường đạo , không phải muốn người hồ ngôn loạn ngữ, nói nhảm làm cho người ta nghe không hiểu."

"Tôi không có nói nhảm, tôi nói đều là sự thật..." Lam Vịnh Vi đột nhiên ngậm miệng, kỳ quái, chẳng biết tại sao, cô có cảm giác, cảm thấy nam tử trước mắt thoát nhìn có điểm kỳ quái, nhưng lại không nói ra được. cô nhìn chăm chăm nam tử trước mắt , theo dáng người cao lớn thon dài, khí chất tà khí lại mang thêm vài phần quý tộc không ai bì nổi , đến khuôn mặt hoàn mỹ của hần , rốt cục, cô phát giác ra chỗ không đúng rồi !

Là quần áo! Nam nhân này tuy rằng mặc trang phục đi săn, nhưng cổ tay áo lộ ra đường thêu hoa sen chỉ có hoàng tử trong cổ tịch mới có , mà trên chân hần còn đang mang một đôi giầy kỳ quái cô chưa từng thấy qua , mái tóc đen của hần cũng chính tề buộc ở sau ót, bộ dạng giống như vương công quý tộc Âu Châu cổ vậy .

Ông trời, đây là chuyện gì đây ? Chẳng lẽ người nọ là người giàu có ? đang ở nơi này cử hành vũ hội hóa trang ?

Lam Vịnh Vi nghi hoặc nâng mắt lần đầu tiên nhìn chăm chú xung quanh nơi mình ít nhất đã ở nửa giờ qua .

Phóng mắt nhìn khắp nơi, bốn phía là rừng cây đan xen hợp lí, trong rừng cây, trừ bỏ lúa thừa lớt thớt mấy đóa hoa đại ngoại thì chỉ có một cái ao nhỏ bên đường, lướt qua hồ nước có thể nhìn đến thấy mấy ngôi nhà bé xíu xa xa , còn có một tòa lâu đài sừng sững cao lớn .

Đúng vậy, đó là tòa lâu đài, bởi vì trước kia ở Âu Châu cô đã xem qua không ít lâu đài cổ , cho nên theo ngoại hình cô liếc mắt là có thể nhìn ra được đó là một tòa lâu đài, nhưng cùng với lâu đài trước kia cô thấy, lâu đài trước mắt tựa hồ không cổ lắm .

Kỳ quái? Vì sao cô không biết Los Angeles có lâu đài cổ nhỉ ? Hơn nữa một tòa lâu đài như vậy , cũng không nên xuất hiện ở nước Mỹ hiện đại này mới đúng.

Nghi ngờ bắt đầu bao phủ ở trong lòng Lam Vịnh Vi, theo như quần áo kỳ quái của đám người kia rồi đến tòa lâu đài đột nhiên xuất hiện , đều lộ ra manh mối , chẳng lẽ cô đang nằm mơ?

không, không phải nằm mơ, bởi vì đau đớn thấu xương trên thân thể đang nhắc nhở cô , đây không phải là nằm mơ!

Hay là lúc mình ở trong hôn mê đã đi vào một niên đại không biết ?

Ý tưởng này làm cho Lam Vịnh Vi nháy mắt trắng xanh cả mặt, cô nhìn phía người đàn ông tóc đen lẳng lẳng không nói được lời nào kia . "Bây giờ là niên đại nào ? Nơi này tên gọi là gì ?"

Người đàn ông tóc đen lạnh lùng nói , "Nơi này là lãnh địa của Tắc Đức Ni cô, ta là Mục Lô • Tắc Đức Ni cô, mỗi một tấc đất , một cành cây một cọng cỏ người thấy ở đây đều là tài sản của ta ."

"Niên đại, ta muốn biết bây giờ là niên đại gì ?"

"Năm 1815."

"1815 " Mấy con số như bom oanh tạc đầu Lam Vịnh Vi. Ông trời, năm 1815 ? không, không có khả năng, đây nhất định là mộng, nhất định là mộng, cô phải mau tỉnh lại, mau mau tỉnh lại mới được .

Tuy rằng tự nói với mình như vậy , nhưng thân thể Lam Vịnh Vi lại không nghe lời mà ngã xuống, cảnh vật trước mắt cũng mờ hồ theo ...

※※※※※

Lam Vịnh Vi cảm thấy thật sự nếu không uống nước, cô thật sự sẽ chết khát.

Lung lay thoảng động cô muốn tránh khỏi ánh mặt trời gay gắt , nhưng phía trước là một hồ cát, Lam Vĩnh Vi không biết mình sao lại đến cái nơi chìm không đề trống này như thế nào , cô thầm nghĩ muốn tìm một bóng cây râm mát nghỉ ngơi, rồi hào hào uống một chút nước , nhưng đưa mắt nhìn đi, bốn phía chỉ có cát vàng bụi đất, làm sao có nước đây ?

Đột nhiên, một giọt nước từ trên không trung rơi xuống, nhều trên mặt Lam Vĩnh Vi .

Đây là cái gì? Nước sao? Hay là trời mưa?

cô hồ nghi ngẩng đầu lên ngóng nhìn nắng gắt khốc liệt , làm sao có mưa được ? Có, có một giọt nước từ trên mấy đám mây trắng bay qua rơi xuống .

Lúc Lam Vĩnh Vi thất vọng cúi đầu thì một giọt nước khác lại dừng ở trên mặt cô , tiếp theo là giọt thứ hai, thứ ba...

cô khát khao dùng đầu lưỡi liếm giọt nước mưa trên mặt , nhưng những giọt nước như thế làm sao đủ giải khát ? cô cảm thấy yết hầu mình như muốn phát hỏa, vì thế cô cuống loạn vươn tay nắm, bắt loạn.

"Nước , tôi muốn nước !"

Lúc này, một tiếng trẻ em non nớt phảng phất như từ trên trời truyền đến , "Được , người chờ một chút, ta cho người càng nhiều nước ."

Đột nhiên như có mưa tầm tã rót xuống mặt Lam Vĩnh Vi, làm cô hòng cô không còn như lửa đốt cực khát nữa , cũng đánh gãy ác mộng liên miên không ngừng của cô , càng lúc cô càng thanh tỉnh .

Bỗng nhiên cô ngồi dậy, khó hiểu nhìn mình một thân ẩm ướt , "Ai?"

Thanh âm ngọt ngào cùng với tiếng cười khanh khách vang ở bên tai, "Là chính người nói muốn nước , cho nên ta liền cho người nước !"

"Em.. Em là ai?"

Trước giường Lam Vĩnh Vi là một cô bé khoảng 7, 8 tuổi , đôi mắt màu xanh ngọc , môi hồng răng trắng, quần áo lụa trắng, nếu có thêm một đôi cánh, vậy chắc chắn là một tiểu thiên sứ xinh đẹp rồi .

cô bé mở đôi mắt to linh hoạt nhìn chăm chăm cô , "Người là ai? Vì sao xuất hiện ở trong nhà ta ?"

"Nhà em ? Nơi này là nhà em ?" Lúc này Lam Vĩnh Vi mới phát hiện, chính mình đang ở trong một gian phòng mang phong cách Châu Âu xa hoa cổ điển , . Mà nơi cô nằm , là một cái giường lớn trên nóc có màn rủ xuống .

Đây là đâu ? cô nhớ rõ mình bị thương nằm ở trên cỏ, còn gặp gỡ một đám nam nhân kỳ quái , thậm chí còn cùng một người tên là Mục Lôi như động vật máu lạnh âm ỹ một trận, vì sao hiện tại cô lại ở chỗ này?

đang muốn mở miệng hỏi thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ , cô bé nhanh chóng lui về phía sau từng bước."Có người đến, không cho phép nói cho bọn họ biết ta đã tới, biết không?"

Lam Vĩnh Vi còn chưa kịp phản ứng, cô bé đã nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

không bao lâu sau , cửa một lần nữa bị đẩy ra, một cô hầu gái trẻ tuổi đi vào , phía sau còn dẫn theo nam tử trẻ tuổi cô đã gặp ở rừng cây , cô nhớ rõ, hẳn gọi Rudolph.

Thấy Lam Vĩnh Vi tỉnh, Rudolph hiển nhiên thật vui mừng , "cô tỉnh?"

"Là anh cứu tôi?"

Rudolph lắc đầu, "không, là Mục Lôi cứu cô ."

"Mục Lôi? anh nói cái tên tóc đen động vật máu lạnh đã cứu tôi?" Lam Vĩnh Vi kinh ngạc cực kỳ, là hẳn?

Rudolph bất giác cười khẽ một tiếng, "Đừng nói ngài ấy như vậy, ngài ấy là người tốt, chỉ là không thể nói lời dễ nghe thôi ."

Nhắc tới cái tên lạnh lùng như động vật máu lạnh kia , trong lòng Lam Vĩnh Vi liền có tức giận . "Người tốt? Người tốt sẽ muốn đem tôi để lại trong hoang dã , để cho tôi tự sinh tự diệt?"

"Đừng trách ngài ấy , ngài ấy phải làm như vậy là có nguyên nhân, về sau cô sẽ biết." Rudolph thân thiết lấy lấy súp trên tay nữ hầu đưa cho Lam Vĩnh Vi, "Uống chút súp đi , cô hôn mê một ngày một đêm, bụng nhất định rất đói bụng rồi ?"

Lam Vĩnh Vi lắc đầu, "Cám ơn anh , nhưng tôi không đói bụng, hiện tại tôi chỉ muốn uống nước, sau đó thay bộ quần áo ướt sũng này ra ."

Rudolph bây giờ mới chú ý tới nữ hầu trên của cô cơ hồ là đã bị ẩm ướt hết , ngay cả tóc cũng bị ướt hơn phân nửa, "Ông trời, sao cô lại bị ướt đến vậy ?"

"một cô bé tôi không biết , cô bé có lòng tốt lấy nước cho tôi uống, kết quả làm rót ."

"cô bé ?"

"Ừm ! Đại khái khoảng 7, 8 tuổi , tóc vàng, bộ dạng thật đáng yêu, rất được."

Rudolph nhíu mày, nhất định là Đại Tây Nhã, bởi vì cả Lam Nguyệt Sơn Trang trừ bỏ cô bé , không ai vừa vặn là tóc vàng lại 7, 8 tuổi nữa cả . Nhưng hẳn thực hoài nghi, Đại Tây Nhã sao lại có lòng tốt lấy nước cho người ta uống chứ ? Cho dù là lấy nước, cũng không có khả năng uống đến đầy mặt và đầu cổ ngay cả quần áo cũng ướt luôn đi?

"Tôi nghĩ người cô nói là Đại Tây Nhã."

"Đại Tây Nhã?"

"cô bé là con gái Mục Lôi , hai ngày trước vừa qua sinh nhật tám tuổi , rất bướng bỉnh , cả Lam Nguyệt Sơn Trang đều đau đầu với cô bé ."

Rudolph đứng lên nói, "Trước hết để cho Anna hầu hạ cô thay quần áo, cô vừa mới tỉnh lại, vạn nhất cảm lạnh sẽ không tốt."

Rudolph sẵn sàng đi đến ngoài cửa tránh , chờ Lam Vĩnh Vi thay xong quần áo mới một lần nữa vào phòng."Có thể nói cho tôi biết tên của cô không ?"

"cô thoát nhìn không giống người địa phương, cô từ chỗ nào đến?"

"Tôi gọi là Lam Vĩnh Vi,từ một nơi rất xa rất xa đến."

"Lam Vĩnh Vi? Đây là tên cô hay là họ của cô ?"

Lam Vĩnh Vi chột cười , "không, tôi họ Lam, tên là Vĩnh Vi, tôi là người Đài Loan , anh có thể gọi tôi là Vi Vi, mẹ cùng bạn bè đều gọi tôi như thế ."

"Người Đài Loan? Đài Loan ở nơi nào? Cách đây rất xa sao?"

"Cũng không xa nếu ngồi máy bay thì vài tiếng , nhưng nếu ngồi thuyền cũng không biết bao lâu mới tới ."

"Máy bay? Máy bay là cái gì?" Rudolph khó hiểu đánh gãy lời Lam Vĩnh Vi , hẳn lần đầu tiên nghe được cái từ "Máy bay" này !

Lam Vĩnh Vi kinh ngạc nhìn hần, người này là từ Himalaya chạy xuống à? Vì sao hần không biết máy bay là cái gì?

Lam Vĩnh Vi đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cái tên động vật máu lạnh không phải từng nói qua, bây giờ là năm 1815 sao? Nửa thế kỷ nữa mới phát minh ra máy chạy bằng hơi nước , ngay cả phi hành thuyền cũng còn chưa xuất hiện, hần làm sao có thể biết "Máy bay" là vật gì chứ ?

"Máy bay là một loại phương tiện giao thông, có thể một lần ở trên không trung chở vài trăm người đến nơi anh muốn đến ."

"không trung? Người là nói cái thứ kêu là 'Máy bay' có thể bay trên trời sao ?"

Mất thấy Rudolph một bộ có nghe nhưng không hiểu , hơn nữa vấn đề càng ngày càng nhiều, Lam Vĩnh Vi không khỏi ôm đầu ra phát tiếng. Ông trời, rốt cuộc đời trước cô tạo ra cái nghiệt gì đây , thế nhưng lại rơi vào cái niên đại hoang dã như vậy, người nơi này thậm chí ngay cả máy bay là cái gì cũng không biết nữa !

Nhìn đến Lam Vĩnh Vi ôm đầu, Rudolph nghĩ đến miệng vết thương của cô đau đớn, cho nên quan tâm hỏi: "Vi Vi, thương thế của cô lại đau có phải hay không?"

Nhắc tới miệng vết thương, Lam Vĩnh Vi lúc này mới cảm giác được miệng vết thương đang từ từ đau .

"Ừm ! anh có thể nói cho tôi biết nơi này rốt cuộc là chỗ nào không ?"

"Nơi này là Lam Nguyệt Sơn Trang !"

"không, tôi là hỏi quốc gia, nơi này rốt cuộc là quốc gia nào ?"

"Nơi này là nước anh ,đây là lãnh địa quốc vương ban cho gia tộc Tắc Đức Ni cô ." một thanh âm lười biếng theo cửa truyền đến.

Lam Vĩnh Vi đột nhiên quay đầu lại , đón nhận ánh mắt cô là một đôi mắt xanh đẹp nhất mà đời này cô từng thấy , mà chủ nhân của đôi mắt xanh ấy lại đúng là cái tên tóc đen động vật máu lạnh - - Mục Lôi • Tắc Đức Ni cô trong miệng cô .

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Mục Lôi • Tác Đức Ni cô mang theo một nụ cười tà khí và một gương mặt đẹp như khắc đi vào phòng chế nhạo : "Tôi phải xưng hô với cô thế nào đây ? Chuyên gia nói dối hay là đại lừa gạt ?"

Lam Vĩnh Vi mất hạnh trùng to, "anh cho rằng tôi đang nói dối sao ?"

"Đương nhiên, trừ phi cô có thể chứng minh lời cô nói đều là sự thật ."

Lam Vĩnh Vi dường như lâm vào chán nản, chứng minh ? cô có thể chứng minh như thế nào đây ? Lắp ráp một chiếc máy bay mô hình cho tên động vật máu lạnh này xem à ? Cho dù cô thật sự có thể làm ra một chiếc máy bay mô hình chỉ sợ hần cũng không tin ? Dù sao nói chuyện với người không hiểu cũng như đàn khải tai trâu , với một người ngay cả bay là cái gì cũng không hiểu, vậy thì nói cho hần biết máy bay là cái gì cũng có ý nghĩa gì , chẳng lẽ cô phải giải thích với hần là mình từ hiện đại đến đây à !

Vì thế cô lắc đầu, "Tôi không có cách nào chứng minh, dù sao muốn tin hay không thì tùy anh ."

"À ?" Ánh mắt Mục Lôi nheo thành một đường , trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút nguy hiểm, "Nếu vậy thì tôi hỏi cô , rốt cuộc cô là ai ? Đến Lam Nguyệt Sơn Trang làm gì? Là ai phái cô tới?"

"Tôi đã nói rồi, tôi gặp được cướp , chẳng những bị cướp tiền còn làm tôi bị thương ở chân nữa ."

" Thời gian cô gặp cướp là lúc nào ?"

Lam Vĩnh Vi nhớ lại lúc mình rời khách sạn là hai giờ năm mươi phút chiều , tiếp đó cô tới Mc Donalds ăn cơm trưa xong rồi chuẩn bị xuất phát đi tìm bạn , ai biết bạn thì không tìm được lại tìm được cướp , thậm chí sau khi bị đánh hôn mê lại lạc vào niên đại của tên kỳ quái này . Tính cả thời gian ăn cơm trưa đi dạo phố thì hần là không đến một giờ, bởi vậy cô nói: "Chắc khoảng bốn giờ ."

"Nhưng tôi hỏi nông dân đang canh tác ở gần đó , căn bản là không có người lạ mà cô nói đến lằng vằng gần đây , vậy cô có thể nói cho tôi biết đây là chuyện gì xảy ra không ?"

Lam Vĩnh Vi sững sốt, "anh nói cái gì?"

Mục Lôi ngồi xuống ở mép giường , đưa mắt về phía cô thấp giọng nói: " Vùng lân cận này đều là lãnh địa của tôi , chỉ cần có người lạ tiến vào, lập tức sẽ có người báo cho tôi biết, nếu cô thật sự gặp cướp lúc bốn giờ chắc hần sẽ có người thấy cô mới đúng, huống chi cô còn bị thương, không phải sao?"

"Nhưng những gì tôi nói đều là sự thật , tôi xác thực lúc bốn giờ đã gặp phải người kia, hần chẳng những cướp tiền của tôi, còn có đánh tôi nữa ..."

"cô nói láo!" Mục Lôi nắm lấy hai vai cô lắc : "Chân của cô bản không phải do súng bắn bị thương, có thể thấy được lời của cô nói không có một câu nào là thật! nói , cô rốt cuộc là ai?"

"Mục Lôi, anh đừng làm như vậy, anh làm cô ấy sợ rồi kia ." Rudolph thấy thế, vội vàng kéo Mục Lôi ra .

"Tôi không có nói láo , tôi xác thực gặp cướp , hơn nữa người kia làm đầu tôi bị thương ..." Lam Vĩnh Vi vuốt đầu của mình, muốn vạch miệng vết thương cho hần xem, nhưng cô nào biết ngoài việc có một chút sưng cùng đau đớn ra thì đầu của cô vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, một chút trầy xước cũng không có, lần này đến phiên cô ghen hống nhìn trần trời ."Đây là chuyện gì xảy ra vậy ? Tôi rõ ràng nhớ rõ hần dùng băng súng đánh vào đầu của tôi, vì sao tôi lại ..."

Mục Lôi đẩy Rudolph ra , bộ dạng hần như gió lốc tới gần Lam Vĩnh Vi, song song đó hần từ trong túi lấy ra một thứ quơ quơ ."Tôi hỏi cô , đây là cái gì?"

Lam Vĩnh Vi men theo tay hần nhìn , khi cô thấy rõ đó là vật mẹ đưa cho mình , sợi dây chuyền thiếu chút nữa cô đánh rơi thì cả người cô lập tức nhảy dựng lên, đồng thời đưa tay muốn bắt lấy nó ."Đó là dây chuyền của tôi , đưa cho tôi !"

Mục Lôi thoải mái lui về phía sau từng bước vì tránh tay của Lam Vĩnh Vi mà hần đưa cao qua đầu mình , cảnh này khiến cô không chỉ thất bại mà còn mất đi trọng tâm ngã xuống dưới giường ."Đau quá!"

"cô không sao chứ?" Rudolph vội vàng nâng cô dậy trở lại giường nằm .

Nhưng mà Lam Vĩnh Vi một lòng thăm nghĩ muốn lấy lại dây chuyền, nên căn bản cô không để ý tới ý tốt của hần ta . cô đẩy Rudolph ra , rồi hướng về phía Mục Lôi đi đến, sau đó cô đưa tay ra với hần ."Trả tôi !"

"cô nói cho tôi biết trước ,cô làm sao có thể có sợi dây chuyền này ."

"Đó là mẹ tặng cho tôi ."

"Mẹ cô? Mẹ cô là ai? Bà ấy vì sao lại có sợi dây chuyền này?"

"Mẹ tôi chính là mẹ tôi, có liên quan gì tới anh, hơn nữa tôi cũng không có trách nhiệm phải nói cho anh biết, trả dây chuyền lại cho tôi!" Lam Vịnh Vi xích chân đến gần Mục Lôi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại kiên cường trừng mắt với hắn.

"Trả tôi!"

một bên Rudolph không hiểu đầu đuôi, cũng phụ họa theo: "Mục Lôi, nếu đó là của mẹ cô ấy cho, tôi thấy anh nên trả lại cho cô ấy là tốt nhất."

Mục Lôi lạnh lùng nhìn Rudolph liếc mắt một cái, "Cậu đại khái không biết sợi dây chuyền này có hình dáng gì phải không?"

Rudolph lắc đầu.

Mục Lôi đưa cao sợi dây chuyền, "Cậu nhìn kỹ rồi hẳn nói."

Rudolph đi lên phía trước vài bước, khi hắn nhìn thấy mặt dây chuyền hình trăng non, trên hai đầu mặt trăng còn khắc cả tên thì bất giác sắc mặt trắng nhợt, "Đây là..."

"Đây là dây chuyền tôi đưa cho Josephine, sau khi cô ấy mất tích, sợi dây chuyền này cũng mất tích theo, không nghĩ tới lại xuất hiện trên người cô ta." Mục Lôi chuyển hướng nhìn Lam Vịnh Vi, "Mẹ cô cùng Josephine có quan hệ gì? Vì sao bà ta lại có sợi dây chuyền này?"

Lam Vịnh Vi cảm thấy mình muốn té xỉu, cô không biết vì sao một sợi dây chuyền lại khiến cho hắn có hứng thú, cô thật sự nhìn không ra sợi dây chuyền này có chỗ đặc biệt gì. Sờ đi cô coi trọng nó, đơn giản vì nó là quà do mẹ tặng cho cô, hoàn toàn không có nguyên nhân nào khác, nhưng hiển nhiên hai người đàn ông trước mắt này lại không nghĩ như vậy.

cô tức giận nói: "Đương nhiên là mua mà có, ở Đài Loan chỉ cần anh có tiền, nơi nào cũng có thể mua được loại dây chuyền này, hơn nữa anh muốn mua mấy cái thì mua mấy cái, không ai quản anh. Còn nữa, tôi không biết mẹ tôi cùng Josephine anh nói có quan hệ gì, tôi cũng không cho là một phụ nữ sống ở hai trăm năm sau lại quen biết Josephine của các người, trừ phi mẹ tôi cũng giống tôi từng lưu lạc đến niên đại kỳ quái này của anh."

cô nói một tràng những lời giải thích làm cho Mục Lôi bất giác nhíu mày, "cô nói sợi dây chuyền này là được mua?"

"Đương nhiên, chẳng lẽ là tôi trúng thưởng? Hoặc là anh muốn nói tôi mưu sát Josephine của anh mà có?"

Sắc mặt Mục Lôi xanh mét, đôi mắt xanh đột nhiên ngưng tụ thành băng hải, hắn bình tĩnh xem xét Lam Vịnh Vi, thật lâu sau, hắn mới cắn răng gần từng tiếng hỏi: "cô ấy ở nơi nào?"

"anh nói cái gì?"

"Tôi hỏi cô Josephine ở nơi nào?"

Lời của hắn khiến Lam Vịnh Vi càng khó hiểu, đầu tiên là dây chuyền, sau đó là Josephine, kế tiếp chẳng lẽ hắn muốn hỏi con gái hắn ở đâu à?

"Tôi không biết..."

Mục Lôi cũng không có kiên nhẫn nghe cô giải thích, hắn mạnh bạo bắt lấy tay cô mà không thèm quan tâm chút nào là cô vừa mới tỉnh, ngay cả một ngụm nước cũng còn chưa uống!

"Sợi dây chuyền này từ trước đến nay là vật bất ly thân của cô ấy, cô đã có sợi dây chuyền của cô ấy, nhất định là cô biết cô ấy ở nơi nào."

"Tôi nói không biết là không biết, chẳng lẽ anh bị điếc nên nghe không hiểu lời tôi nói sao?" Lam Vịnh Vi hỏn hển giãy tay hắn ra.

Mục Lôi nhìn cô, "cô không nói phải không? không sao, tôi sẽ khiến cô nói ra." hắn chuyển hướng nhìn về phía Rudolph, "Rudolph, canh chừng cô ta, trừ phi cô ta nói ra Josephine ở đâu, nếu không không cho phép cô ta xuống lầu, cũng không chuẩn cho cô ta rời đi, biết không?"

Lam Vịnh Vi quá sợ hãi, cô đưa tay kéo lấy ống tay áo của Mục Lôi, "anh không thể làm như vậy, làm như vậy là phạm pháp..."

"Vậy nói cho tôi biết Josephine ở nơi nào!" hắn dừng bước lại nói.

cô căn bản không biết ai là Josephine, thậm chí hôm nay mới là lần đầu tiên cô nghe thấy cái tên này, sao cô có thể biết cô ta đang ở đâu?"Tôi không biết..."

Mục Lôi giận trừng mắt lạnh lùng đẩy cửa rồi đi, lưu lại Lam Vịnh Vi kinh ngạc cùng vẻ mặt phức tạp của Rudolph.

※※※※※

"Vi Vi, cầu xin cô ăn một chút gì được không? Cứ tiếp tục như vậy cô sẽ sinh bệnh." Ngồi ở bên cạnh Lam Vịnh Vi, Rudolph thấp giọng cầu xin, từ lúc cô đi vào Lam Nguyệt Sơn Trang tới nay, trừ bỏ uống nước ra cái gì cô cũng không ăn!

Lam Vĩnh Vi mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn đám mây trắng bay ra ngoài cửa sổ , cô cầm lấy một ly nước uống một hơi cạn sạch."Trừ phi anh để cho tôi rời đi , nếu không tôi thà rằng đói chết còn hơn ."

"Tôi không thể, hơn nữa cho dù tôi đáp ứng cho cô rời đi, Mục Lôi cũng sẽ không cho phép , cho nên vì thân thể của chính mình cô suy nghĩ lại đi , cô ăn một chút đi được không?"

"Tôi nói rồi tôi căn bản không biết ai là Josephine, cũng không biết Josephine ở nơi nào, vì sao các người đều không tin tôi ?"

"Bởi vì cô có dây chuyền của Josephine ." Rudolph bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn một mâm những món ăn tinh xảo ngon miệng nói.

Đối với sự tồn tại của sợi dây chuyền , Lam Vĩnh Vi đã lười giải thích, dù sao mặc kệ cô nói như thế nào, bọn người cổ đại này cũng không tin, càng miễn bàn cô muốn giải thích mình từ chỗ nào đến , niên đại nào .

"Josephine là vợ của Mục Lôi, lúc cô ấy mười tám tuổi được gả cho Mục Lôi, cũng vì hấn sinh hạ Đại Tây Nhã, hai người tình cảm vẫn tốt lắm, có thể nói là một đôi trời sinh . Nhưng không biết vì sao, có một ngày, Josephine đột nhiên mất tích, mặc cho chúng tôi tìm kiếm thế nào cũng không tìm được cô ấy ."

"Hả ? Vậy sợi dây chuyền kia thì sao ? Vì sao Mục Lôi nhìn thấy sợi dây chuyền liền ép hỏi tôi Josephine ở đâu ?"Lời Rudolph thu hút sự chú ý của Lam Vĩnh Vi .

"Dây chuyền là lúc Josephine gả cho Mục Lôi thì Mục Lôi tự tay đeo cho cô ấy , bởi vì đó là tín vật của gia tộc Tắc Đức Ni cô , mà Josephine cũng thực quý trọng , thực thích nó, cho nên từ khi đeo lên cổ thì vốn không có gỡ xuống nữa . không nghĩ tới Josephine lại mất tích, dây chuyền tự nhiên cũng biến mất vô tung theo cô ấy , cho đến ngày đó ở cánh rừng gặp được cô , chúng tôi mới lại lần nữa nhìn thấy sợi dây chuyền này ."

"hắn thực rất yêu Josephine sao?" Từ "hắn" này tất nhiên là chỉ Mục Lôi.

"Hắn là vậy ! Josephine mất tích thì Mục Lôi tựa như phát điên mà tìm kiếm khắp nơi , chỉ kém chưa đem Lam Nguyệt Sơn Trang lật lên thôi , sau đó ,anh ấy lại trải qua những ngày thăm đạmbi thương, cho nên khi thấy sợi dây chuyền này thì trong lòng Mục Lôi sẽ rất kích động."

Lam Vĩnh Vi gật gù đầu, "Tôi có thể lý giải loại tâm tình này , chỉ là hắn không có lý do gì đem tôi nhốt ở chỗ này, bởi vì tôi thật sự không biết Josephine ở nơi nào."

"Nhưng Mục Lôi cho rằng cô có thể giúp anh ấy tìm được Josephine, cho nên vô luận như thế nào, anh ấy đều sẽ không cho cô rời đi."

"Chuyện này không công bằng. Tôi căn bản không biết Josephine, cũng không hề liên quan đến chuyện này , hắn dựa vào cái gì muốn bắt giữ tôi ở đây ?" Lam Vĩnh Vi tức giận chuyển hướng nhìn Rudolph, "Rudolph, hắn không tin tôi , chẳng lẽ anh cũng không tin tôi sao?"

Rudolph sững sờ, hắn đương nhiên tin tưởng cô, kỳ thật từ lúc ở trong rừng lần đầu tiên nhìn thấy cô gái xa lạ tóc đen này , hắn đã có cảm tình với cô , bởi vậy hắn cũng thực tự nhiên tin tưởng lời cô nói.

"Tôi đương nhiên tin tưởng cô !"

"một khi đã như vậy, anh thả tôi đi đi có được không?"

Rudolph lắc đầu, "Thực xin lỗi, tôi làm không được."

"Vì sao? anh cũng cho rằng tôi và sự mất tích của Josephine có liên quan sao ?"

"Tôi tin tưởng cô không biết Josephine, cũng không liên quan đến việc mất tích của Josephine ."

"Vậy vì sao anh vẫn không cho tôi rời đi?"

"Bởi vì cô có sợi dây chuyền."

Lam Vĩnh Vi cảm thấy mình muốn té xỉu, sao ở đây ai cũng giống nhau ? Chỉ bằng một sợi dây chuyền đã quyết định việc đi hay ở của một người !

"Tôi nói rồi dây chuyền là mẹ tôi đưa cho tôi ..."

Rudolph mỉm cười đánh gãy lời của cô : "Chúng ta không cần bàn lại chuyện sợi dây chuyền nữa , cô nói cho tôi biết thêm một ít chuyện của cô được không? Giống như máy tính mà ngày hôm qua cô nhắc tới đó rốt cuộc là vật gì ? cô nói nó giống con người cũng biết tính toán, biết tự hỏi, có thật không?"

Lam Vĩnh Vi đột nhiên đứng lên chỉ vào cửa nói: "anh đã không tin tôi , vậy tất cả lời tôi nói cũng chẳng có ý nghĩa gì , anh đi đi! Tôi muốn nghỉ ngơi."

"Vi Vi, không phải ..."

"đi đi , ta không muốn gặp lại anh nữa , đi !"

"Vi Vi..." Rudolph đứng lên còn muốn nói thêm điều gì, nhưng Lam Vịnh Vi đã cầm lấy một cái rổ ném tới.

"đi, tôi không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào nữa, đi, đi càng xa càng tốt!"

Nếu Rudolph không né mau, chỉ sợ hiện tại đầu hắn đã đổ máu. Tục ngữ nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hắn không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không ngốc đứng ở chỗ này mặc cho một đồng đồ ném vào đầu mình, hắn lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới cửa. "cô đừng nóng giận, tôi đi là được."

"đi!" Bịch một tiếng, cái bàn ném vào cánh cửa vừa đóng lại rơi xuống, những mảnh nhỏ trên mặt đất kia giống như nỗi tuyệt vọng trong lòng cô không thể trở về nguyên vẹn.

Ông trời ơi, vì sao lại là cô? Vì sao cô vô cùng vui vẻ đi du lịch lại gặp phải loại chuyện ngay cả nằm mơ cũng mơ không thấy này, đã vậy cô còn vô cớ bị kéo vào vụ án mất tích bí ẩn này nữa? hiện tại, còn bị người ta nhốt ở đây, đừng nói là rời đi, ngay cả xuống lầu cũng là một vấn đề; nghĩ vậy, một chút buồn rầu tràn đầy trong lòng cô, nước mắt nhất thời không nghe lời chảy xuống.

cô rất nhớ nhà, rất nhớ ba, mẹ, rất nhớ chị hai, còn có cái phòng trọ nhỏ cũ nát nhưng ấm áp kia nữa, cô rất nhớ đồng nghiệp và học sinh ở trường học, cũng rất muốn về lại thành phố Đài Bắc tuy hơi hỗn loạn như quen thuộc kia.

Cho tới nay, cô và mọi người đều cảm thấy Đài Bắc là nơi không nên ở, tuy rằng cô ở nơi đó đến hai mươi lăm năm đầu, nhưng mỗi khi đi du lịch nước ngoài trở về cô lại có một cảm giác không muốn. Nhưng hiện tại, cô lại hoài niệm Đài Bắc chật chội cùng tập nập kia, cô càng muốn cùng bạn bè đi dạo chợ đêm, nhưng giờ đây những việc đó chỉ còn trong mơ mà thôi.

Đời này, cô còn có cơ hội trở lại Đài Loan sao?

Nước mắt Lam Vịnh Vi càng rơi nhiều, cô nằm úp sấp ở trên giường, dường như khóc không thở nổi, cô không biết mình vì sao lại lạc đến chỗ này, phải làm thế nào mới có thể trở về; có phải cô gặp được cướp rồi bị hắn đánh cho bất tỉnh một lần nữa, là cô mới có thể trở lại thế giới tương lai không?

Ừ! Nhất định là như vậy, bởi vì cô không phải là bị người ta đánh bất tỉnh mới đến nơi này sao? nói không chừng cô lại ngất đi một lần là có thể trở về rồi.

Vì thế Lam Vịnh Vi hết nhìn đông tới nhìn tây, hy vọng có thể tìm được cái gì tự đem mình đánh bất tỉnh, nhưng trong phòng ngay cả cái bình hoa cũng không có, chứ đừng nói đến gậy gộc gì! Giờ cô chỉ còn một cách, chính là kiên trì đi thọ giáo vách tường, nhưng kết quả tường đã đụng, ngất xỉu cũng đã ngất xỉu, nhưng khi tỉnh lại cô lại phát hiện mình vẫn nằm ở trong phòng, làm sao cũng không đi được.

Nếu tự làm mình ngất xỉu cũng không tác dụng, như vậy cô nên dùng phương pháp gì đây?

Lam Vịnh Vi nắm đầu cố gắng suy nghĩ, rốt cục cô đã nghĩ ra rồi, nếu cô trở lại cánh rừng kia, có phải là có thể trở lại Đài Loan không?

Đúng, lần này nhất định không sai, chỉ cần trở lại cánh rừng kia, sau đó lại tìm cái gì đó đem mình đánh bất tỉnh là cô có thể quay về Đài Loan, cô tin tưởng cánh rừng kia, nó nhất định có từ trường gì đó, nếu không làm sao chỗ nào cô không đến lại có tình đến chỗ đó?

Chủ ý đã định, Lam Vịnh Vi bắt đầu nghĩ làm thế nào mới có thể trốn khỏi Lam Nguyệt Sơn Trang, từ lúc vào đây tới nay, ngay cả xuống lầu cô còn chưa được xuống, cả ngày bị giam ở trong gian phòng này, muốn đi như thế nào đây? nói mới nhớ Rudolph mỗi lần đến nhìn cô đều thuận tay đem cửa phòng khóa lại, cho nên nói theo lối cửa đi ra ngoài là không có khả năng, chỉ có thể leo cửa sổ... Cửa sổ?

Nhìn chằm chằm cửa sổ cao lớn này, trong mắt cô hiện lên một chút ý cười, lần này cũng không tính cao, cửa sổ cũng có thể lọt cả người cô đi qua, cho nên cô chỉ cần tìm được một sợi dây thừng nữa là được.

không cần nhìn cũng biết trong phòng này không có dây thừng, duy nhất có thể dùng đó chính là vải.

Lập tức Lam Vịnh Vi đem chăn đơn xé thành vài sợi, rồi buộc lại với nhau, sau đó cô dùng lực đem một đầu cột chắc vào chân giường, thừa dịp bốn bề vắng lặng cô dùng hết sức đem chăn đơn ném ra ngoài cửa sổ, sau đó cô lập tức vén làn váy đu xuống.

May mắn là thần kinh vận động của cô luôn luôn tốt, nếu không cô thật không biết làm như thế nào leo từ lầu hai xuống nữa!

Ngay lúc Lam Vịnh Vi sắp đại công cáo thành, thuận lợi đến mặt đất trong gang tấc, một tiếng nói trẻ con ngọt ngào quen thuộc ở dưới chân cô vang lên.

"Chị đang làm cái gì đó?"

Thanh âm này làm cho Lam Vịnh Vi quá sợ hãi, tay trượt một cái cả người cô liền té xuống đất. "Đau quá!"

"Chị đừng lo?" Bóng dáng nho nhỏ gắn vào người Lam Vịnh Vi đang nằm ngửa ở trên đất, cô bé ngọt ngào cười còn có một chút vô tội.

Lam Vịnh Vi thống khổ ngồi dưới đất, trừng mắt nhìn khuôn mặt thiên sứ đáng yêu này, "Là em!"

cô bé gật gật đầu, cũng ngồi xổm xuống theo cô, "Chị vì sao không đi thang lầu, mà lại leo cửa sổ?"

"Em gọi là Đại Tây Nhã có phải hay không?" Lam Vịnh Vi nhìn thấy ánh mắt xanh động lòng người của cô bé này, cô bé này đúng là tiểu thiên sứ ngày đó đổ nước vào người mình, mà cô bé, chính là con gái của Mục Lôi.

Đại Tây Nhã căn bản không để ý tới vấn đề của cô, mà thực cố chấp lặp lại: "Chị vì sao muốn leo cửa sổ?"

Xoa cái móng mới ngã đau của mình đứng lên, Lam Vịnh Vi không khỏi thấy may mắn là mình không có ngã từ khoảng cách cao, nếu không bây giờ cô không phải ngã đau móng mà là té gãy chân.

"Chị muốn rời khỏi đây, em có thể nói cho chị biết phải đi về phía nào không?"

"Chị vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, chị vì sao muốn leo cửa sổ?" Hiển nhiên Đại Tây Nhã cũng cố chấp y như ba mình, không có được đáp án mình muốn là không dừng!

Lam Vịnh Vi khẽ thở dài, "Là ba em đem chị nhốt ở trên lầu không cho xuống dưới, cho nên chị mới leo cửa sổ."

"À?" Đại Tây Nhã nghi hoặc quay đầu đi, "Ba vì sao nhốt chị? Chị làm chuyện xấu sao?"

"không có, chị làm sao có thể làm chuyện xấu? Chị chẳng qua vừa vặn có một sợi dây chuyền hắc muốn thôi! Đại Tây Nhã, em có thể nói cho chị biết, lối nào đi ra ngoài mới không bị phát hiện không?"

"Đương nhiên, đi theo tôi." Đại Tây Nhã cười ngọt ngào, nắm tay Lam Vịnh Vi cứ như vậy trong hoa viên đông chui tây đi, hơn nửa ngày sau, mới đến đến một chỗ hình như là chuồng ngựa.

Trong không khí tràn ngập một hương vị kỳ lạ hỗn hợp thức ăn gia súc cùng phân, hơn nữa còn có một con ngựa cao lớn đang phun khí ở mũi, Lam Vịnh Vi nhìn không được mà đau đầu. "Đại Tây Nhã, chị chỉ muốn em dẫn chị rời đi nơi này, chứ không phải muốn em dẫn chị đến chuồng ngựa!"

"Tôi biết, nhưng chỗ này có một cổng có thể đi ra ngoài, chị chỉ cần cưỡi ngựa, không cần bao lâu là có thể rời đi Lam Nguyệt Sơn Trang."

Lam Vịnh Vi trừng lớn mắt, "Cưỡi ngựa rời đi?"

"Đúng vậy! Hơn nữa phải cưỡi Hắc Tinh, như vậy cho dù ba ba đã phát hiện cũng không đuổi kịp chị, bởi vì Hắc Tinh là con ngựa chạy nhanh nhất." Đại Tây Nhã chỉ vào con ngựa trên trán có màu trắng tinh nói.

"Nhưng mà chị không..."

"Chị không biết cưỡi ngựa?"

"không, chị nói loại ngựa tốt chạy nhanh này bình thường đều chỉ nghe lời chủ nhân, chị không phải chủ nhân nó, chị sợ không thể cưỡi nó."

"Hắc Tinh tuy rằng chạy rất nhanh, nhưng cũng rất nghe lời, mỗi lần tôi muốn luyện tập cưỡi ngựa, ba ba đều để cho tôi cưỡi nó." Đại Tây Nhã hồ nghi ngẩng đầu nhìn Lam Vịnh Vi, "Hay chị căn bản không biết cưỡi ngựa?"

"Chị đương nhiên biết cưỡi ngựa." Lam Vịnh Vi vội vàng đánh gãy lời Đại Tây Nhã, cô đương nhiên biết cưỡi ngựa, nhưng cô không biết tập tính của con ngựa này nên có chút bất an. Nhưng mà, theo lời Đại Tây Nhã nói, cưỡi ngựa rời đi Lam Nguyệt Sơn Trang là lựa chọn nhanh nhất, cô cũng không lo được nhiều nữa.

Lập tức không hề nghĩ ngợi, cô liền đem Hắc Tinh từ chuồng dắt ra, trước khi leo lên ngựa cô còn nói với Đại Tây Nhã: "Đại Tây Nhã, chị sẽ đem ngựa cột vào trong rừng cây, em nhớ nói cho Rudolph đi đến đó dắt ngựa trở về, biết không?"

Đại Tây Nhã cười vuốt tóc gạt đầu, đồng thời cô bé còn vẫy vẫy tay nói hẹn gặp lại.

Lam Vịnh Vi mang tâm tình bất an leo lên lưng ngựa, cô thở sâu rồi nhẹ nhàng đá bụng ngựa, cô nghĩ làm như vậy Hắc Tinh sẽ nhấc chân chạy đi, nhưng ai biết được nó cứ đứng nguyên tại chỗ bất động.

Xảy ra chuyện gì? Vì sao nó không nhúc nhích?

đang lúc Lam Vịnh Vi hết sức nghi hoặc, Đại Tây Nhã đã đưa đến một cái roi ngựa, "Chị đánh nó một chút, nếu không Hắc Tinh không biết chị muốn làm gì."

Tiếp nhận roi ngựa, Lam Vịnh Vi một lần nữa điều chỉnh dáng ngồi cùng hô hấp, sau đó vung roi.

Nhưng Hắc Tinh giống như bị kinh hách đột nhiên nhấc thẳng hai chân trước lên, theo sau là một tiếng hí dài rồi bắt đầu dùng tốc độ kinh người chạy về phía trước, nếu không phải Lam Vịnh Vi ôm chặt lưng ngựa, chỉ sợ đã phải té xuống.

Xảy ra chuyện gì? Vì sao Hắc Tinh lại xuất hiện loại phản ứng này? Hay là nó...

Nhưng Lam Vịnh Vi hoàn toàn không có thời gian để ý tới Hắc Tinh vì sao lại trở nên như vậy, hiện tại cô chỉ muốn cho nó dừng lại, nhưng cô đã phát hiện một việc càng đáng sợ hơn là cô căn bản không có cách nào làm cho nó dừng lại, bởi vì con ngựa này giống như điên mà liều mạng chạy về phía

trước , mặc cho cô có kéo dây cương thế nào nó cũng không cách nào dừng lại.

Ông trời ơi , ai tới cứu cô với !

"Cứu mạng đi! Cứu mạng đi !"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Chú Rudolph, không xong , không xong rồi !" Đại Tây Nhã thất kinh miệng không ngừng hô to chạy về phía Rudolph đang ở trong hoa viên cùng người làm vườn trồng cây.

"Đại Tây Nhã, xảy ra chuyện gì?" Rudolph ngay cả đầu cũng không ngẩng lên , hai tay bận rộn đem một gốc cây nhỏ chôn xuống đất .

"Chị ... Chị ấy ..." Đại Tây Nhã chạy không kịp thở, đôi tay nhỏ khấn trương lời kéo ống tay áo Rudolph .

"Có chuyện gì từ từ nói, nhìn con thờ gấp thành như vậy." Rudolph mỉm cười quay đầu nói , bởi vì Đại Tây Nhã từ trước đến nay luôn xảo quyết bướng bỉnh, yêu thích đùa dai, cho nên Rudolph đối với lời nói của con bé đều là bán tín bán nghi (nửa tin nửa không) .

"Chị ấy cười Hắc Tinh đi rồi!"

"Ai cười Hắc Tinh đi rồi?" Nhắc tới Hắc Tinh , Rudolph bắt gặp nhũ mào, ở Lam Nguyệt Sơn Trang này , trừ Mục Lôi ra , hầu như không ai có thể khống chế được Hắc Tinh, rốt cuộc là ai dám lớn mật cười Hắc Tinh ?

"Chính là chị ấy !" Đại Tây Nhã cơ hồ mau muốn khóc, cô bé vốn chỉ muốn trò đùa dai chút , dọa cho chị gái kia sợ , không nghĩ tới chị ta lại ngốc đến thật sự cười Hắc Tinh, nếu thật sự không tìm người đi cứu chị ta , chỉ sợ chị ta sẽ bị Hắc Tinh hất ngã chết.

"Đại Tây Nhã, con nói 'Chị' rốt cuộc là ai? Con nói chuyện không đầu không đuôi, chú nghe không hiểu."

"Chính là chị gái bị ba ba nhốt ở trong phòng đó ! Chị ấy cười Hắc Tinh đi rồi."

Nhất thời Rudolph sững sờ cả người , "Con nói Vi Vi cười Hắc Tinh?"

"Đúng vậy! Chị ấy nói phải rời khỏi chỗ này , cho nên đi ra chuồng dắt Hắc Tinh cười chạy đi , mặc kệ con khuyên như thế nào, chị ấy cũng không nghe." Đại Tây Nhã ranh ma che dấu tội lỗi của mình , cô bé vội vàng nắm tay Rudolph kéo đi về phía trước, "Chú nhanh đi cứu chị ấy đi, con sợ muộn nữa chị ấy sẽ bị Hắc Tinh hất ngã chết!"

Rudolph cắn môi, không nghĩ ngợi gì liền vội vàng chạy đến phía sau chuồng ngựa.

"Vi Vi, cô nhẫn nại một chút, tôi lập tức đi cứu cô !" Rudolph nóng vội đang chuẩn bị cưỡi ngựa đi cứu Lam Vịnh Vi thì một tiếng ngựa hí từ bên ngoài truyền đến, đi theo tiếng hí vang ấy là một loại bóng đen phóng tới trước , bóng đen ấy hướng con đường Hắc Tinh chạy mà đuổi theo . Rudolph nhận ra được, đó là Mục Lôi!

Đúng vậy, người cưỡi ngựa tiến đến cứu Lam Vịnh Vi, đúng là chủ nhân của Lam Nguyệt Sơn Trang Mục Lôi • Tác Đức Ni cô.

Chỉ thấy Mục Lôi mặt bình tĩnh , hai tay vững vàng khống chế dây cương, lấy tốc độ nhanh như tên bắn đuổi theo Lam Vịnh Vi, đồng thời hô to: "Nắm lấy tay tôi !"

Lam Vịnh Vi sớm đã sợ đến mức nước mắt rơi đầy mặt căn bản không nghe thấy lời Mục Lôi nói, cả đầu cô đều nghĩ tới việc mình sẽ bị Hắc Tinh hất ngã xuống , trong tai cũng chỉ nghe tiếng gió vu vu , ánh mắt cô nhìn không thấy phía trước, hai tay ôm chặt lấy bờm ngựa , cả người cô hoàn toàn áp sát vào trên lưng ngựa.

"Đáng chết, cô gái ngu ngốc này , cô muốn ngã chết sao? Nắm lấy tay cho tôi!"

Mục Lôi lại một lần nữa rống to, lần này thì Lam Vịnh Vi nghe thấy . cô hốt hoảng ngẩng đầu, nhìn về phía Mục Lôi, Mục Lôi thấy thế vội vàng giục ngựa chạy về phía trước, "Nắm lấy tay cho tôi !"

Lam Vịnh Vi thờ hào hển, hai mắt nhắm lẹ mơ hồ vрон tay ra , nhưng ở trên lưng ngựa xóc nảy muốn bắt lấy tay một người khác nói dễ hơn làm ?

Vì thế lần đầu tiên thất bại, hơn nữa Lam Vịnh Vi bởi vì cực độ khấn trương, Ngược lại càng đem khoảng cách giữa hai người kéo xa ra hơn .

"Đáng chết!" Mục Lôi thấp giọng mắng, hấn giục ngựa đuổi tới Lam Vịnh Vi ở phía trước, rồi lại lần nữa vươn tay ra với cô. "Bắt lấy tay của tôi, mau!"

Giống như người chết đuối muốn bắt lấy một thanh gỗ, nhìn thấy Mục Lôi đưa tay ra Lam Vịnh Vi không chút do dự liền bắt lấy.

Lam Vịnh Vi chưa bao giờ giống như bây giờ cảm kích một người đến vậy, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới có một người đàn ông có thể uy mãnh hữu lực như vậy, hấn có thể dùng một cánh tay đem cả người cô từ trên lưng ngựa ôm lấy, làm cho cô thoát khỏi con ngựa gần như điên cuồng kia. Ông trời ơi, cô quả thực có ý nghĩ muốn quỳ xuống hôn lên chân và đầu ngón tay hấn.

Nhưng Mục Lôi hiển nhiên không có tâm tình cảm thấy may mắn sau khi sống sót sau tai nạn như Lam Vịnh Vi, hấn ôm cô cười ngựa chạy một đoạn đường sau đó giật mạnh dây cương, lạnh lùng mở miệng: "cô gái ngu ngốc này, cô chán sống sao?"

cô sùng sốt, một cổ tức giận không thể ngăn chặn lập tức tắc tràn đầy ở ngực, ông trời ơi, nếu không phải hấn mãnh liệt ép giam cô, cô chẳng lẽ tự giam mình ở trong phòng sao, nếu hấn không giam cầm cô cô đã không phải mạo hiểm như vậy, thậm chí thiếu chút nữa đã toi mạng!

Nghĩ vậy, cô lại càng tức, đương tay cô liền tặng cho hấn một cái tát trên khuôn mặt tuấn mỹ kia. "anh còn dám nói! Nếu không phải anh, sao tôi có thể trải qua loại nguy hiểm này?"

Mục Lôi kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, đôi mắt xanh xinh đẹp hiện lên một tia tức giận. "Tôi? cô nói này hết thảy mọi chuyện đều do tôi hại cô?"

"Đương nhiên, nếu không phải do anh không phân tốt xấu mạnh mẽ nhốt tôi, đem ta giam ở trong phòng hạn chế hành động, tôi làm sao mạo hiểm leo cửa sổ, lại cười phải con ngựa điên này, thiếu chút nữa còn bị ngã chết nữa! Đều là anh, đều là anh tên động vật máu lạnh làm hại..." Cảm xúc vừa kinh hoàng vừa sợ hãi khiến Lam Vịnh Vi hoàn toàn mất đi không chế, cô nắm tay đánh lung tung người Mục Lôi, miệng còn mắng lung tung một trận: "anh là đồ dễ tiện, vô sỉ, hạ lưu, dơ bẩn, xấu xa, tự đại, coi rẻ nhân quyền, gây trở ngại tự do, anh căn bản chính là một tên cận bã, anh..."

"Im miệng!" Mục Lôi rống giận, đột nhiên hấn cúi đầu dùng môi mình nóng bỏng ngăn chặn tiếng mắng chửi liên miên của cô, hấn bá đạo mút lấy cánh môi của cô.

※※※※※

cô dùng sức đẩy hấn ra, "anh... anh dám hôn tôi?" Vỗ về đôi môi bị hôn qua, Lam Vịnh Vi kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn.

"Vì sao không dám? Tôi còn muốn làm như vậy nữa!" Hai tay hấn nhanh chóng khống chế cô, rồi lại một lần nữa cúi đầu, lần này hấn không chỉ có hôn môi cô, mà hấn còn đem đầu lưỡi xảo quyết tham tiến vào trong miệng cô làm càn vô lễ hút lấy dây dưa, răng nanh hấn còn khê cắn cánh môi đỏ mọng của cô.

Kỳ thật hấn chỉ là muốn trừng phạt cô vì ngu ngốc và vô lễ mà thôi, bởi vì cô dám không có sự đồng ý của hấn mà tùy tiện đi cười Hắc Tinh, mà vừa rồi cô lại còn vô lễ đánh hấn. Cho tới bây giờ đều không có một người phụ nữ nào dám đánh hấn, cho nên hấn phải trừng phạt cô một chút thật tốt mới được! Nhưng không biết tại sao, khi nhắm nháp cái miệng nhỏ của cô rồi, hấn bất ngờ phát hiện cô lại mềm mại, ngọt ngào, mê người như thế.

Đúng vậy, hấn phải thừa nhận, người phụ nữ nhỏ bé trước mắt này xác thực rất mê người, tuy rằng lần đầu tiên nhìn cô hấn chỉ thấy vẻ đẹp của cô thôi, nhưng tới bây giờ hấn mới phát hiện cô đúng là có sức dụ hoặc.

Ngũ quan của cô cũng không đặc biệt, ánh mắt cũng coi như linh động có thần, cái mũi cũng miễn cưỡng được cho là cao thẳng. Miệng của cô rất đẹp, cánh môi mềm mại ngọt ngào, khi thường thức làm cho hấn muốn dùng mà không được. Chỉ là ngũ quan bình thường như vậy nhưng khi hợp lại lại hấp dẫn chết người như vậy, khiến người ta bất tri bất giác mà hãm sâu ở trong đó, không thể tự kiềm chế.

Mà thân thể của cô mặc dù hơi nhỏ con, nhưng theo xúc cảm hấn vừa mới ôm lấy mà phán đoán, cũng là là lướt có hứng thú, chỗ nên đầy đặn thì đầy đặn, nên gầy thì gầy. Mà nơi đẹp nhất từ đầu đến chân cô hấn là mái tóc dài, đen huyền kia, mái tóc đen xõa dài trên tâm lưng trắng nõn thật đúng là một loại đối lập mê người!

hấn từ trước đến nay luôn thích những cô tóc vàng cùng tóc hồng, bởi vì hai loại phụ nữ này luôn đặc biệt nhiệt tình, nhưng hiện tại hấn cũng rất muốn xem cô trần như nhộng, chỉ có một mái tóc dài đứng ở trước mặt mình.

nhẹ nhàng hấn dùng ngón cái chạm vào đôi môi anh đào vừa bị hấn hôn, thế mới biết được chuyện tức giận vì Hắc Tinh bị cô cười đi hấn đã quên hết không còn một mảnh, thay đó là cảm giác ham muốn mạnh mẽ bao lấy toàn thân hấn, ngay cả mở miệng tiếng nói hấn cũng trở nên khàn khàn. "cô thực đặc biệt, thực mê người!"

Để môi hấn sát vào môi cô, Mục Lôi tựa hồ lại nhìn không được muốn hôn; nhưng lần này Lam Vịnh Vi lại tránh được, cô quay mặt làm cho nụ hôn thứ ba của Mục Lôi dừng ở trên mặt mình. "không muốn!"

Lam Vịnh Vi cảm thấy mình bị hôn đến không thở nổi, cô chưa từng quen bạn trai, đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông liên tiếp hôn như vậy mà hoảng hồn. Ông trời ơi! Người đàn ông này quá nguy hiểm, cô phải rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông này thật xa mới được!

"Tôi phải rời khỏi đây, van cầu anh để cho tôi rời đi nơi này có được không?" cô dùng hai tay ngăn cách thân thể hai người tiếp xúc quá gần nhau, bởi vì làm như vậy, không khí mới có thể có thể thoáng hơn một chút.

Mục Lôi bình tĩnh xem xét cô "cô cười Hắc Tinh là vì muốn rời khỏi chỗ này à?"

"Tôi không phải người ở đây , tất nhiên phải rời khỏi đây rồi ."

hắn lắc đầu, đôi mắt xanh có vẻ phức tạp, "Tôi nói rồi, trừ phi cô nói cho tôi biết đây chuyện của Josephine tại sao ở trong tay cô , nếu không cô đừng mơ rời khỏi đây !"

"anh không thể giam tôi ở lại chỗ này, cái gì tôi cũng không biết."

Mục Lôi một tay vòng lấy eo nhỏ của cô , một lần nữa kéo gần khoảng cách giữa hai người hơn , khuôn mặt tuần tú tới gần cô để cho hơi thở ấm áp phả vào trên mặt hắn . "cô làm sao cũng không thể đi, chỉ có thể ở lại Lam Nguyệt Sơn Trang."

"Thả tôi xuống, thả tôi xuống!" Lam Vịnh Vi lung tung đâm hất , cô muốn hất buông mình ra, nhưng lại thỉnh thoảng lâm mất thăng bằng trên lưng ngựa , trong lúc bối rối cô bắt lấy quần áo của hắn để ổn định thân mình , "Thả tôi đi, tôi không muốn ở đây !"

Mục Lôi căn bản không để ý tới sự giãy dụa của cô , hắn thoải mái đá bụng ngựa, làm cho ngựa bắt đầu hướng tới Lam Nguyệt Sơn Trang mà chạy.

Gió gào thét thổi bay mái tóc dài của cô phiêu tán ở trên mặt hắn, hắn lười biếng lại mang theo một chút cự tuyệt kiên định mở miệng: "cô phải ở lại, tôi sẽ không để cho cô đi!"

"không muốn , tôi không muốn cùng anh trở về, tôi muốn quay về Đài Loan. anh nghe không, tôi muốn quay về Đài Loan!" Theo vó ngựa chạy băng băng trên đường , mắt thấy Lam Nguyệt Sơn Trang đã gần trong gang tấc, Lam Vịnh Vi không khỏi bối rối.

"Đài Loan ở nơi nào? cô muốn trở về đó thế nào?" Mục Lôi tựa cười như không cười tà ác liếc cô hỏi.

"Đài Loan ở..." cô đột nhiên im lặng , đúng vậy! Đài Loan ở nơi nào? Theo vị trí địa lý mà nói, Đài Loan ở khu vực Châu Á , đi thuyền theo Ấn Độ Dương thì cũng không tính quá xa, nhưng cô quay về được sao? Cho dù cô đến được Đài Loan, đó cũng là Đài Loan hai trăm năm trước , chứ không phải nơi cô quen thuộc !

"Đài Loan ở nơi nào !" Thấy cô thật lâu vẫn chưa mở miệng, Mục Lôi lại hỏi tiếp . Bởi vì hắn rất ngạc nhiên, Đài Loan mà cô nhắc đến kia rốt cuộc là ở nơi nào?

"Đài Loan ở..." Trong lời nói của Lam Vịnh Vi mang theo chút nghẹn ngào ở yết hầu một câu cũng nói không được, nước mắt trong mắt tri bất giác trượt xuống khuôn mặt.

Liếc thấy cô khóc , Mục Lôi kinh ngạc nắm lấy cương ngựa , Đài Loan là nơi nhắc đến sẽ làm người ta rơi nước mắt sao ? Nếu không sao cô có thể không lên tiếng mà rơi lệ như vậy ?

Lam Vịnh Vi cắn môi, cố gắng không để cho việc mình nhớ nhà ảnh hưởng , tuy rằng cô nhớ nhà đến rồi tỉnh rồi ngủ, nghĩ đến rất muốn khóc lớn một hồi, nhưng cô không thể khóc, nhất là với ...tên động vật máu lạnh bá đạo lại thích chiếm tiện nghi trước mặt mình , cô càng không thể khóc.

Tuy nghĩ như vậy , nhưng nước mắt lại không nghe lời mà thấm ướt hai gò má.

Mục Lôi nhíu mày, đang muốn đưa tay lau nước mắt cho cô thì tiếng Rudolph kinh hãi vào lúc này lại truyền đến.

"Vi Vi, cô không sao chứ ?"

Lam Vịnh Vi quay đầu, "Rudolph, tôi ..."

Rudolph không phát hiện ra không khí quái dị giữa Mục Lôi và Lam Vịnh Vi , hắn chỉ thật tự nhiên, thực thân mật đưa tay ôm lấy Lam Vịnh Vi đỡ xuống "Sao cô lại khóc?"

"không có, tôi không khóc." cô lắc đầu, nghĩ một đằng nói một nẻo lau đi nước mắt, nào biết càng làm như vậy càng không thể ngăn chặn nước mắt như mưa rơi xối xả của mình, cuối cùng cô chỉ biết nhào vào trong lòng Rudolph mà khóc lớn.

Rudolph nghĩ Lam Vịnh Vi bị Hắc Tinh dọa sợ mà chân tay luống cuống an ủi cô : "không có việc gì, Vi Vi, đã không có việc gì rồi ."

Mục Lôi vẫn ngồi ở trên lưng ngựa thấy thế, khuôn mặt vốn nhăn nhó nay lại giãn ra không ít. Vi Vi ? cô ngay cả tên cũng chưa từng tự nói với mình, mà lại cho Rudolph gọi cô là Vi Vi?

một chút cảm xúc phức tạp trước nay chưa từng nếm trải tâm can Mục Lôi, hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Rudolph cùng Lam Vịnh Vi, nửa câu cũng không nói mà xoay người muốn rời đi.

"Mục Lôi!" Rudolph đột nhiên kêu tên hắn.

Mục Lôi thẳng lưng hỏi "Chuyện gì?"

"Tôi nghĩ anh nên trông nom Đại Tây Nhã thật tốt ."

"Có ý gì?" Gọn gàng nhảy xuống ngựa, đôi mắt xanh của Mục Lôi trở nên lạnh lùng .

"Là Đại Tây Nhã để cho Vi Vi cười Hắc Tinh, con bé ..."

Mây đen chợt che kín khuôn mặt tuần tú của Mục Lô, hần không đợi Rudolph nói xong liền rống to: "Đem con bé đến gặp tôi !"

Lam Vĩnh Vi kinh ngạc nâng lên hai mắt khóc đến sưng đỏ, "anh muốn làm gì?"

Khuôn mặt Mục Lô như kết băng sương hần căn bản lười mở miệng trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn tay Lam Vĩnh Vi cùng Rudolph đang nắm lấy nhau, không khí trong nháy mắt trở nên đông lạnh hơn vài phần, vài người chần ngửa vốn trông nom ở chuồng ngựa cũng buông việc trong tay mà mượn cớ trốn đi.

Lam Vĩnh Vi cũng không phải ngu ngốc, cô lập tức đoán được Mục Lô muốn trừng phạt Đại Tây Nhã, bởi vì Đại Tây Nhã muốn giúp cô đào tẩu mới làm như vậy, cho nên hần nổi giận đùng đùng, cô liền hỏi: "anh muốn làm gì? Trừng phạt Đại Tây Nhã sao?"

"anh không thể làm như vậy, cô bé chỉ là một đứa trẻ, căn bản cái gì cũng không hiểu, cô bé chỉ có lòng tốt muốn giúp tôi mà thôi, anh không thể bởi vì chuyện này mà trừng phạt con bé!"

Ánh mắt Mục Lô đảo qua, "Vậy cô nói tôi nên trừng phạt ai? Rudolph sao?"

"Chuyện này cùng Rudolph không có liên quan gì, anh muốn phạt thì phạt tôi là được."

Mục Lô cúi đầu xem xét cô, vài cọng tóc đen rủ xuống hai má, làm cho cô thoát nhìn đẹp đến dị thường. "Tôi đương nhiên sẽ xử phạt cô, nhưng hiện tại tôi phải phạt Đại Tây Nhã trước đã."

hần đang nói thì Đại Tây Nhã cúi đầu đi tới, cô bé mặc âu phục màu hồng, như một con búp bê xinh đẹp, thoát nhìn vừa vô tội mà hồn nhiên. "Cha, cha tìm con ạ?"

Hai tay dút vào túi quần, Mục Lô lạnh lùng đưa tay lên vuốt cằm, hoàn toàn không có phản ứng từ ái (hiền lành yêu thương) mà người cha nên có.

"Chuyện gì vậy ạ?" Đại Tây Nhã ngẩng đầu nhìn cha mình, trong mắt có một cổ sùng bái cùng bảo vệ, búp bên nắm lấy hai tay mình hỏi.

"Ta hỏi con, vị tiểu thư này làm sao trốn khỏi phòng? cô ấy vì sao biết chuồng ở nơi nào? Lại làm sao có thể cười Hắc Tinh?"

Đại Tây Nhã cắn môi, "Con không biết."

"không biết?" Ánh mắt Mục Lô lạnh lùng, tựa hồ không tin.

Đại Tây Nhã gật đầu, "Lúc con đến chị ấy đã ở chuồng ngựa rồi, con ngăn chị ấy đừng cười Hắc Tinh, bởi vì đó là con ngựa cha yêu thích nhất, ai cũng không thể cười, nhưng chị ấy không nghe, cứng rắn muốn cười Hắc Tinh, con chỉ lo lắng nên trở về tìm Rudolph đi cứu chị ấy thôi."

Lam Vĩnh Vi đổ một giọt một hơi lạnh, ông trời ơi, con nhóc này thoát nhìn hồn nhiên như thiên sứ, nhưng nói dối mà mặt không đỏ hô hấp không gấp, nếu có người không biết chỉ sợ đã bị lừa rồi.

"Phải không?" Mục Lô mỉm cười, hần cầm roi ngựa trong tay nhẹ nhàng đung đưa, "Đại Tây Nhã, lần trước ta trừng phạt con là chuyện khi nào?"

Khuôn mặt tươi cười của Đại Tây Nhã chợt trở nên trắng bệch, "Con không có nói dối, con thật sự không biết vì sao chị ấy có thể cười Hắc Tinh, con không có nói dối..." nói xong, nước mắt liền thi nhau rơi xuống, thân mình nho nhỏ cũng không ngừng run rẩy.

Mục Lô giật nhẹ miệng, "Con vẫn không nói thật?"

"Con không có, con thật sự không biết, thật sự không biết..." Đại Tây Nhã không ngừng lắc đầu, dưới chân khiếp đảm lui về phía sau.

Lam Vĩnh Vi thấy thế vội vàng nói với Rudolph: "anh nhanh lên, mau ngăn cản hần đi!"

Rudolph lắc đầu, "cô không hiểu đâu, Đại Tây Nhã thoát nhìn giống một thiên sứ, nhưng trên thực tế là một tiểu ác ma, con bé nên bị giáo huấn một phen mới được."

"Nhưng con bé còn nhỏ như vậy, căn bản không chịu nổi trừng phạt của Mục Lô..."

Rudolph vẫn lắc đầu, "Vi Vi, cô cũng đừng trông nom chuyện của Đại Tây Nhã! cô đã quên, suýt nữa bởi vì trò đùa dai của con bé mà mất mạng sao?"

"Nhưng mà..."

"Đừng nhưng mà nữa, chúng ta đi thôi!"

Trời sanh tính Lam Vĩnh Vi không thể trơ mắt nhìn người khác chịu khổ, sao cô có thể chịu được có người ở trước mặt cô bị đánh chứ! Huống chi người nọ còn bởi vì cô mới bị đánh. Vì thế cô đi lên phía trước, đưa tay bắt lấy roi ngựa của Mục Lô sắp quất đến, "anh muốn đánh thì đánh tôi đi! Là chính tôi chạy đi, cũng là chính tôi tự chọn Hắc Tinh để cười, chuyện này cùng Đại Tây Nhã một chút liên quan cũng không có."

"cô ..." Mục Lôi nheo lại mắt, "cô có biết cô đang làm cái gì không?"

"Đương nhiên biết, chuyện này cùng Đại Tây Nhã không liên quan, nếu anh phải tìm một người để hà giận, vậy tìm tôi là được rồi." cô ngẩng cao đầu trừng mắt nhìn hắn.

Mục Lôi lạnh lùng cười, "cô nghĩ rằng tôi không dám làm gì cô sao?"

"Tôi biết anh đương nhiên dám, một người có thể không phân tốt xấu đã vu oan người ta ăn trộm này nọ, còn coi rẻ nhân quyền phi pháp hạn chế tự do cá nhân của người khác, thì có chuyện gì là làm không được đâu, cũng có chuyện gì mà hắn không dám làm nữa chứ?"

"cô ..." Mục Lôi tức giận đến xanh cả mặt, hắn hung tợn trừng Lam Vịnh Vi, một bộ dạng rất muốn đem cô nuốt vào bụng.

Mà Lam Vịnh Vi cũng nghĩ đến hắn đã tức giận sẽ đánh mình. Nhưng không ngờ, Mục Lôi tuy rằng tức giận, nhưng không đánh cô, càng làm cho người ta không nghĩ tới là hắn cư nhiên quay đầu rồi đi.

Kinh ngạc nhìn bóng dáng cao ngất của Mục Lôi biến mất ở trước mắt, Lam Vịnh Vi cơ hồ không thể tin được hắn thế nhưng sẽ buông tha mình như vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

※※※※※

Thay một bộ âu phục thoải mái bằng vải bông, cùng áo khoác lông dê, Lam Vịnh Vi ngồi ở trên ghế t, tận tình giãn gân cốt mỗi một của mình.

cô cảm thấy cả người đều đau, nhất là hai bắp đùi quả thực là quá nhức mỏi, mà thất lưng lại giống như bị gãy mà bủn rủn, những triệu chứng này hoàn toàn do sự việc xảy ra lúc chiều. cô cũng không phải chưa từng cười ngửa, trước kia cô thậm chí còn từng được người ta ca tụng là hoàng hậu gió xoáy, nhưng cho dù là như thế này, cô vẫn bị Hắc Tinh khiến cho xương cốt như muốn rã ra, thật không dám tưởng tượng nếu Mục Lôi chưa tới cứu cô thì cô sẽ như thế nào.

Nghĩ tới Mục Lôi, Lam Vịnh Vi liền kim lòng không đầu nghĩ đến cảnh hai người ở trên lưng dì thường ôm hôn, cho tới bây giờ môi của cô vẫn còn cảm giác được nhiệt độ cùng áp lực hắn mang đến, trong lòng cũng vẫn nhớ đến đầu lưỡi của hắn ở trong miệng cô khiêu khích; thậm chí có lúc cô còn thất thần, tưởng mình vẫn còn ở trên lưng ngựa. Ông trời ơi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao cô lại sinh ra cảm giác kì lạ như vậy với người đàn ông cô chỉ mới gặp vài lần? Chẳng lẽ cô ... không, sẽ không, từ trước đến nay cô rất lý trí, trí óc cô rất rõ ràng, làm sao có thể bị một tên khốn kiếp hôn mà làm cho mụ mị chứ? cô phải tìm cơ hội, tìm phương pháp trở lại niên đại của mình nữa!

Nghĩ đến đây, thần kinh Lam Vịnh Vi bắt đầu run lên, đau đớn trên thân thể tựa hồ cũng chẳng phải mãnh liệt lắm.

Đột nhiên, một tiếng đập cửa vang lên, Lam Vịnh Vi không nghĩ nhiều liền mở cửa, lại không dự đoán được đứng ở cửa lại là Đại Tây Nhã.

"Đại Tây Nhã, có chuyện gì sao?"

Đại Tây Nhã ngẩng đầu, "Rudolph nói tôi hẳn nên đến cảm ơn chị."

"Cảm ơn tôi? Vì sao?"

"Rudolph nói nếu như không có lời của chị, hôm nay chắc là tôi đã bị ăn roi, cho nên phải cảm ơn chị."

"À? Nếu Rudolph không kêu em nói, em sẽ vẫn đến đây chứ?"

"Đến, bởi vì em thích chị."

"Thích chị? Vì sao?"

Đại Tây Nhã cười ngọt ngào, "Bởi vì chị giúp em, hơn nữa cùng cái bà tiểu thư Sát Lâm Na đáng ghét so sánh, chị tựa như mẹ em đều ôn nhu lại xinh đẹp giống nhau."

"Mẹ em?" Lam Vịnh Vi bất giác bật cười, đem Đại Tây Nhã đưa vào phòng, cho cô bé ngồi xuống mới lại hỏi: "Đại Tây Nhã, em thực thích mẹ em có phải hay không?"

"Đương nhiên, mẹ rất ôn nhu, nói chuyện lại dễ nghe, mỗi ngày mẹ đều kể chuyện xưa cho em nghe trước khi đi ngủ, còn làm bánh bích quy rất ngon cho em ăn, còn Sát Lâm Na, chỉ biết bắt em đi đọc sách, còn gây trở ngại thời gian của em ở cùng ba ba nữa."

"Sát Lâm Na là ai?"

"Sát Lâm Na là gia sư của em, em thật ghét chị ta, chị ta rất dữ, cũng không cười, chỉ có nhìn thấy cha mới cười thôi. Sát Lâm Na còn nói, muốn em ngoan một chút, nếu không chị ta sẽ nói với cha đưa em đến ở trường nội trú."

Lam Vịnh Vi sững sờ, "Đại Tây Nhã..."

Đại Tây Nhã bị thương lắc đầu, nước mắt trong suốt rơi xuống. "Em không muốn rời đi nơi này, cũng không muốn rời khỏi cha, nhưng cha rất nghe lời

của chị ta , chị ơi , em nên làm cái gì bây giờ?"

Lam Vĩnh Vi nhất thời có chút đau lòng, cô đang muốn nói gì đó an ủi Đại Tây Nhã thì Đại Tây Nhã đột nhiên nín khóc mỉm cười.

"Chị à , chị có biết gian phòng này là phòng của mẹ em trước đây không ? Trước khi chị đến đây ,em thường một mình tới nơi này, tưởng tượng mẹ còn ở trong phòng , nhưng hiện tại chị đã đến rồi, cho nên chú Rudolph nói nếu em muốn đến, trước tiên phải hỏi chị một tiếng ." Đại Tây Nhã ngẩng đầu lên chờ mong nhìn cô , "Em có thể tới nơi này không ?"

Lam Vĩnh Vi nuốt nước mắt , cô vội vàng gạt đầu."Đương nhiên, mặc kệ có chị ở đây hay không, em đều có thể đến đây bất cứ lúc nào ."

"thật sao?"

"thật mà !"

Đại Tây Nhã cao hứng ôm cổ hôn má Lam Vĩnh Vi , sau đó hoa chân múa tay vui sướng đứng lên."Cảm ơn chị , em biết chị và Sát Lâm Na không giống nhau mà , em biết chị là người tốt."

Lam Vĩnh Vi không khỏi cười rộ lên, ông trời à , thật là một tiểu tinh linh động lòng người, cô cơ hồ có thể tưởng tượng gia sư tên là Sát Lâm Na kia đã phải đau đầu thế nào rồi .

"Tỷ tỷ, chị muốn biết gian phòng bí mật không ?" Đột nhiên, Đại Tây Nhã tỏ vẻ thân bí hỏi.

"Bí mật?"

"Đúng vậy! Chỉ có em cùng cha và mẹ mới biết được bí mật đó thôi nha!" nói xong, cô bé liền kéo tay Lam Vĩnh Vi dẫn đến đi một cái kiếng sát đất . "Nơi này có một cánh cửa, trước kia em thường cùng mẹ chơi trốn tìm ở đây ,chị có thể chơi với em không ?"

"Em nói mặt sau của gương có một cánh cửa?"

"Dạ , để em cho chị xem ."

Đại Tây Nhã đưa tay đặt ở trên mặt kính rồi dùng sức đẩy, quả nhiên sau gương xuất hiện một cánh cửa gỗ màu đen, đem cửa mở ra một đường hầm u ám rõ ràng liền xuất hiện ngay trước mắt cả hai.

"Đây là..."

"Đây là chỗ mẹ và em hay chơi trốn tìm , chị chơi với em chứ ?"

"Đương nhiên , nhưng em có biết cái đường hầm này thông đi đâu không ?"

Đại Tây Nhã lắc đầu, trong mắt lại xuất hiện một chút đề phòng cùng khản trương, thân mình đồng thời cũng nhanh chóng lùi ra sau ."không biết, em không biết."

"Đại Tây Nhã, em làm sao vậy? Đại Tây Nhã!"

Đại Tây Nhã cũng không có nghe được tiếng kêu của cô , bởi vì con bé đã chạy mất dáng .

Có chuyện gì vậy ? Vì sao Đại Tây Nhã lại đột nhiên chạy đi? Chẳng lẽ đường hầm này thực có bí mật gì? Phóng mắt nhìn đi, bốn phía trừ bỏ tối tăm âm u ra thì chỉ có một mùi mốc gay mũi , cơ hồ có thể xác định một chút là nơi này đã thật lâu không ai tới, bởi vậy thật sự rất khó tưởng tượng bên trong rốt cuộc có bí mật gì.

một cổ hiếu kỳ khiến cho Lam Vĩnh Vi áp chế sự khản trương cùng bối rối trong lòng xuống , cô đưa tay vuốt vách tường đã muốn dính đầy cát bụi mà bắt đầu đi từng bước một thật cẩn thận về phía trước.

Cái đường hầm này cũng không phải thẳng, mà là có điểm gấp khúc, đi tới đi lui cô đột nhiên phát hiện có một cái chỗ rẽ cùng với một cánh cửa khác . Bởi vì đã ở trong đường hầm một thời gian ngắn, nên Lam Vĩnh Vi cảm thấy có chút khó thở, bởi vậy không hề nghĩ ngợi cô liền đẩy cánh cửa kia ra .

Thình lình ánh sáng chiếu vào cơ hồ khiến mắt cô mở không ra, đợi đến khi thích ứng với ánh sáng cô lại bị một màn trước mắt làm cho sợ tới mức cười không nổi ; bởi vì có một người đàn ông ở trần nửa thân trên đứng ở cửa trừng mắt nhìn cô , mà người đàn ông này đứng là người cô không muốn gặp lại nhất - - Mục Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tinh Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lam Vịnh Vi kinh ngạc nhìn chăm chăm người đàn ông nửa thân trần trước mắt này , trong đầu cô trống rỗng, chân như bị đóng đinh tại chỗ không thể nhúc nhích mà chỉ có thể tùy ý hấn bước từng bước một tới gần mình.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Mục Lôi đi lên phía trước, hấn đứng cách chỉ có nửa bước chân không chuyển mắt xem xét cô , vẻ mặt cô kinh hoàng trên tóc còn dính tro bụi, nhưng vẫn cố về cao ngạo không khuất phục .

Lam Vịnh Vi bất giác lui về phía sau từng bước, nếu cô biết cái đường hầm này thông tới phòng của hấn, thì cho dù đánh chết cô , cô cũng sẽ không đi tới đây .

Theo bản năng liềm liềm đôi môi khô nứt , cô khấn trương nắm lấy cửa , miệng thì thảo : "Thực xin lỗi, tôi không biết nơi này là phòng của anh , tôi lập tức rời đi..." Vừa nói xong cô chuẩn bị lui về đường hầm .

Mục Lôi liền bắt lấy cô kéo về trong lòng mình , cũng đồng thời đưa một cước đá tới cửa."Sao cô lại biết lối đi này mà vào đây , là ai nói cho cô biết ?"

Thân thể hai người đột nhiên áp sát nhau làm cho Lam Vịnh Vi nhất thời căng thẳng, cô cố gắng muốn dùng hai tay đẩy ra khoảng cách, nhưng ngược lại đụng phải da thịt rắn chắc bóng loáng của hấn , tình huống này khiến cô như bị bồng mà muốn vội vã nhảy ra.

"Buông, anh buông ra !"

Mục Lôi buông tay ra , "cô rất sợ tôi hả ?"

Lam Vịnh Vi đột nhiên trừng lớn mắt, "Ai sợ anh đồ động vật máu lạnh?"

Lam Vịnh Vi tức giận liếc trắng mắt, giảng giải cho hấn nghe : "Cái gọi là động vật máu lạnh chính là chỉ một người không có máu và nước mắt , không có cảm tình cũng không có ai yêu , giống như bạch tuộc, con mực, rắn rết , trong cơ thể căn bản là không có máu tồn tại."

cô vốn chọc điên hấn , nhưng ai biết người đàn ông này thế nhưng lại cho cô một cái bùi môi mê người , thậm chí : ...còn nở một nụ cười lơ đãng.

"Xưng hô rất thú vị, cô là người đầu tiên gọi tôi là động vật máu lạnh , đa số mọi người đều gọi tôi là ma cà rồng chuyển thể, hoặc là con của ma vương. Nhưng tôi lại thấy thích tên gọi động vật máu lạnh hơn , dù sao đó cũng là một loại sinh mệnh, hơn nữa nó vẫn còn sống, đúng không?"

"anh ..." Lam Vịnh Vi cơ hồ lâm vào chán nản,cô lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp được loại người không màng đến lời người ta mắng mình như vậy , cô lập tức thờ phỉ phỉ xoay người."Tôi phải đi!"

Mục Lôi nhẹ nhàng lay động đầu, hấn dùng thân che ở trước cửa gỗ."cô không thể đi, tôi có lời muốn hỏi cô ."

Lam Vịnh Vi cảnh giác trừng mắt với hấn, một bộ bộ dáng như bị bủa vây giữa dòng địch , "Nếu anh muốn hỏi tôi chuyện sợi dây chuyền , thì vẫn là câu nói cũ , tôi không biết!"

Mục Lôi tự tại dựa cửa , hai tay ôm ngực,hai chân thon dài rắn chắc nhẹ nhàng từ từ đi qua." hiện tại tôi không muốn biết chuyện sợi dây chuyền , tôi chỉ muốn biết tên của cô , nói cho tôi biết cô tên là gì."

Giọng điệu hấn tự cao tự đại làm cho con tức của Lam Vịnh Vi vô hình trung lại tăng cao , "Đối với một người bị nhốt như tôi , anh có không nhất thiết phải biết tên làm gì ."

hấn lẳng lặng xem xét Lam Vịnh Vi bị tức đến hồng hai gò má, tầm mắt hấn dừng lại ở trước ngực vì giận mà có chút phập phồng của cô ."cô thật đẹp, hơn nữa lúc tức giận là đẹp nhất ."

Lam Vịnh Vi ngẩn ra, "anh ..."

"Kỳ thật cô không nói tôi cũng biết, cô gọi là Lam Vịnh Vi, đúng không?" hấn một lần nữa đi đến trước mặt cô ."Lam tiểu thư, tôi có một việc muốn mời cô giúp đỡ , có thể chứ?"

hấn thỉnh linh khách sáo như vậy làm cô cảm thấy có chút không quen, cô lập tức bắt đầu lắp bắp .

"Ách... Tôi ..."

"cô đã gặp qua Đại Tây Nhã ..."

Đại Tây Nhã? hấn vì sao lại nhắc tới Đại Tây Nhã? Mặc dù cô đang đầy nghi hoặc, nhưng Lam Vịnh Vi chỉ gật đầu, cũng không có mở miệng hỏi gì .

"Trước tiên tôi hỏi cô đối Đại Tây Nhã có ý kiến gì không."

Nhắc tới tiểu thiên sứ tinh nghịch xinh đẹp đáng yêu kia , trên mặt Lam Vịnh Vi bắt gặp hiện lên một nụ cười tươi ."cô bé rất ngoan , rất ngọt ngào , chỉ là có đôi khi hơi bướng bỉnh quá mức , làm cho người ta có chút ăn không tiêu."

Mục Lôi gật đầu, "Đúng vậy, vì Đại Tây Nhã, tôi đã tìm rất nhiều gia sư đến dạy con bé , nhưng người nào cũng bị con bé làm cho tức giận mà bỏ đi , nếu tôi không nghĩ biện pháp gì , chỉ sợ Sư Mật Tư tiểu thư cũng sẽ bị tức giận mà bỏ đi."

"Sư Mật Tư tiểu thư?"

"cô ấy tên là Sát Lâm Na, là gia sư hiện nay của Đại Tây Nhã , sáng nay cô ấy đã muốn đưa đơn xin từ chức, yêu cầu có thể rời đi ngay , cho nên tôi hiện tại thực hao tổn tâm trí, không biết nên làm thế nào cho phải." Mục Lôi lại bước tới một bước, kéo gần khoảng cách của cả hai ."Từ buổi chiều tôi thấy thái độ cô với Đại Tây Nhã , cô hẳn là người rất có lòng rộng lượng , không biết cô có thể ở đây làm gia sư cho Đại Tây Nhã không , dạy cho con bé vài chuyện phép tắc và tri thức mà thực nữ nên có ?"

"Tôi... Làm gia sư cho Đại Tây Nhã ?"

"Ừm ! cô đồng ý chứ ?"

"Nhưng đối với các người mà nói, tôi là một cô gái lai lịch không rõ , ngay cả mình làm như thế nào về nhà cũng không biết, vậy sao tôi có thể làm gia sư cho Đại Tây Nhã chứ ?"

Mục Lôi đi tới phía trước nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô lên , "cô thông minh xinh đẹp, cơ trí hoạt bát, mà trên hết , cô có kiên nhẫn với trẻ nhỏ , băng vào điểm ấy, cô đã có thể làm gia sư cho Đại Tây Nhã rồi ."

"Nhưng mà..." hần càng ngày càng tới gần khiến cho Lam Vịnh Vi hô hấp dồn dập , ngay cả đầu lưỡi cũng bắt đầu không nghe lời.

"Đừng nhưng mà nữa , xem như tôi cầu xin cô , được không?" hần cúi đầu, mỗi cách cô không đến một tấc.

"Tôi ..." Lam Vịnh Vi biết mình hẳn là nên quay mặt đi, nên cự tuyệt hẳn, nhưng không biết tại sao, cô lại không có cách nào di động nửa tấc , sau đó hần liền phủ môi mình lên trên môi của cô .

Mục Lôi thử hôn nhẹ cô , lại thấy cô tròn mắt thật to biến thành dờ khóc dờ cười."Bé ngọc, không ai hôn môi mà mở to mắt, nhắm mắt lại."

Mất thấy cô vẫn như cũ một bộ dạng không biết làm sao, Mục Lôi chỉ đơn giản ôm lấy cô nằm thẳng ở ghế dài , lúc Lam Vịnh Vi nhận ra hần đang làm cái gì thì thân mình đã bị hần nặng nề áp chế .

"không muốn !" cô giãy dụa muốn thoát khỏi hần , nhưng bất đắc dĩ thanh âm vừa thoát ra miệng đã bị hần dùng môi mình áp chế nuốt hết vào miệng .

Như tình huống xế chiều hôm nay ở trên lưng ngựa, Mục Lôi làm cản lại cuồng vọng dò hỏi cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô , hần dùng đầu lưỡi cùng cô dây dưa, đồng thời cời bỏ nút thắt quần áo của cô làm cho da thịt tuyết trắng đều hiện ra ở trước mắt hần , đầu ngón tay hần cũng ôn nhu khẽ vuốt xoa bóp khắp người cô .

"Tiểu Vi, em biết không? Tôi luôn cầu nguyện, hy vọng chúng ta có thể lại có cơ hội giống xế chiều hôm nay , không nghĩ tới thượng đế nhanh như vậy đã đem em đưa đến đây cho tôi , bây giờ dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không để em đi ."

Lam Vịnh Vi liều mạng lắc lắc đầu, cố gắng muốn thoát khỏi những nụ hôn liên tiếp của hần ."không cần, tôi phải rời khỏi đây , tôi ..."

một nụ hôn lại một nụ hôn càng lúc càng nồng nàn mãnh liệt khiến Lam Vịnh Vi cơ hồ sắp không thở nổi, cô không thể tự chủ mà run rẩy, ánh mắt mơ màng : ...có chút vô ý thức trừng mắt nhìn trần nhà, hai tay vốn chống trả Mục Lôi cũng kim lòng không đậu mà vòng lên cổ của hần, giống như đang yêu cầu càng nhiều ở hần .

Ngóng nhìn thiên hạ trong lòng đang thờ gấp khó nhịn ,ánh mắt xanh xinh đẹp của Mục Lôi trở nên càng sâu hơn , hần muốn cô ! Nếu xế chiều hôm nay Rudolph không xuất hiện , thì lúc cả hai vừa trở về, hần sẽ trực tiếp mang cô đến trên giường, lại hôn đến khiến cô cầu xin tha thứ, làm cho cô từ nay về sau không dám sinh ra ý nghĩ chạy trốn nữa . cô không biết rằng từ giây phút hần cứu cô trở về, cô đã là người của hần rồi sao ? Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô , hần chỉ biết cô gái này thuộc về hần , cho nên hần liều lĩnh đem cô lưu lại, chỉ vì thỏa mãn mong muốn có được cô của mình , giống như hiện tại .

"Tiểu Vi, nói em muốn tôi ."

trên mặt Mục Lôi tràn ngập vẻ nguy hiểm xâm lược , hần không bỏ qua cời hết quần áo còn sót lại trên người cô , khiến cho cô hoàn toàn trần trụi trước mắt hần .

Lam Vịnh Vi hé miệng muốn nói gì, nhưng ánh mắt của cô đã tan rã, ngay cả suy nghĩ cũng không thể tập trung được mà chỉ có thể lắc lắc đầu, bất lực kháng cự.

Nhưng Mục Lôi căn bản không để ý tới kháng cự của cô , hần kiên định dùng đầu gối tách ra hai chân khép chặt của cô , ngón tay hần từng tấc hướng vào phía trong dao động, "nói em muốn tôi !"

Mỗi một tiếng thờ gấp than nhẹ từ miệng Lam Vịnh Vi bật ra ,nhưng theo bản năng cô kẹp chặt hai chân, kháng cự sự xâm nhập từ hần ."không cần, tôi

không muốn anh!"

"Muốn, em muốn tôi, thân thể của em đang nói em muốn tôi !" hần thuần thực tác động đến phần nộn mẫn cảm cực độ của cô .

Lam Vĩnh Vi cơ hồ muốn ngất! Ngực của cô phập phồng kịch liệt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra đến mức thật to, một tia lý trí cuối cùng cũng bay tới lên chín tầng mây. hiện tại cô chỉ hy vọng hần có thể lấp đầy cảm giác trống rỗng của mình, thay mình đuổi đi lửa nóng bủa vây khắp người, trong vô thức hô cô gọi tên của hần."Mục Lôi, Mục Lôi!"

sự kìm nén của Mục Lôi trong nháy mắt toàn bộ bùng nổ, hần nhanh chóng đứng lên bỏ đi quần dài, chuẩn bị yêu cô gái nhỏ nằm trên ghế dài này thật tốt thì một tiếng đập cửa sắt phong cảnh lại vang lên vào lúc này, đồng thời có một giọng nói truyền đến - -

"Mục Lôi, anh có trong đó không?"

Mục Lôi thấp giọng mắng: "Đáng chết!"

Lam Vĩnh Vi vốn bị tình dục làm cho mù mịt lúc này đột nhiên có người đến quấy rầy mà bừng tỉnh lại, nhìn cả người mình trần trụi cùng những dấu hôn tràn đầy thân hình, cô xấu hổ nhiễm hồng cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ông trời, cô đang làm cái gì thế! ? cô cùng một người đàn ông quen biết không lâu, cũng căn bản không quen biết thân thiết? Nếu như không có tiếng đập cửa này, nói không chừng giờ phút này hai người đã phát sinh quan hệ! Nghĩ vậy, Lam Vĩnh Vi không tự chủ được rung mình một cái.

Mục Lôi nhìn ra sự lúi búi của cô, trong lòng hần lại càng trở nên ảo não .

"Tiểu Vi, tôi..."

Lam Vĩnh Vi lắc đầu, yên lặng nhặt lên quần áo rơi tán loạn trên đất ôm vào trong ngực, "anh mau đi mở cửa đi! Rudolph giống như có chuyện gì tìm anh, nếu không sẽ không đến gõ cửa của anh vào lúc này đâu."

Mục Lôi sững sốt, Rudolph? cô cứ nhiên nghe ra tiếng kêu ở ngoài cửa kêu cửa là Rudolph? Đây là chuyện gì chứ? Chẳng lẽ bọn họ... không cách nào hình dung cảm giác phức tạp đang ngổn ngang trong lòng mình, sự tức giận trong bất tri bất giác che kín cả đôi mắt xanh của hần."Làm sao em biết..."

Lời của hần còn chưa hỏi xong, tiếng đập cửa lại lần nữa truyền đến, lần này so với lần trước càng cấp bách hơn."Mục Lôi, rốt cuộc anh có trong đó không? Mục Lôi!"

không rảnh bận tâm Lam Vĩnh Vi, Mục Lôi vội vàng mặc quần dài vào rồi đi ra phía trước mở cửa, mà người đứng ở cửa quả thực đúng như Lam Vĩnh Vi nói, là Rudolph.

Rudolph vẻ mặt sốt ruột, căn bản không chú ý tới trong phòng còn có Lam Vĩnh Vi quần áo không chỉnh tề .

"Mục Lôi, không thấy Đại Tây Nha đâu cả!"

"Cậu nói cái gì?!"

"không thấy Đại Tây Nha ở đâu hết!"

Mục Lôi nhú mày, hé ra khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc bị sương lạnh che kín, ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh như băng."Xảy ra chuyện gì? Con bé không phải đang ở trong thư phòng học với Sát Lâm Na sao? Vì sao lại không thấy đâu?"

Rudolph lắc đầu, "Theo tình hình anh đi hỏi Sát Lâm Na có vẻ rõ nhất, bởi vì cô ấy là người cuối cùng nhìn thấy Đại Tây Nha."

"Sát Lâm Na ở đâu?"

"cô ấy ở..."

Rudolph nói còn chưa nói hết, liền nghe được một giọng nói nũng nịu lên tiếng: "Em ở chỗ này!" Tiếp đến là một bóng người nhẹ nhàng nhào tới trong lòng của Mục Lôi ôm ấp, vừa khóc vừa nói: "Mục Lôi, thực xin lỗi, đều là em không tốt, nếu như em không nói, Đại Tây Nha cũng sẽ không..."

Mục Lôi ôm lấy thân hình kiều nhỏ của Sát Lâm Na, thấp giọng an ủi: "Đừng khóc, cô nói cho tôi biết trước rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Nâng lên khuôn mặt tái nhợt còn treo mang theo nước mắt, Sát Lâm Na khóc thút thít nghẹn ngào nói: "anh nói con bé làm sai, cho nên em liền phạt nó học thuộc một bài thơ, nhưng con bé không chịu, em chỉ đánh con bé có một chút, chẳng ngờ con bé lập tức cãi lại, nói em là ma quỷ, hồ ly tinh, cô gái xấu xa, còn dùng mực nước làm em bẩn cả người, sau đó... Sau đó..."

"Sau đó con bé bỏ chạy?" Nhìn quần áo trên người Sát Lâm Na quả nhiên có dính mực nước, sắc mặt Mục Lôi thật sự là khó coi cực kỳ.

"Dạ!" Sát Lâm Na đáng thương gật đầu.

"Con nhóc chết tiệt, sớm biết vậy tôi đã dạy dỗ nó một trận."

Sắt Lâm Na lắc đầu, "không cần, dù sao con bé cũng chỉ là một đứa trẻ, anh không thể trách con bé, hiện tại chúng ta mau chóng đem Đại Tây Nhã tìm trở về đi, bởi vì mặt trời đã sắp xuống núi, trễ nữa sẽ không kịp."

Rudolph cũng gật đầu phụ họa: "Sắt Lâm Na nói đúng đó, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Đại Tây Nhã, miễn cho con bé xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Mục Lôi mày vo thành một nắm, ánh mắt màu xanh cũng bịt kín một tầng bóng ma, "Rudolph, cậu phải người đến phụ cận (nơi gần đây) tìm chưa?"

"Phụ cận chỗ con bé thường đi chơi tôi đã tìm qua hết rồi, nhưng không phát hiện ra, tôi nghĩ, có khả năng con bé đang trốn, cố ý không cho mọi người tìm được."

Mặt Mục Lôi bình tĩnh, thật lâu sau mới nói: "Tập hợp toàn bộ mọi người mang theo súng săn cùng cây đuốc, chúng ta phân công đi tìm, cần phải trong thời gian ngắn nhất tìm được Đại Tây Nhã."

Mục Lôi nói xong xoay người muốn vào phòng thay quần áo, đột nhiên hắn nhớ tới Lam Vịnh Vi còn ở trong phòng, không biết...

hắn thực tự nhiên ở trong phòng tìm kiếm bóng dáng của cô, nhưng cả căn phòng rộng lớn trống không, không thấy bóng dáng cô đâu, ngay cả dư âm kích thích mới vừa rồi cũng biến mất không thấy tăm hơi, khiến Mục Lôi có cảm giác như hắn vừa làm một giấc mộng xuân, nhưng đây là mộng sao? trên người hắn, miệng hắn cũng còn lưu mùi của cô, đầu ngón tay cũng loáng thoáng cảm nhận được nơi ôn nhuận run rẩy của cô, vậy sao có thể là mộng được?

hắn bắt gặp nở một nụ cười, nhất thời không nghe thấy Sắt Lâm Na đang gọi.

"Mục Lôi, Mục Lôi!"

Thu hồi nụ cười luống cuống, Mục Lôi quay đầu lại, "Chuyện gì?"

"anh sẽ trách em chứ? Nếu không phải em sợ ý cũng sẽ không phát sinh loại chuyện này, thực xin lỗi, đều là lỗi của em!" Sắt Lâm Na nói chuyện đồng thời ánh mắt cũng quan sát khắp phòng. Kỳ quái, cô rõ ràng vừa mới thấy trong phòng Mục Lôi còn có một cô gái khác, làm sao lại không thấy đâu nữa?

"hiện tại đừng nói chuyện này nữa, trước hết tìm được Đại Tây Nhã mới trọng yếu nhất." Mục Lôi vừa nói vừa mặc quần áo chỉnh tề, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi khỏi nơi này để cùng đoàn người đi kiếm Đại Tây Nhã, hắn không chú ý tới trong mắt Sắt Lâm Na chợt lóe lên một tia ghen tị cùng không cam lòng.

※※※※※

Lam Vịnh Vi cuộn mình lại dựa lưng vào cửa, lỗ tai dán trên cửa, cho đến khi xác định trong phòng Mục Lôi không có bất luận kẻ nào nữa thì cô mới lặng lẽ đứng lên, đi từng bước một sờ soạn về phòng của mình.

Lòng của cô vẫn như cũ không ngừng ngổn ngang, hai gò má vẫn nóng bừng, đôi môi bị hôn vẫn còn lưu lại hơi thở dương cương của Mục Lôi, nhưng cô liệu mạng tự nói với mình hắn là một kẻ lãnh khốc vô tình, chẳng những đem dây chuyền mẹ cho cô làm của riêng, còn phi pháp nhốt cô; nay ngay cả con gái ruột đang mất tích mà hắn vẫn nhân nhả bình tĩnh an ủi Sắt Lâm Na, cô gái kia mặt ngoài là gia sư con hắn, nhưng kì thực là tình nhân của hắn thì đúng hơn!

Đúng vậy, người đàn ông như vậy căn bản không đáng dây dưa vào, cho dù thân thể của cô khát vọng hắn, nhưng cô cũng không thể phóng túng chính mình chấp nhận hắn, dù sao cô vẫn chưa hiểu rõ hắn, không phải sao? Làm cô lo lắng là, cô bé đáng yêu Đại Tây Nhã mất tích kia!

Nghĩ đến Đại Tây Nhã, bước chân Lam Vịnh Vi không tự giác nhanh hơn, cô mau chóng đổi một bộ đồ khác rồi cùng hỗ trợ tìm Đại Tây Nhã, trách cho cô bé xảy ra việc ngoài ý muốn.

Ngay lúc cô đến cửa căn phòng mình thì không biết từ chỗ nào phóng ra một bàn tay giữ chặt làn váy cô. "Chị ơi..."

Hồn Lam Vịnh Vi muốn bị dọa đến bay nửa phách, "Ài?"

"Là em, em là Đại Tây Nhã nè."

"Đại Tây Nhã? Là em à?" Vuốt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Đại Tây Nhã, Lam Vịnh Vi kinh hi ngồi xổm xuống. "Em sao lại ở chỗ này? Mọi người tìm em muốn điên rồi!"

Trong bóng đêm, giọng Đại Tây Nhã nghe có vẻ rầu rĩ, giống nhau đang khóc. "Em vẫn luôn ở chỗ này, không có đi đâu hết."

"Nhưng Sắt Lâm Na nói..."

"cô ta nói em là tiểu ác ma, đúng không?"

Lam Vịnh Vi lắc đầu, "không có, cô ấy chỉ không ngừng tự trách mình, không nên đối với em nghiêm khắc như vậy thôi."

"Khi đó bởi vì có chú Rudolph có mặt, nếu chú Rudolph không ở đó , cô ta sẽ nói bậy ở trước mặt cha em , muốn cha đưa em đi ."

"Cho nên em liền hắt mực nước vào cô ấy à !"

"Em không có hắt cô ta , là cô ta bắt buộc em viết thư tự xác nhận muốn đi trường nội trú , còn mắng em là tiểu ác ma không ai cần , thậm chí còn muốn lấy gậy đánh em nữa , em đương nhiên chạy ra,nhưng lúc chạy không cẩn thận đánh ngã cái bàn, mực nước liền như vậy bắn vào váy cô ta ."

Lam Vịnh Vi bất giác nhìn lại đôi mi thanh tú, thật sự cô cũng không thể tin hết lời Đại Tây Nhã nói , bởi vì cô từng thấy tận mắt tiểu nha đầu này nói dối mà mặt không đỏ như thế nào , nhưng thấy cô bé một mình nép ở đây rất đáng thương.

"Đại Tây Nhã, Sát Lâm Na vẫn đều đối với em như vậy sao?"

"Đúng vậy! cô ta rất ghét em , cô ta ước gì cha sớm đem em đi xa ."

"Vậy cha em có biết chuyện này hay không?"

Đại Tây Nhã chán nản gục đầu xuống.

"Cha chỉ nghe lời của Sát Lâm Na, ông ấy căn bản mặc kệ em , chị ơi , em nên làm cái gì bây giờ? Cha có đem em đi trường nội trú không?"

"sẽ không, chị sẽ không để cho anh ta đem em đi đâu ."

"Em không tin, chị cũng không phải gia sư của em , cha sẽ không nghe lời chị nói."

"Chị có thể nói với cha em để chị làm gia sư cho em , như vậy anh ta sẽ nghe lời chị nói , không đem em đi nữa ."

"thật sao ?" Trong mắt cô bé nở rộ ra tia sáng vui sướng .

"Gạt người là con chó nhỏ nha !"

Đại Tây Nhã cao hứng vui đầu vào trong lòng Lam Vịnh Vi, cô bé thân thiết hôn gương mặt cô . "Em vui quá , chị thật sự làm gia sư của em , em đã cố gắng cầu nguyện, hy vọng chị có thể làm gia sư cho em , quả nhiên thượng đế đã nghe thấy lời của em ."

Cách nói chuyện của cô bé với cha mình giống nhau như đúc làm cho Lam Vịnh Vi không tự giác bật cười, "Đại Tây Nhã, lúc em gặp khó khăn đều cầu nguyện với thượng đế sao ?"

"Đúng vậy! Đó là cha dạy em, chỉ cần cha nói cho em nghe , em đều ghi nhớ ở trong lòng."

không biết tại sao, mắt Lam Vịnh Vi có chút ướt át, đứa nhỏ này đúng là rất sùng bái cha mình , mà cha của cô bé có thể cho cô bé cái gì chứ? Trừ bỏ cuộc sống giàu có ra , cũng chỉ có liên tục đòi gia sư dạy con bé thôi . Nhưng Đại Tây Nhã nhỏ bé muốn, đó chính là một cái mỉm cười cùng cổ vũ của cha mình , cho nên con bé mới dùng các loại phương pháp đuổi đi các gia sư của mình , làm cho cha chú ý tới mình , nhưng Mục Lôi lại đối xử với cô bé thế nào chứ ?

Lam Vịnh Vi đau lòng dặt tay Đại Tây Nhã đi vào trong phòng mình , "Chị giúp em rửa mặt, sau đó chúng ta đi tìm cha em , được không?"

Nhưng ngoài dự đoán Đại Tây Nhã lại cự tuyệt, "Cha cùng chú Rudolph nhất định đều ở bên ngoài tìm em , nếu bọn họ biết em và chị cùng nhau trốn trong mật đạo, nhất định sẽ giận dữ."

Kính ngạc nhìn cô bé còn chưa cao đến thắt lưng của mình , Lam Vịnh Vi nghi hoặc ngồi chồm hổm xuống, "Vậy em nói xem chúng ta nên làm sao bây giờ?"

"Mật đạo này có thể thông đến rừng cây, chúng ta chỉ cần đến rừng cây tìm một chỗ trốn đi, sau đó chị đi nói cho cha em chị đã phát hiện em trốn ở nơi nào, như vậy hai người chúng ta đều sẽ không bị phạt."

nói xong, cô bé liền lôi kéo Lam Vịnh Vi đi sâu vào trong mật đạo, sau khi đi qua một đoạn đường thật dài thật tối cuối trước mắt quả nhiên là rừng cây, hơn nữa đây còn là rừng cây nơi lần đầu tiên cô đến nữa .

"Nơi này là..." Lam Vịnh Vi mừng rỡ nhìn cánh rừng này , tuy rằng hiện tại bốn phía chỉ là một mảnh tối đen, nhưng dựa vào ánh trắng sáng ngời đêm nay , cô vẫn nhận thức được.

"Nơi này là nơi cha cùng chú Rudolph đi săn thú , không có nhiều cạm bẫy, nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận một chút , tìm một nơi trốn đi ."

"Đại Tây Nhã, chờ một chút, chị nghĩ..."

Lam Vịnh Vi vội vã muốn tìm nơi ngay đó mình rơi xuống , bởi vì cô bị rơi xuống ở chỗ này , vậy thì chứng tỏ nơi này có một cánh cửa thời không , chỉ cần tìm ra chỗ đó , vậy là cô có thể trở về rồi .

Nhưng khi vừa quay đầu lại cô chỉ nhìn thấy một cánh rừng tối đen như mực, Đại Tây Nhã đã không thấy bóng dáng đâu nữa !

"Đại Tây Nhã, em ở nơi nào? Đại Tây Nhã!" Lam Vịnh Vi gấp đến độ lên tiếng hô to, nhưng mặc cho cô có kêu thế nào cũng không có ai đáp lại, điều này làm cho cô gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải, một mình cô mò mẫm không ra phương hướng ở trong rừng cây, bây giờ cô chỉ hy vọng có thể tìm thấy Đại Tây Nhã.

Đêm đen bao trùm cả không gian, rừng cây cũng là một mảnh đen tối u ám, chỉ có ánh trăng chiếu xuống tạm thời giúp cô thấy rõ cảnh vật quanh mình, nhưng không may là ánh trăng bị mây đen che khuất khiến hoàn cảnh của cô càng thêm thê lương khủng bố, cái gì cũng nhìn không thấy. Đối diện rừng cây hoàn toàn xa lạ với Lam Vịnh Vi mà nói, trước mắt một mảnh tối đen u ám làm cho cô khủng hoảng như rơi vào cảnh cơn trùng đến lộn môi trường vậy, tất nhiên cô cũng không thấy được trước mắt có cạm bẫy chính đang chờ mình, chờ cô phát hiện thì cả người đã té xuống cạm bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lam Vịnh Vi bị con đau kịch liệt từ mắt cá chân làm cho tỉnh lại !

cô sững sờ nhìn những ngôi sao sáng rực trên đầu mình, đau đớn khiến cho cô không biết mình đang ở phương nào, chứ đừng nói đến biết được chuyện gì đang xảy ra với mình.

Tìm một hồi lâu, rốt cục cô mới nhớ vì sao mình lại đi vào rừng cây u ám này, rồi bị lạc với Đại Tây Nhã sau đó rơi xuống cạm bẫy này thế nào. Nhưng quan trọng là bây giờ cô phải làm sao để thoát khỏi đây ?

Chịu đựng đau đớn đứng lên, Lam Vịnh Vi liền lấy tay mò mẫm muốn tìm kiếm chỗ có thể leo lên hoặc bám vào, nhưng sau một lúc mò mẫm cô dường như đụng đến thứ gì rất kỳ quái, xúc cảm này khiến cô đột nhiên rút tay về đứng ngây người.

Chẳng lẽ chỗ này có động vật rơi xuống sao? Cũng có khả năng lắm, bởi vì gia tộc Tắc Đức Ni cô đặt cạm bẫy vì muốn bắt giữ con mồi mà, nhưng thứ đó cũng không giống da lông hoặc thi thể động vật, ngược lại giống như quần áo của người thì đúng hơn...

một dòng khí lạnh từng tác men từ hông đến sống lưng Lam Vịnh Vi, thậm chí ngay cả da đầu của cô cũng bắt đầu run lên, xung quanh là một mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập vì khản trương của mình, ngay cả răng nanh cũng không tự chủ được đánh lập cập liên hồi.

không dám quay đầu, cũng không dám mở mắt, cô cứ như vậy đứng nguyên chỗ thật lâu, cho đến khi lồng ngực giảm bớt dồn dập vì khản trương nữa cô mới chậm rãi cúi đầu nhìn xem thứ vừa rồi mình đụng đến là gì. Đó là... Đó là một bộ hài cốt của người chết, hơn nữa bộ hài cốt này còn mặc quần áo.

"A - -" tiếng thét thê lương cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh, Lam Vịnh Vi cũng nghe được, nhưng cô không phát giác được thanh âm này là từ chính miệng cô phát ra ngoài, bởi vì lúc cô ý thức được thì cô đã muốn hôn mê bất tỉnh.

※※※※※

Mục Lôi là người đầu tiên nghe được tiếng kêu mà chạy tới.

"Tiểu Vi, em đang ở nơi nào? Tiểu Vi!"

Nhưng đáp lại lời hấn chỉ có tiếng gió lạnh lù lù thổi qua, tại sao không thấy bóng dáng của Lam Vịnh Vi? thật cẩn thận tránh đi khả năng cô bị rơi vào cạm bẫy, Mục Lôi chưa từ bỏ ý định tiếp tục gọi tên cô: "Tiểu Vi, Tiểu Vi - -"

Nhưng dù hấn có kêu thế nào cũng không có ai trả lời, chẳng lẽ vừa rồi hấn nghe lầm? không có khả năng, tuy rằng bọn họ mới quen biết không bao lâu, nhưng hấn đối với từng cái nhăn mày hay nụ cười, thậm chí là giọng nói của cô cũng đều rõ như lòng bàn tay, quen thuộc giống như đã ở bên nhau cả đời rồi vậy, làm sao hấn có thể nghe lầm!

đang nghĩ tới đây thì Rudolph cùng một đám thanh niên khỏe mạnh cầm đuốc chạy tới."Sao rồi? Tìm được chưa?" Mục Lôi lắc đầu, nhìn Đại Tây Nhã đi theo phía sau Rudolph đang khóc sụt sùi."Đại Tây Nhã, Lam tiểu thư thật sự bị mất tích ở đây sao?"

"Dạ! Con và chị ấy cùng đi đến chỗ này, ai biết vừa quay đầu lại đã không thấy tăm hơi chị ấy đâu." Nước mắt như hạt châu thi nhau tuôn rơi trên mặt Đại Tây Nhã, cô bé vừa khóc thút thít vừa lôi kéo tay Mục Lôi nói: "Cha, chị ấy sẽ không sao chứ? Chị ấy sẽ không giống mẹ ra đi không bao giờ trở lại nữa chứ?"

Nhắc tới Josephine, tâm Mục Lôi liền nhói đau, sắc mặt hấn ngưng trọng ngồi xổm xuống nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Đại Tây Nhã. hiện tại, hấn đã không còn để ý chuyện vì sao Lam Vịnh Vi lại đi cùng Đại Tây Nhã, cũng không thêm nghĩ tới phải trừng phạt Đại Tây Nhã bướng bỉnh như thế nào, hấn chỉ muốn mau chóng tìm được tiểu yêu tinh tóc đen kia thôi, bởi vì hấn không muốn lại có chuyện bất hạnh xảy ra ở Lam Nguyệt Sơn Trang nữa.

"Đại Tây Nhã, cha nhất định sẽ tìm được Lam tiểu thư, con cùng Rudolph trở về trước đi, được chứ?"

"Con không muốn, con muốn nhìn thấy chị bình an vô sự, nếu không con không quay về!"

Mục Lôi kinh ngạc nhìn con gái nhỏ của mình, hẳn thấy con bé tựa hồ rất thích Lam Vịnh Vi mà cảm thấy kinh ngạc, nhưng kỳ thật hẳn cũng không nên kinh ngạc lắm, vì chẳng phải chính hẳn cũng quyến luyến tiểu yêu tinh tóc đen kia sao?

Đột nhiên, thần sắc Rudolph vội vàng đi tới, "Mục Lôi, tìm được rồi!"

Mục Lôi vui vẻ, vội vàng đứng lên, "cô ấy ở nơi nào?"

"cô ấy rơi vào cạm bẫy, cho nên chúng ta vừa rồi có tìm thế nào cũng tìm không thấy cô ấy."

"Tôi đi xem." hẳn vội vã muốn đi xem tình hình của tiểu yêu tinh tóc đen.

Nhưng Rudolph lại gọi hẳn lại: "Đợi chút, Mục Lôi!"

"Chuyện gì?"

"không chỉ một mình cô ấy đang ở trong cạm bẫy..." trên mặt Rudolph có một chút do dự.

"Có ý gì? Cậu nói còn có một người khác rơi cùng cô ấy sao?"

"Ừm!" Rudolph tối nghĩa gật đầu, "Tôi nghĩ anh nhìn rồi sẽ biết."

Mang nghi ngờ đầy mình, Mục Lôi đi vào sâu trong rừng cây, đến nơi đặt cạm bẫy nhiều năm bị người ta quên mất.

Nurong theo ánh đuốc đỏ bùng, hẳn liếc mắt một cái liền nhìn ra người đang té xỉu trong cạm bẫy, đó chính là tiểu yêu tinh tóc đen quật cường lại thông minh kia, nhưng bởi vì cây đuốc chiếu sáng, khiến cho hẳn cũng nhìn thấy ở cạnh Lam Vịnh Vi còn có một thi thể sớm đã hóa thành một bộ hài cốt.

"Đó là..." Điem xấu nháy mắt bao trùm trong rừng cây u ám, trong lòng Mục Lôi cũng phảng phất như bị một tảng đá gât gao đè lên.

"Tôi nghĩ cậu đã nhận ra là ai rồi chứ." Rudolph nói xong, trong mắt hẳn ta hiện lên một tia quỷ dị khó đoán.

Xác thực, không cần nhảy xuống cạm bẫy nhìn kỹ, mà chỉ cần nhìn sợi dây chuyền vàng óng trên cổ bộ hài cốt kia cũng đã minh chứng cho một sự thật, bộ hài cốt này đúng là Josephine người bị mất tích đã lâu.

Mục Lôi lắc đầu, khuôn mặt tuấn tú nhất thời trở nên tái nhợt, ngực lại kịch liệt phập phồng. "thì ra cô ấy ở chỗ này."

Rudolph cũng không thể tin nói: "Chúng ta vẫn nghĩ cô ấy đi tìm Đạo Cách Lạp Tư, không thể tin được..."

Đúng vậy, từ khi Josephine mất tích mọi người đều đồn đãi lung tung, trong đó có một lời đồn đó là cô ấy cùng anh của Rudolph là Đạo Cách Lạp Tư bỏ trốn với nhau, lời đồn đó ngay cả Mục Lôi cũng tin, bởi vì Josephine cùng Đạo Cách Lạp Tư quả thật có một đoạn tình cảm ít người biết, không nghĩ tới cô ấy thế nhưng lại ở chỗ này. Ông trời à, cô ấy đã phải một mình đối mặt với rừng cây hoang vu không người này thế nào, cô ấy đã nhầm mất lại trút hơi thở cuối cùng trong tình trạng nào chứ?

Nghĩ vậy, Mục Lôi cảm thấy lòng mình như đang co rút đau đớn, toàn thân không tự chủ được run run, nhưng hiện tại không phải lúc hẳn nên thương tâm hồi tưởng lại, hẳn nên đem Lam Vịnh Vi cứu ra trước rồi nói sau!

Vì thế hẳn nhảy xuống, muốn cứu Lam Vịnh Vi ra khỏi cạm bẫy, nhưng ai ngờ, tay hẳn mới vừa đụng chạm đến thì Lam Vịnh Vi đã mở mắt ra.

Ánh mắt của cô tan rã không có tiêu điểm, thân thể lại lạnh như băng đến dọa người.

"Tôi... Tôi..."

Mục Lôi nhanh chóng ôm cô vào trong lòng, không cho cô nhìn thấy bộ hài cốt khiến người ta sợ hãi bên cạnh, "không có việc gì, không có việc gì."

Tay cô nắm chặt quần áo Mục Lôi, cô cố gắng lắp bắp nói: "Tôi nhìn thấy... Nhìn thấy..."

"Tiểu Vi, em cái gì cũng không thấy, em chỉ đang nằm mơ, biết không?" Mục Lôi nhò nhẹ an ủi, cố gắng muốn xóa đi kí ức kinh sợ trong đầu cô.

"Nhưng mà..."

"không có nhưng mà, đến đây, tôi ôm em lên!"

nhẹ nhàng bế Lam Vịnh Vi lên muốn đi ra khỏi cạm bẫy, lúc Mục Lôi chuẩn bị trèo lên, ngoài ý muốn là Lam Vịnh Vi lại vô tình khi mọi người bận kéo hai người bọn họ đi lên bỗng nhiên quay đầu lại. Đương nhiên, cô lại một lần nữa chứng thật mình không phải đang nằm mơ, cô đích xác thấy được một

thi thể, hơn nữa là một thi thể đã hóa thành hài cốt , thực tế này khiến cho trước mặt cô bỗng tối sầm, cả người lập tức mềm xuống...

※※※※※

Trong mộng...

Lam Vĩnh Vi không biết mình đang nằm mơ, cô cứ liều mạng chạy, liều mạng muốn thoát khỏi bộ xương khô kia , nhưng cô không làm gì được bất kể có chạy đến chỗ nào thì bộ xương khô vẫn bám theo cô.

"Người buông tha ta đi! Ta không biết người, ta và người không thù không oán , sao người cứ bám theo ta không buông ?"

Bộ xương khô cười khanh khách, nó cầm lấy sợi dây chuyền trên cổ ý bảo Lam Vĩnh Vi nhìn xem.

Lam Vĩnh Vi hồi hộp trờ mắt nhìn sợi dây chuyền quen thuộc kia , mặt dây chuyền hình trăng khuyết có một mũi tên , đây không phải là sợi dây chuyền mẹ cho cô sao? không, cô nhớ rõ ràng sợi dây chuyền đã bị Mục Lôi lấy đi, nhưng vì sao trên người bộ xương khô này lại có dây chuyền đó ? Chẳng lẽ là...

"cô là Josephine sao ?"

Bộ xương khô gật gật đầu, đưa tay muốn chạm vào người Lam Vĩnh Vi.

"không cần, cô đừng tới đây, đừng tới đây..." cô hoảng sợ lui về sau, nhưng tay phải lại bị bộ xương khô nắm chặt , "Buông, cô buông ra ..."

"Tiểu Vi, Tiểu Vi!" Mục Lôi đưa một tay vỗ nhẹ hai má Lam Vĩnh Vi, còn một tay kia hấn bắt lấy bàn tay đang quơ loạn của cô muốn cô mau thoát khỏi cơn ác mộng "Tiểu Vi, em mau tỉnh tỉnh, Tiểu Vi!"

"không cần!" Lam Vĩnh Vi đột nhiên ngồi dậy, mắt mở thật lớn, mồ hôi chảy ròng ròng làm cả người cô ướt đầm .

"Tiểu Vi, không có việc gì, không có việc gì." nhẹ nhàng lau đi nước mắt cùng mồ hôi trên mặt cô , Mục Lôi có chút lo lắng ôm cô .

"Tôi ... " Dư âm nổi khiếp sợ vẫn còn cô bắt lấy tay Mục Lôi , "Tôi mơ thấy Josephine, cô ấy... cô ấy..."

"Josephine ?" Mục Lôi bắt giác nhíu hai hàng lông mày.

"Tôi mơ thấy cô ấy muốn tới bắt tôi , cô ấy muốn bắt tôi..."

"không đâu , em chỉ mơ thấy ác mộng thôi tỉnh lại sẽ không sao , đừng nghĩ nhiều nữa ."

"Là thật, tôi mơ thấy cô ấy biến thành bộ xương khô vẫn đuổi theo tôi , mặc kệ tôi chạy tới chỗ nào cô ấy cũng không buông tha tôi, tôi ... Tôi sợ... Rất sợ..."

"Bé ngốc, nhìn tôi !" Mục Lôi nâng lên khuôn mặt đang kinh sợ của cô đối mặt với mình , "Biết tôi là ai không?"

"anh là Mục Lôi." Làm sao cô có thể quên hẳn chứ ? Cho dù nằm mơ, cô cũng sẽ mơ thấy người đàn ông anh tuần lại mang thêm vài phần tà ác này .

"Nhìn xem bây giờ là lúc nào ?" Ôm chặt thân thể của cô hấn để cô nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, "Mặt trời đã chiếu đến mộng rồi , sao em cứ nói mơ hết chuyện này đến chuyện khác vậy , mau tỉnh lại, Đại Tây Nhã đang chờ muốn gặp em kia !"

"Đại Tây Nhã?"

"Đúng vậy! Con bé rất lo lắng cho em ,nó vẫn âm ỉ muốn tới thăm em , tôi nghĩ con bé thích em thật sự ."

Nhắc tới Đại Tây Nhã, Lam Vĩnh Vi đột nhiên nghĩ đến tình hình đêm đó , "Đại Tây Nhã có khỏe không? Tôi tìm không thấy con bé ..."

"Con bé đã kể hết cho tôi biết rồi , em yên tâm, con bé không có việc gì, nhưng là em..." Mục Lôi cúi đầu để sát vào mặt cô , "Sắc mặt em tái nhợt làm cho tôi đau lòng, tôi phải nghĩ biện pháp khôi phục khí sắc cho em mới được ! A Thêm Toa, bà mau giúp tôi rót một ly Whisky đến đây ."

Cho đến lúc này, Lam Vĩnh Vi mới phát hiện trong phòng còn có người khác . Đó là một bà lão gầy ốm , tuổi chừng năm sáu chục tuổi , cũng có thể nhiều tuổi hơn một chút , bởi vì trên mặt bà ấy đầy nếp nhăn, mà tóc mai cũng đều bạc trắng.

cô chỉ thấy bà lão tên A Thêm Toa lạnh lùng gật gật đầu, tầm mắt bà sắc bén nhìn Lam Vĩnh Vi, khóe miệng còn có một cái tươi cười cổ quái . "Tỉnh là tốt rồi, nếu bị bắt đi làm thể thân vậy thì rất đáng tiếc."

Mục Lôi rùng mình thay đổi sắc mặt , "Đừng nói hươu nói vượn, nhanh giúp tôi rót Whisky."

Lúc này A Thêm Toa không nói nữa, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn Lam Vĩnh Vi vẫn làm cô không rét mà run, chờ A Thêm Toa rời khỏi phòng, Lam Vĩnh Vi lập tức mở miệng: "Bà ấy là ai? Vì sao lại nói như vậy ?"

"Bà ấy là mẹ của Rudolph , cũng là nhũ mẫu của tôi, em đừng để ý, kỳ thật bà ấy là một người tốt, nhưng có chút cẩn trọng quá đáng thôi !"

Lam Vĩnh Vi cực kỳ kinh ngạc , mẹ của Rudolph ? Rudolph luôn mang vẻ mặt tươi cười, thích giúp người khác, lại có một người mẹ nghiêm túc khó chịu đến vậy sao ? Nếu như không tận mắt chứng kiến thật khiến cho người ta không thể tin.

không bao lâu sau , A Thèm Toa bụng ly Whisky trở về, ánh mắt nhìn chằm chằm Lam Vĩnh Vi vẫn tràn ngập không có ý tốt như cũ.

Mục Lôi không chút để ý vẫy vẫy tay.

"Bà đi đi ! Có việc tôi sẽ lắc chuông."

hắn đem Whisky đưa đến miệng Lam Vĩnh Vi , "Đến, mau uống ."

"không cần, tôi không biết uống rượu!" Đừng nói là uống, chỉ ngửi mùi rượu Whisky nồng nặc Lam Vĩnh Vi đã cảm thấy muốn say rồi .

"không được , mặt em tái nhợt, uống chút rượu trấn an đi ." nói xong hắn liền tự uống một ngụm, sau đó giữ gáy cô rồi đem rượu mớm hết cho Lam Vĩnh Vi .

cô thấy vừa sặc vừa cay , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Mục Lôi kinh ngạc cực kỳ, "Ông trời ơi , em thật sự không biết uống rượu hả ?"

"anh ..." cô phần nộ trừng mắt nhìn hắn, "Tôi chưa từng nói dối một câu nào , là do anh không tin tôi , tựa như hiện tại, tôi rõ ràng nói cho anh biết tôi không biết uống rượu, mà anh cứ cố tình muốn đút tôi uống , anh ... anh là đồ đáng ghét !"

Mục Lôi cười như không cười quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào xinh đẹp , lại một lần nữa càng chứng minh lúc cô tức giận là đẹp nhất, cũng bởi vậy hắn rất thích chọc ghẹo cô, hắn muốn nhìn thấy cô tức giận , nhưng cứ như vậy , hắn sợ mình sẽ nhận không được mà muốn cô mất !

Vì thế Mục Lôi ra về trấn định đặt ly rượu xuống, sau đó đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa xuống , đem ánh mặt trời ngăn cách ở ngoài cửa sổ.

" Chân của em bị thương, tôi đi tìm bác sĩ tới giúp em thay băng ."

Nhắc tới chân, lúc này Lam Vĩnh Vi mới nhớ tới lúc mình bị ngã xuống cạm bẫy treo mắt cá chân , nhưng hiện tại điều cô quan tâm nhất không phải chân, mà là bộ hài cốt nằm trong huyết động kia , thì thế ấy không biết đã trải qua bao lâu mới được phát hiện.

"Người kia có phải Josephine không ?" Y theo trực giác phán đoán, cô đoán người kia hẳn là Josephine.

Bước chân Mục Lôi vừa đi tới cửa bởi vậy mà tạm dừng lại , "Đúng vậy, cô ấy đích xác là Josephine."

"cô ấy... Vì sao lại rơi vào cạm bẫy ?"

hắn một lần nữa đi trở về bên giường ngồi xuống, "Hắn là giống em , không cần thận rơi vào đó."

không cần thận rơi vào đó ? một loại cảm giác không hiểu khiến Lam Vĩnh Vi không thể tin Josephine thật sự là không cần thận rơi vào đó , nhưng cô lại không nói ra được rốt cuộc là kỳ quái ở đâu , cô càng không biết bản thân sao có thể đứng dịp rơi vào cái cạm bẫy đó nữa ? Chẳng lẽ thật sự số phận có an bài gì sao?

Nghĩ vậy , cô lại nhớ đến trong mộng Josephine hóa thành một bộ xương trắng đuổi theo mình , điều này làm cho cô không tự chủ được run run.

Nhất cử nhất động của cô Mục Lôi đều thu vào trong mắt, "Sao vậy ?Có lạnh không?"

"không có, tôi chỉ nhớ tới Josephine..."

"Đừng nghĩ, tôi sẽ xử lý chuyện Josephine , hiện tại em hãy nhắm mắt lại ngủ một giấc đi ." Giúp đỡ Lam Vĩnh Vi nằm xuống, sau đó Mục Lôi cẩn thận đắp chăn cho cô.

"không cần, tôi không muốn ngủ ở chỗ này một mình , tôi không muốn một mình ở lại trong phòng cô ấy ."

hắn nhẹ nhàng cười, "Đây là phòng tôi , em có thể yên tâm"

"Phòng của anh ?"

"Đúng vậy! Em không phát hiện sao?"

Lam Vĩnh Vi nghi hoặc đẩy chân ngồi dậy, cẩn thận đánh giá xung quanh .

Đây là một căn phòng rất rộng , ngoại trừ cái giường nơi cô đang nằm có nóc ở trên đầu , bốn góc giường còn có màn thêu rất lớn , chính là sản phẩm dệt tinh xảo và những vật dụng cao cấp của Pháp.

Cách giường mấy mét có một lò sưởi trong tường, phía trên lò sưởi có trưng bày hai khẩu súng săn đặt chéo nhau , mà trong lò sưởi đang đốt củi lửa,

ánh lửa hừng hực chiếu đỏ cả tấm thảm lông Ba Tư thảm , cũng vì vậy mà cả căn phòng tuy to nhưng lại có một tia ấm áp; trần nhà được chạm khắc tỉ mỉ, ở giữa nhà có treo một bộ đèn chùm bằng thủy tinh , vừa thấy là biết chủ nhân có cuộc sống quý tộc hào hoa xa xỉ thế nào .

Tầm mắt Lam Vịnh Vi dừng lại ở cái ghế dài giống như thuyền của Ai Cập đặt cạnh cửa sổ kia , không biết tại sao, cô có cảm giác cái ghế đó rất quen , giống như cô đã từng nằm trên đó rồi vậy.

Mục Lôi cũng chú ý tới tầm mắt của Lam Vịnh Vi , khoe miệng hần hơi hơi khê động , nhưng không nói gì.

"hiện tại có thể yên tâm ngủ một mình rồi chứ ?"

Nào biết cô vẫn là lấc đầu.

"không muốn, tôi không muốn ở một mình , anh ở lại với tôi được không?"

Đôi mắt xanh của Mục Lôi chột tới lại , "Tiểu Vi, em có biết em đang nói cái gì không ?"

Lam Vịnh Vi phát hiện mình nói sai, vì thế cô đỏ mặt, hai tay quơ loạn vội vã giải thích: "Ý tôi là anh có thể ở trong phòng... không phải, ý tôi là tôi ngủ anh có thể ở trong phòng, cũng không đúng, tôi ..."

cô vừa thẹn vừa vội Mục Lôi nhìn mà nở nụ cười , trong lòng hần dâng lên một tia không đành lòng, biết cô vẫn vì chuyện đêm qua mà sợ hãi vì thế ôn nhu nói: "Tôi biết, tôi sẽ không rời đi, tôi sẽ luôn luôn ở chỗ này, chỉ cần em mở mắt sẽ thấy được tôi , được không?"

Lam Vịnh Vi xấu hổ đến ngay cả cổ cũng đỏ bừng, cô vội vàng tiến vào trong ổ chăn, làm cho mình từ đầu đến chân đều bị bao lấy trong chăn , ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám .

Mục Lôi thấy thế lại cười ha ha, thương để oi , cô thật là một vật nhỏ mâu thuẫn, một phút trước cô còn giống như một núi lửa nhỏ sắp bùng nổ , hiện tại lại thẹn thùng không dám gặp người, nếu lên giường cô sẽ có bộ dáng gì đây ?

Suy nghĩ đến đây , hần cảm thấy ở dưới mình rục rịch, cả người cũng bời vì muốn cô mà trở nên cứng ngắt, đau đớn, nhưng hần không thể! cô vừa mới trải qua một hồi kinh sợ , tâm tình nhất định còn chưa ổn định , nếu không sao cô có thể mở miệng yêu cầu hần ở lại bên cô chứ ?

Lại nói đến , lễ tang của Josephine cũng phải thận trọng xử lý mới được, mặc kệ nói như thế nào cô ấy cũng từng là vợ mình , tuy rằng hần chưa từng yêu...

※※※※※

Lam Vịnh Vi cho là mình nhất định đang nằm mơ, bởi vì chỉ có đang ở trong mộng, Mục Lôi mới có thể nhiệt tình lại ôn nhu hôn cô , yêu cô .

Khê thờ dài, cô thỏa mãn nghênh hướng nơi phát ra ấm áp kia khát vọng càng nhiều âu yếm cùng thương tiếc, đầu nhỏ không an phận đang đưa trái phải , ý đồ muốn tìm kiếm càng nhiều tư thế thoải mái hơn . Nào biết một giọng khàn khàn trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai cô - -

"Vật nhỏ, nếu em còn lộn xộn , hậu quả anh không phụ trách đâu nha!"

Thanh âm này làm cho Lam Vịnh Vi chột bưng tỉnh, mi mắt hé mở, nghênh đón cô là một đôi mắt xanh mê người ."anh ... Sao anh có thể ở chỗ này! ?"

"Đây là giường anh , anh không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?" Mục Lôi rất nhàn rồi theo dõi tiểu yêu tinh tóc đen kích động luống cuống , xem ra tính cách quen thuộc đã trở lại với cô rồi .

Lam Vịnh Vi đầu ằm ằm vừa vang lên, cả người sững sờ . Giường của hần... Đây giường hần ! Nếu là giường hần , tại sao cô lại ở trên giường hần ?

"anh ... Tôi ..." cô lắp bắp, một câu cũng nói không xong .

"Em quên sao ?" Thấy vẻ mặt cô mờ mịt, Mục Lôi cố ý khê thờ dài, "Xem ra em thật sự đã quên, cũng không sao , anh có thể nhắc em nhớ ..."

hần đưa tay muốn kéo Lam Vịnh Vi, lại bị cô đẩy ra, đồng thời cũng đem cái chăn duy nhất trên giường lôi đi, làm lộ ra cả thân hình trần trụi của hần .

"A!" Liếc thấy hần trần trụi, Lam Vịnh Vi kinh ngạc lấy tay che mặt mình, ánh mắt lại nhìn không được tò mò xuyên thấu qua khe hở trộm dò xét hần.

Bờ vai của hần rộng lớn, cơ ngực rắn chắc vừa vận hình thành một hình tam giác, mà đùi hần thon dài thẳng tắp, trên đùi là bộ lông tinh tế gọi cảm, kỳ thật không chỉ có chân, ngay cả trên người của hần cũng có lông , có thể nói toàn thân người đàn ông này tản ra lực hấp dẫn trí mạng .

Mục Lôi sáng khoái tươi cười , hần thoải mái kéo Lam Vịnh Vi qua ôm vào trong lòng, đôi môi nóng bỏng nuốt lấy ngọt ngào của cô .

"Hài lòng không?"

Hai tay cô đẩy hần ra , cố gắng tạo ra chút khoảng cách, biết rõ còn cố hỏi nói: "Hài lòng cái gì?"

"Em đối với dáng người anh có hài lòng không?"

"Tôi không biết anh đang nói cái gì, xin anh đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ kêu lên!"

"Em kêu đi! Tất cả mọi người ở Lam Nguyệt Sơn Trang đều biết anh và em ngủ ở trên một cái giường, hiện tại mặc kệ em nói như thế nào, cũng không có ai tin em đâu." hần giữ lấy mặt cô đối mặt với hần, "Hơn nữa em đã quên sao? Là em nói anh đừng đi, muốn anh ở lại cùng em."

Lam Vịnh Vi sùng sốt, mây đỏ từ trên mặt cô lan đến cái cổ tuyết trắng, ngay cả bả vai cũng nóng bừng. Lúc này cô mới nhớ tới mình thoát hiểm thế nào, sau đó ngủ ở trên giường hần thế nào, cô còn cầu xin hần ở lại bên mình nữa. Ông trời ơi, cô nhất định bị Josephine làm sợ đến cháng váng rồi, nếu không sao cô có thể mở miệng muốn tên hão sắc lại máu lạnh này ở lại chứ?

Ánh mắt liếc trộm khe hở giữa cả hai, cô muốn tìm phương pháp có thể chạy trốn, nhưng thông minh như Mục Lô làm sao có thể nhìn không ra cô đang nghĩ cái gì? Thế là hần lập tức đem cô áp ngã xuống giường, hai tay hần đem cánh tay của cô giơ lên cao qua đầu, thân mình cũng nặng nề ngăn chặn cả người cô. "Lần này nói gì anh cũng không cho em trốn nữa!"

"không muốn, chúng ta làm như vậy là không đúng, tôi và anh là..."

"Em lại muốn nói em đến từ tương lai, mà chúng ta là người không cùng thời đại sao?" Mục Lô lắc đầu, ngắm nhìn sợi tóc đen của cô vươn trên khuôn mặt. Tâm tình hần vô cùng tốt nhìn cô. "Với anh mà nói, em là một cô gái xinh đẹp thông minh lại có dũng khí, về phần em từ đâu tới đây, là người ở thời đại nào anh không cần biết."

"Nhưng em phải quay về thời đại của mình, em không thể ở lại chỗ này."

"Cứ coi như chúng ta là một đôi uyên ương sớm nở tối tàn, chỉ cầu một đêm vui thích." Mục Lô cúi đầu hôn lên cằm cổ tuyết trắng của cô.

"Josephine..."

"Hậu sự của cô ấy anh đã xử lý tốt rồi, hơn nữa em chính là người con gái cô ấy mang đến cho anh, em nghĩ cô ấy để ý sao?"

Sau đó hần lại hạ xuống môi hôn, khiến Lam Vịnh Vi cứ thấy mơ mơ màng màng, quần áo ở trong nháy mắt bị hần cởi sạch. "Em không hiểu, vì sao..."

"Em không cần phải hiểu, em chỉ cần chuyên tâm làm người phụ nữ của anh, để anh yêu em là được rồi!" Đôi môi nóng rực của hần bao lấy cô, bàn tay thon dài men theo giữa lưng cô đi xuống.

Giống như bị điện giật khiến Lam Vịnh Vi cơ hồ ngất đi, thân thể là lướt mềm mại không nhìn được vận vẹo, cô vô ý thức làm cho môi hần có thể hôn càng sâu, đòi hỏi càng nhiều hơn.

Hồ hấp của Mục Lô càng dồn dập hơn khi nhìn thiên hạ trong lòng kích động mà trở nên vẩn đục, phần dưới của hần cũng nhanh chóng sưng lên, bây giờ hần giống như một tên nhóc mới yêu lần đầu, vội đem chính mình tiến nhập thung lũng âm áp ướt át kia, thỏa mãn ý nguyện giữ lấy cô gái mới gặp lần đầu hần đã muốn giữ làm của riêng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trở mình, cô đem mặt vùi vào chiếc gối nằm mềm mại, Lam Vịnh Vi xấu hổ đến mức muốn tìm một miếng đậu hủ đập đầu vào!

cô cư nhiên cùng cái cái tên động vật máu lạnh cuồng vọng vô tình lên giường, tuy rằng chỉ lên giường một lần cũng không có nghĩa gì, về sau hai người cũng "Xác định vững chắc" không có lần sau là được, nhưng cô cảm thấy chính thật là thất sách, hơn nữa thật là thiệt thòi, cô nên tìm ai nói công đạo dùm mình đây?

Thần ơi! Cứu tôi với! Có thể mang cô trở về Đài Loan hiện đại không? cô thà rằng trở về cái đảo nhỏ không khí ô nhiễm, giao thông chật chội, cộng thêm giá hàng đắt đỏ còn hơn ở đây!

Nhưng mà thần hiển nhiên không có nghe được lời cầu khẩn của cô, bởi vì thân thể thon dài rắn chắc của Mục Lô đang chậm rãi bao trùm ở trên người cô, làm cho hai người lại một lần nữa tiếp xúc chặt chẽ.

"đang nghĩ gì đó?" hần thấp giọng hỏi, đưa ngón tay đẩy ra mái tóc đen tán loạn của cô ra sau vai.

Lam Vịnh Vi cắn bản mặc kệ hần, cô càng chặt chẽ đem đầu giấu ở trong gối nằm.

một tiếng cười sùng ái nổi lên khoe miệng Mục Lô, hần đưa bàn tay qua lại âu yếm phần lưng bóng loáng của cô, "Còn tự giận mình sao? Giận anh làm đau em hả?"

cô vẫn là trốn tránh không nói.

"Thực xin lỗi, anh không biết em là lần đầu tiên, nếu anh biết thì sẽ không thô lỗ như vậy ." hấn ôn tồn nhận lỗi ,nhưng ngón tay lại hoàn toàn không có ý hối lỗi mà duỗi đến trước ngực lão luyện tìm kiếm nụ hoa mẩn cảm của cô.

"không cần!"

Lam Vịnh Vi thờ hốc vì kinh ngạc , muốn đẩy bàn tay giống như có ma lực của hấn ra , nhưng bởi vậy, lại làm cho mình hoàn toàn rơi vào bàn tay hấn trọn vẹn .

hấn gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, Mục Lôi vừa cắn vành tai cô vừa nói: "Tiểu Vi, đừng kháng cự anh , em cũng biết giữa chúng ta có một lực hấp dẫn lẫn nhau , vì sao em cứ muốn kháng cự anh chứ ?"

"Chuyện này không đúng, làm như vậy là không đúng!" Thần trí cô hỗn loạn nói , ngay cả bản thân cô cũng không hiểu được mình đang kháng cự cái gì.

"Nam nữ hoan ái có cái gì không đúng? Nam nữ kết hợp vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu không con người làm sao sinh con đẻ cái ? Hoặc em muốn nói cho anh biết em là phái Thanh Giáo, không cho phép người đàn ông nào ngoài chồng mình lên giường ?"

Lam Vịnh Vi xoay người trừng mắt hấn.

"anh ... anh là đồ vô sỉ, anh dám nói lời như thế ?"

"Có cái gì không đúng sao? Nữ nhân trời sinh đều là vậy , cho dù là nữ tu sĩ cũng có lúc muốn đàn ông , huống chi là em . Tiểu Vi, thừa nhận cũng không phải thẹn, hay đáng xấu hổ chỉ khi em rõ ràng rất muốn nó, nhưng lại cứ cố ý nghĩ nó rất tục tĩu thì đây mới thực sự là vô sỉ."

cô cơ hồ lâm vào chán nản, thì ra đây chính là bộ mặt thật của hấn , thì ra hấn chính là như vậy lừa gạt vô số thân thể của phụ nữ , khó trách Josephine lại đột nhiên mất tích, dù sao sẽ có người phụ nữ nào nhẫn chịu được chồng của mình không chuyện ác nào không dám làm chứ ? Đồi lại là cô , cô cũng thà rằng một mình cô độc chết ở trong rừng cây, chứ không muốn đổi mặt một tên vô sỉ như hấn.

"Buông,em muốn trở về phòng của mình !" Lam Vịnh Vi giãy dụa muốn rời đi vòng tay của hấn.

"không, em cần bản không muốn đi, em muốn anh , em nghĩ một đằng nói một nẻo, em chỉ đang giận lẫy thôi, đúng không?" Dem cô đặt ở dưới thân, Mục Lôi vừa nói vừa hôn đôi môi đỏ búng của cô .

"không đúng, em không phải..."

cô quát cường lác đầu cự tuyệt, lại bởi vì nụ hôn bất ngờ của hấn mà không nói được gì nữa , ông trời ơi , tại sao hấn có thể như vậy, tại sao hấn có thể như vậy chứ ?

"Tiểu Vi, đừng ngăn người, để cho anh hảo hảo yêu em ." hấn yên lặng bất động chờ cô , để cô thích ứng sự tồn tại của hấn ,bây giờ hấn càng kiên định hơn lần đầu tiên.

Lam Vịnh Vi hỗn loạn không biết làm thế nào mới tốt, cô chỉ có thể cắn môi, tùy ý chính mình theo từng nhịp phập phồng của hấn , để cho thân thể làm chủ bản thân, để cho mình một lần lại một lần làm cho người đàn ông tà ác này mang cô đến đỉnh vui thích .

※※※※※

Sáng sớm, Lam Vịnh Vi liền tỉnh lại, mà đập vào ánh mắt cô đầu tiên đó là gương mặt tuấn tú của Mục Lôi , hơi thở nam tính phả lên khuôn mặt cô . Đây là lần đầu tiên tại cô nhìn hấn gần đến vậy , tuy rằng sớm biết hấn là một người đàn ông tuấn tú hiếm thấy , nhưng nhìn gần hấn lại càng thêm tuấn mỹ.

Ngũ quan của hấn đoan chính tiêu sái, trán cao , một đầu tóc đen tán lác trên gối đầu, làm cho trong lúc ngủ hấn càng tăng thêm mấy phần yếu ớt. Đôi mắt xanh thâm thúy lại chứa mấy phần tà khí nay đang nhắm chặt, nhưng Lam Vịnh Vi nhớ rõ, khi hấn tỉnh thì ánh mắt kia có thể khiến người ta hăm sâu trong đó mà không thể tự kiềm chế, mà chính mình không phải cũng bị như thế sao?

Đúng vậy, cô đã muốn rơi vào vòng tay của Mục Lôi không thể thoát thân, cho dù cô có cực lực muốn trốn tránh, cực lực phủ nhận lực hấp dẫn tồn tại giữa hai người , từ chối gần gũi thân thiết với hấn , nhưng trong thâm tâm lại vô sỉ khát vọng hấn, nếu không tại sao những chuyện nóng bỏng cuồng nhiệt đêm qua lại lần lượt phát sinh chứ ?

Nhận định được chuyện này làm cho Lam Vịnh Vi hoàn toàn hoảng loạn , bất chấp bàn tay Mục Lôi còn đặt ở trên lưng mình còn chân vẫn quán giao ở trên chân cô , cô vội vàng thoát ra nhặt lên quần áo đang rơi tán loạn trên đất của mình rồi vội vàng mặc vào sau đó tông cửa xông ra.

cô vô ý thức đi trong Lam Nguyệt Sơn Trang , tâm sự nặng nề không ngừng nghĩ đến những chuyện xảy ra khi đến nơi đây ,nên cô hoàn toàn không chú ý tới mình đang đi về phía hồ nước trong hoa viên , cho đến khi nghe thấy một giọng già cổ lạnh lùng vang lên nhắc nhở .

"đi tới nữa , cô sẽ té xuống nước!"

Lam Vịnh Vi đột nhiên lấy lại tinh thần, lúc này cô mới phát hiện nếu đi tới hai bước nữa cô thật sự sẽ rơi xuống nước ướt sũng! cô cảm kích quay đầu lại

muốn nói cảm ơn, nhưng lại ngạc nhiên nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng, "Bà là..."

cô nhận ra được bà lão này chính là mẹ của Rudolph, cũng chính là nhũ mẫu của Mục Lôi, tên là A Thêm Toa.

A Thêm Toa cao ngạo nhìn Lam Vịnh Vi, ánh mắt bà sắc bén giống nhau nhìn thấu linh hồn của cô, khiến cho cả người cô khó chịu.

"Thực xin lỗi, tôi... Tôi nghĩ nên rời đi trước."

cô rất ít khi lâm trận bỏ chạy như vậy, cho dù là đối mặt với người đàn ông vô cùng mang tính xâm lược như Mục Lôi cũng vậy, cô cũng rất ít khi có ý nghĩ vội vã muốn tránh đi như vậy trong đầu, nhưng hiện tại cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây.

Nhưng ngoài ý muốn A Thêm Toa lại mở miệng nói: "cô cùng cô ấy rất giống nhau!"

"cô ấy?" Lam Vịnh Vi nghi hoặc nhíu mày.

"Chính là vợ của Mục Lôi, Josephine."

"Josephine?" cô có chút ngạc nhiên.

"Đúng! cô và cô ấy rất giống nhau, quả thực có thể nói là giống nhau như đúc."

"không thể nào, tôi căn bản không biết cô ấy, với lại tôi là người Đài Loan mà cô ấy lại là người anh, làm sao có thể giống nhau được?"

A Thêm Toa không để ý tới Lam Vịnh Vi, mà tiếp tục nói: "không chỉ có cô, mà tất cả những cô dâu của Lam Nguyệt Sơn Trang cũng đều giống nhau, một đám phụ nữ bị người đàn ông, bị chồng của họ phản bội, vứt bỏ, cuối cùng buồn bực mà chết, thậm chí giống như Josephine chết oan chết uổng. cô có biết Josephine đến Lam Nguyệt Sơn Trang thế nào không?"

Lam Vịnh Vi lắc đầu, đối với lời nói của A Thêm Toa cảm thấy khó hiểu, tự đáy lòng cô càng thêm sợ hãi không cách nào hình dung. Cảm nhận được sự đe dọa, cô cảm thấy mình nên rời xa A Thêm Toa, rời xa Mục Lôi, rời xa mọi thi phi xung quanh Lam Nguyệt Sơn Trang.

Nhưng sự hiếu kỳ về Mục Lôi mãnh liệt hấp dẫn lý trí cô, cùng với những chuyện về Lam Nguyệt Sơn Trang cùng Josephine, khiến cho cô dừng chân lại.

"Josephine cùng cô giống nhau, đều bị Mục Lôi bắt trở về, Mục Lôi thu lưu cô ấy, chiều cổ cô ấy, cuối cùng còn cưới cô ấy, nhưng hắn cũng không thương cô ấy, bởi vì đàn ông của gia tộc Tắc Đức Ni cô đều bạc tình bạc nghĩa, xấu xa phong lưu háo sắc, phụ nữ đối với bọn họ mà nói chỉ là công cụ ẩm giường, vợ cũng chỉ là công cụ giúp bọn hắn sanh con dưỡng cái nối dõi tông đường. Cha Mục Lôi như thế, Mục Lôi cũng như thế, hắn cưới Josephine, nhưng cũng đồng thời ở địa phương khác nuôi tình nhân, đàn ông như vậy đáng giá để yêu sao?"

Nếu không có thân cây bên cạnh để dựa vào, chỉ sợ Lam Vịnh Vi đã muốn té xuống. Ông trời, lời của A Thêm Toa cùng lời nói của Mục Lôi tới hôm qua không hên mà rất hợp nhau? Chính bởi vì hắn xem phụ nữ như công cụ tiết dục để vui đùa, cho nên hắn mới có thể không để ý thân phận địa vị của các cô ấy, dễ dàng khơi mào hấp dẫn với các cô ấy. Như vậy với hắn mà nói, cô cũng chỉ là một trong những tình nhân của hắn sao?

A Thêm Toa mỉm cười, trong mắt bắn ra một ánh sáng khác thường lợi hại, "Tuy rằng đàn ông của gia tộc Tắc Đức Ni cô đều phong lưu phóng khoáng, nhưng bọn họ cũng cực kỳ ghen tuông hơn bất cứ người đàn ông nào, thậm chí ngay cả người phụ nữ của mình nhìn người đàn ông khác nhiều một chút cũng không chấp nhận! Từng có một người đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô dùng một thanh gươm đâm vào ngực vợ mình, đơn giản là vì cô ấy nói với người chần ngạ một câu 'Cảm ơn anh'."

Lông tơ toàn thân Lam Vịnh Vi dựng đứng toàn bộ, đây là chuyện gì? Sao lại có loại chuyện này xảy ra được chứ! Mà A Thêm Toa tại sao lại muốn nói với cô việc này? Bà ấy đang cảnh cáo cô cái gì sao?

"Vì sao bà muốn nói cho tôi những chuyện này? Tôi cùng đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô một chút quan hệ cũng không có, lại càng không phải cô dâu của Lam Nguyệt Sơn Trang, bà không cần phải nói cho tôi biết những chuyện này."

A Thêm Toa lạnh lùng hừ một tiếng, "Phải không? Lúc cô phát hiện thi thể của Josephine thì vận mệnh của cô và Mục Lôi cũng đã gắn liền một chỗ, hơn nữa chuyện của các người có lẽ dấu diếm được mọi người, nhưng không dấu diếm được ánh mắt tôi! Tôi sẽ nói cho cô biết là muốn cô cẩn thận, Mục Lôi là một người đàn ông nguy hiểm, nếu cô đủ thông minh, không muốn bị thương tổn, tốt nhất nên cách hắn xa một chút, miễn cho dẫm vào vết xe đổ của Josephine."

Lam Vịnh Vi càng nghe càng hồ đồ, cô lắc đầu hỏi: "Tôi không hiểu, tôi cùng Mục Lôi, Josephine, cùng với Rudolph có quan hệ gì chứ?"

A Thêm Toa đột nhiên mở to hai mắt, "Đương nhiên là có quan hệ, cô đừng quên Josephine chết như thế nào, mà hung thủ bây giờ còn ở Lam Nguyệt Sơn Trang!"

Thông minh như Lam Vịnh Vi, đương nhiên lập tức nghĩ đến Mục Lôi, cũng nhớ đến ánh mắt bình tĩnh của hắn khi thấy thi thể Josephine, càng không nói đến sau đó hắn cư nhiên còn có thể bình thần ung dung làm tình với cô? Thử hỏi, trên đời này có mấy người đàn ông có thể điên cuồng làm tình với phụ nữ khác đến sáng trong khi phải xử lý hậu sự của vợ mình?

Lam Vịnh Vi bị suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi tới mức sắc mặt trắng bệch, "Ý bà là nói Mục Lôi... Giết Josephine?"

A Thêm Toa tựa cười như không cười lắc đầu, "Tôi cũng không có ý ám chỉ như vậy , nhưng ít tiếp cận người đàn ông đó tuyệt đối là đúng nhất , tin tưởng Rudolph cũng sẽ đồng ý cái nhìn của tôi ."

"Rudolph? Cái đó và Rudolph lại có quan hệ gì?"

"Tất nhiên có quan hệ, bởi vì Rudolph hẳn..."

"Mẹ, đừng nói !"

Giọng nói của một người đàn ông đột nhiên truyền đến, Lam Vịnh Vi nghe ra đó là giọng của Rudolph .

Liếc thấy đó là con mình , trên mặt A Thêm Toa hiện lên một chút tươi cười."Rudolph, con đã đến rồi. Mẹ đang nói chuyện của con với Lam tiểu thư này !"

"Chuyện của con không cần mẹ lo , hơn nữa sao mẹ lại nói nhiều chuyện cho Vi Vi nghe làm gì , sẽ làm cô ấy sợ mất !" Rudolph không kiên nhẫn vừa nói, vừa kéo Lam Vịnh Vi rời đi, hiển nhiên hẳn không muốn cho mẹ mình tiếp tục nói .

Lần đầu tiên nhìn thấy Rudolph ôn hòa có thái độ nói chuyện như vậy , hơn nữa người kia còn là mẹ của hẳn nữa ! Lam Vịnh Vi có chút ngoài ý muốn, "Rudolph, anh ..."

Rudolph áy náy lắc đầu, "Thực xin lỗi, mẹ tôi có chút kỳ quái, cô đừng để ý."

"không, làm sao có thể ? Mẹ anh nói cho tôi biết rất nhiều chuyện mà tôi chưa biết , tôi còn phải cảm ơn bà ấy đấy !"

"Hà ? Bà ấy nói cho cô biết chuyện gì?" Trong mắt Rudolph lóe lên một tia sáng, âm điệu cũng không tự giác mà đề cao hơn .

"Bà ấy nói tôi và Josephine giống nhau , chuyện này có thật không?"

hắn hơi hơi sững sốt lẳng lặng nhìn chăm chăm dung nhan thật mỹ lệ của cô , thật lâu sau mới mở miệng: "không giống , theo lời cô đã nói, cô là người phương đông của thế giới tương lai, Josephine lại là người phương Tây chính gốc , hai người sao có thể giống nhau chứ ?"

"không phải diện mạo, mà là chuyện gặp mặt lần đầu ." Lam Vịnh Vi ngẩng đầu nhìn hắn, "Tôi hỏi anh , Josephine làm sao lại gả làm vợ của Mục Lôi?"

Rudolph nhíu mày , "cô hỏi cái này làm gì?"

"Mẹ anh nói cho tôi biết, Josephine và tôi giống nhau, đều là bị Mục Lôi bắt trở về, có phải như vậy hay không?"

hắn khẽ thờ dãi, "Đúng vậy, Josephine vốn ở một khu nghèo khổ ở Luân Đôn làm ăn mấy sau đó được Mục Lôi cứu trở về đây , Mục Lôi chiếu cố cô ấy , trân trọng cô ấy , xem cô ấy như em gái mà chăm sóc, để cô ấy trở thành một phần tử trong Lam Nguyệt Sơn Trang ."

"hắn yêu cô ấy không ?"

"Hắn là yêu ! anh ấy không phải người dễ dàng cưới ai , nếu đã cưới cô ấy làm vợ, hẳn là anh ấy phải có tình cảm với cô ấy ."

Sắc mặt Lam Vịnh Vi hơi tối đi , quả nhiên, hẳn quả nhiên yêu Josephine, nhưng nếu hắn yêu Josephine sao lại vẫn lui tới với những tình nhân kia ? Hay đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô đúng như lời A Thêm Toa nói đều ích kỷ tự đại, hoàn toàn không xem phụ nữ là gì cả ?

Đối với phản ứng của cô , Rudolph hoàn toàn xem ở trong mắt, hắn nặng nề mở miệng: "cô thực quan tâm chuyện Mục Lôi ?"

"không, làm sao có thể? Chính là mẹ anh i nói cho tôi biết..."

một lời của Rudolph bắn trúng tim đen Lam Vịnh Vi.

"Nếu cô không quan tâm Mục Lôi, thì căn bản cô sẽ không đem lời mẹ tôi nói để ở trong lòng, cho nên cô đừng lại lừa mình dối người nữa ! nói cho tôi biết đi, cô có yêu anh ta hay không?"

"không có, tôi làm sao có thể yêu hắn chứ ?" Lam Vịnh Vi lảng tránh tầm mắt đầy nghi ngờ của Rudolph, nhưng đáy lòng lại âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ đây là cái gọi trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường ,người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê chính là như thế sao? Khi chính cô còn chưa hiểu rõ tình cảm của mình mà người khác đã nhìn ra cô yêu Mục Lôi rồi sao ?

"Vi Vi, đừng gạt tôi, nếu cô không thương Mục Lôi như lời cô nói , vậy vì sao cô lại đem bản thân giao cho hắn, làm sao có thể từ phòng hắn đi ra vào lúc sáng sớm chứ ?"

trên mặt Lam Vịnh Vi nháy mắt ửng đỏ , "anh ... anh nhìn thấy à ?"

"Ừm !" Rudolph thống khổ gật đầu, kỳ thật cho dù hắn không phát hiện nhưng chỉ với dấu hôn chi chít trên cổ Lam Vịnh Vi cùng với biểu tình xinh đẹp thẹn thùng của cô bây giờ cũng đã nói lên tất cả , hẳn coi cô là trân bảo, là nữ thần, ngay cả nắm tay cô cũng khăn trương cả buổi , nhưng cô lại vừa

thuộc về người đàn ông khác , mà người đàn ông đó lại là Mục Lôi người hán không muốn thấy nhất !

"Vi Vi, hãy nghe tôi nói, tôi không có cách nào bảo cô đừng yêu Mục Lôi, dù sao anh ta cũng là một người đàn ông hấp dẫn, nhưng tôi phải nói cho cô biết, Mục Lôi không thể là một người đàn ông sẽ mang lại hạnh phúc cho phụ nữ , yêu anh ta , cô sẽ rất vất vả, thậm chí có thể mang tới bất hạnh cho cô."

"Tôi không hiểu, vì sao..." Lam Vịnh Vi liên tiếp lắc đầu, cô thật sự không hiểu, vì sao A Thêm Toa và Rudolph đều nói như vậy, hay là cái chết của Josephine Mục Lôi thực sự có liên quan? Nhưng cô thật sự không thể tin, bởi vì hán nhiệt tình bất chấp yêu cô như vậy mà !

"cô có biết hôm nay anh ta muốn xuất phát đi Luân Đôn không ?" Rudolph đột nhiên nói.

cô lắc đầu, sáng sớm cô đã tránh Mục Lôi không muốn gặp hán, bởi vậy cho dù hán có muốn nói với cô cô cũng không thể nghe , huống chi hán có trách nhiệm gì phải nói với cô chứ ?

"Tôi chỉ biết hán nhất định sẽ không nói cho cô biết, bởi vì hán không phải một mình đi Luân Đôn, mà là mang theo Sát Lâm Na đi cùng."

"Sát Lâm Na? cô ta ... cô ta vì sao đi cùng Mục Lôi đến Luân Đôn chứ ? cô ta không phải là gia sư của Đại Tây Nhã sao ? cô ta đi Luân Đôn, vậy Đại Tây Nhã làm sao bây giờ?"

Rudolph ha ha cười, "Đừng nói người ở Lam Nguyệt Sơn Trang , chỉ sợ tất cả mọi người trong thôn cũng đều biết rằng gia sư của Lam Nguyệt Sơn Trang chỉ là một danh hiệu ở ngoài , kỳ thật căn bản chính là một tên gọi khác của tình nhân Mục Lôi , cho nên tôi đoán, Mục Lôi nhất định đã yêu cầu cô làm gia sư của Đại Tây Nhã rồi , đúng không?"

Quá độ kinh ngạc làm cho Lam Vịnh Vi há to miệng, nói không ra lời. Thượng đế ơi ! Gia sư dạy kèm ở nhà đúng là một tên gọi khác của tình nhân ? Khó trách hán lại kỳ dị muốn cô làm gia sư của Đại Tây Nhã , khó trách hán lại mở miệng nói cô là người phụ nữ của hán, thì ra là thế, nguyên lai đây là kỹ xảo hán dùng tán tỉnh phụ nữ , mà cô thế nhưng lại ngu xuẩn không biết gì mà đắm vào .

Theo về mặt của cô , Rudolph biết mình đã đoán đúng! Mục Lôi thật muốn cô làm gia sư cho Đại Tây Nhã , trở thành tình nhân của hán , nhưng cô thì sao ? Ý của cô thế nào ? cô sẽ giống những người phụ nữ khác và Josephine không chút nào lo lắng liền nhảy vào lòng Mục Lôi sao?

"Vi Vi, cô đáp ứng anh ta chưa ?"

Nóng lòng muốn biết đáp án Rudolph vội nắm lấy đầu vai cô , hán không hy vọng cô gái mình thật tâm thật dạ ái mộ sẽ bước lên vết xe đổ của những người phụ nữ khác , cho nên hán phải ngăn cản cô mới được.

"không có, tôi không đồng ý gì hết , anh đừng hỏi nữa , tôi van cầu anh đừng hỏi nữa !" Lam Vịnh Vi bối rối che lỗ tai hô lên , cả người không tự giác chạy về phía cửa lớn ,sau đó cô dừng lại dưới một tàng cây cách cửa lớn không xa , bởi vì trước cửa lớn có một chiếc xe ngựa đang đậu ở đó , mà Mục Lôi lại vô cùng thân thiết nắm tay Sát Lâm Na đưa lên xe.

Lam Vịnh Vi như bị sét đánh đứng sững sờ tại chỗ , là thật! hán thật sự sau khi có được cô , lại tùy tiện mang theo tình nhân đến Luân Đôn , việc này so với việc hán có thể là hung thủ giết vợ càng làm cho cô khó có thể chịu được hơn .

Ông trời ạ , thì ra cô dùng mọi cách cố gắng kháng cự hán cuối cùng cũng chỉ được thế này , cùng lắm cũng chỉ là một trong số những tình nhân của hán mà thôi! Đầu của cô bỗng thấy choáng váng mắt hoa, cả người lung lay cơ hồ đứng không vững.

※※※※※

Lam Vịnh Vi dù sao cũng không phải phụ nữ ở thế kỷ mười chín mặc cho người định đoạt không biết kháng cự , có lẽ cô kháng cự không được sức hấp dẫn của Mục Lôi , cũng có lẽ do cô khát vọng nhìn hán, thậm chí là yêu hán, nhưng cô không cho phép hán đối đãi cô như kỹ nữ, như tình nhân , tuyệt đối không cho phép!

cô nắm váy đi tới , muốn tìm Mục Lôi giáp mặt hỏi rõ ràng, nhưng cô còn chưa tiếp cận đến xe ngựa đã nghe được thanh âm ngọt ngào của Đại Tây Nhã .

"Chị, em rốt cục nhìn thấy chị rồi ." Vẫn tránh ở phía sau cửa Đại Tây Nhã hưng phấn chạy đến trước mặt Lam Vịnh Vi giữ chặt tay cô .

Nhìn thấy Đại Tây Nhã, căng thẳng trên mặt Lam Vịnh Vi vờ nhất thời buông lỏng , cô ngồi xổm xuống hôn hôn Đại Tây Nhã."Sao vậy , có người không cho em gặp chị sao?"

"không có, chỉ là em làm sai, bị cha giam cầm, cho nên không thể đi gặp chị !" cô bé vừa nói vừa liếc về phía cha đang bước lại gần , trong mắt cô bé tràn đầy kính sợ cùng khát vọng.

Nhìn thấy Mục Lôi, lửa giận lập tức tràn ngập đôi mắt to xinh đẹp, "anh muốn đi xa à ?"

Mục Lôi ký không lắc đầu cũng không gật đầu, mà chỉ lạnh lùng nhìn Lam Vịnh Vi cùng Rudolph đang ở sau cô , hán tìm cô cả một cái buổi sáng cũng không thấy chỉ lo lắng cô xảy ra việc gì ngoài ý muốn, không thể tưởng được cô thế nhưng chân trước vừa xuống giường hán mà chân sau liền chạy đi tìm Rudolph.

"Em đi nơi nào? anh tìm em cả một buổi sáng!"

Lam Vĩnh Vi không phải đùa ngốc, cô đương nhiên nghe hiểu trong lời nói của hấn có ý chất vấn, nhưng vì sao hấn không tỉnh lại, đêm hôm trước hấn mãnh liệt nhiệt tình yêu thương cô vậy mà trời vừa sáng lại ôm tình nhân đi Luân Đôn? Vì thế cô cố ý bỏ qua vấn đề của hấn, cố ý trả lời vòng vo: "Nếu anh muốn đi xa, hấn là nên nói tiếng tạm biệt với Đại Tây Nhã, anh không phát hiện cô bé vẫn cố gắng muốn lấy lòng anh, muốn anh chú ý sao?"

Ánh mắt Mục Lôi nguy hiểm nheo thành một cái đường, "À? Em lấy thân phận gì nói với tôi những lời này?"

Lam Vĩnh Vi ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng, hấn dám hỏi như vậy? Sau khi phát sinh qua hệ thân mật như vậy giữa hai người, mà hấn lại dám hỏi như vậy?

"anh... anh là tên du côn, vô sỉ hỗn đản, khôn kiếp!" cô tức giận đến phát run, tay nhỏ giờ lên một cái tát giáng xuống mặt Mục Lôi.

Mọi người đều bị hành động bất ngờ của Lam Vĩnh Vi làm cho sợ tới mức không biết làm sao, sắc mặt Mục Lôi khó coi đến cực điểm, hấn đột nhiên bắt lấy tay cô cũng không quan tâm mình có làm đau cô hay không mà kéo cô tới dưới tàng cây.

"Em dám đánh tôi?"

"Tôi không chỉ đánh anh, tôi còn muốn cắn anh!" nói xong cô há miệng cắn tay hấn một cái.

Mục Lôi kinh ngạc nói tay, "Em..."

"nói cho anh biết, Lam Vĩnh Vi tôi không phải loại phụ nữ gọi thì đến bảo là đi, lại càng không vô sỉ quẫn quất lấy anh, đêm qua là một phút sai lầm, tôi vĩnh viễn sẽ không lại làm cho chuyện sai lầm này xảy ra một lần nữa!"

"Em nói đêm qua là một phút sai lầm? Cho nên trời vừa sáng, em liền lập tức đi tìm Rudolph sám hối hả?" Mục Lôi cắn răng hỏi.

"Tôi tìm Rudolph? Vậy còn anh? anh cùng Sát Lâm Na thì sao?"

"Sát Lâm Na? Chuyện đó và Sát Lâm Na có quan hệ gì? Tôi dẫn cô ta đi Luân Đôn là vì..." Mục Lôi đột nhiên im lặng, đôi mắt xanh trong suốt của hấn nhìn chằm chằm tiểu yêu tinh tóc đen trước mắt tức giận lại càng thêm xinh đẹp, ông trời ơi, thì ra cô đang ghen!

Hiểu rõ ngọn nguồn rồi, Mục Lôi đột nhiên giận thành vui, hấn mỉm cười, cố ý dùng hai tay ôm lấy cô, làm cho cô không cách nào che giấu, "Em đang ghen!"

"Tôi không có!" Lam Vĩnh Vi không cần suy nghĩ phủ nhận, sao cô có thể ghen chứ? cô cùng lắm chỉ là một cô gái đi đòi lại một chút mặt mũi và công đạo thôi!

"Em có, hơn nữa ánh mắt em tỏa sáng, mặt cũng tức đến đỏ, nhưng như vậy em lại càng đẹp hơn, so với lúc ân ái kêu gọi tên của anh còn đẹp hơn!" Mục Lôi xấu xa nói, đồng thời cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đỏ bừng của cô.

Lam Vĩnh Vi kinh ngạc cô căn bản không nghĩ đến hấn dám ở trước mặt công chúng hôn mình, trong khoảng thời gian ngắn cô quên mất phải đẩy hấn ra mà tùy ý hấn xâm chiếm, chà đạp môi của mình.

"anh... anh dám..."

"anh đương nhiên dám, anh muốn cho mọi người biết em là người phụ nữ của anh, ngoài anh ra, người đàn ông khác không thể chạm vào em, nói chuyện cũng không được!" hấn khi phách nói, đồng thời lại một lần nữa phủ lên khuôn miệng nhỏ nhắn không kịp khép lại của cô. "Đây là trừng phạt đối với em buổi sáng một mình chạy đi, lần sau không được anh cho phép, không cho phép em rời đi, cũng không chuẩn em lại đi gặp Rudolph." hấn ôn nhu ở bên môi cô níu, một mặt lại dùng đầu lưỡi vẽ phác thảo đôi môi của cô, sau đó lại tỉnh té nhắm nháp cô. "Đây là nụ hôn tạm biệt, anh phải đi Luân Đôn một tuần, chờ đàn xếp tốt cho Sát Lâm Na xong sẽ lập tức quay lại."

Nhắc tới Sát Lâm Na, Lam Vĩnh Vi thoáng chốc tỉnh lại, đồng thời càng cảm giác được có một ánh mắt ác độc tò mò nhìn mình lom lom, khiến cho cô muốn vội vã đẩy ra Mục Lôi. "Đừng đụng tôi! Ta và anh không có bất cứ quan hệ nào!"

Những lời này chọc tức Mục Lôi, hấn mạnh kéo tay cô vào trong lòng mình, "Em dám nói em không có bất cứ quan hệ nào với anh?"

"Đương nhiên, tôi vừa không phải vợ anh, cũng không phải tình nhân của anh, ngay cả gia sư của Đại Tây Nhã cũng không phải, nên tất nhiên là không có quan hệ gì với anh rồi!"

"Đáng chết!" hấn thấp giọng mắng, lại một lần cúi đầu thật mạnh hôn cô, "Em là người phụ nữ của anh, của anh!"

hấn ảo não lấy nụ hôn trừng phạt cô, nếu có thể, hấn sẽ trực tiếp ở trong này muốn cô, làm cho tùy hứng ghen tị gì của cô cũng không nói nên lời, nhưng hiện tại trước hết hấn phải đem Sát Lâm Na tiễn bước

Vì thế Mục Lôi cố ý đè ép cái mộng của cô để cô cảm thụ bộ vị tình dục đang hết sức căng thẳng của mình, điều này làm cho mặt Lam Vĩnh Vi đỏ lên, cũng làm cho cô nhớ tới những lần yêu thương triền miên đêm qua.

Thông minh như Mục Lôi lập tức liền nhìn thấu tâm tư của cô, vì thế hấn khẽ cắn vành tai khéo léo của cô thấp giọng nói: "anh đem Đại Tây Nhã giao

cho em , thay anh chăm sóc con bé , còn em , ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở lại, được chứ ?"

không biết là mê muội hay nguyên do gì ,cô thể nhưng quên hết phần nộ ghen tị và ghen tị giống như cô vợ nghe lời gật đầu đáp ứng, chờ cô phục hồi tinh thần lại thì Mục Lô đã sớm tránh đi nói tạm biệt với Đại Tây Nhã rồi .

"Đại Tây Nhã, ngoan ngoãn nghe lời Lam tiểu thư , không thể lại nghịch ngợm, biết không?" Sau đó hấn ngồi xỏm xuống nhẹ nhàng ôm con gái một cái.

Hung phấn quang mang xuất hiện trên mặt Đại Tây Nhã , cô dùng sức gật đầu nói: "Đại Tây Nhã sẽ nghe lời."

Mục Lô mỉm cười, đang muốn đứng lên thì Đại Tây Nhã lại mở miệng: "Cha !"

"Hả?"

"Chị sẽ là mẹ mới của con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lam Vĩnh Vi căn bản không biết mình vượt qua một tuần không có Mục Lô như thế nào , cô ít đi ra cửa phòng , cũng không dám gặp bất luận kẻ nào, bởi vì cô sợ mình vừa đi ra ngoài sẽ đụng phải ánh mắt trách cứ của Rudolph , liền sẽ đụng phải những người đến chúc mừng cô.

Tuy rằng như thế,phải ở trong phòng nhưng Lam Vĩnh Vi cũng rất vui sướng, cô không ngừng nhớ tới lời Mục Lô trước khi lên xe ngựa tươi cười nói với Đại Tây Nhã.

"Con thích Lam tiểu thư à ?"

"Dạ ! Chị ấy là người dịu dàng, tốt bụng , chị ấy sẽ không mắng con là tiểu ác ma hoặc quý đáng ghét , chị ấy còn nghe con nói chuyện, cho nên Đại Tây Nhã rất thích chị ."

"Con có hy vọng Lam tiểu thư làm mẹ mới của con không ?"

"Dạ có ! Nếu chị ấy làm mẹ mới của con con sẽ không phải lo lắng sẽ bị mẹ mới đuổi ra ngoài nữa ! Cha,cha cũng thực thích chị sao?"

"Làm sao con biết cha cũng thích chị ?"

"Con thấy cha dùng sức hôn chị , cho nên cha hẳn là thực thích chị mới đúng."

"Đại Tây Nhã rất thông minh, bởi vì cha rất thích chị, cho nên mới dùng sức hôn chị , vì về sau đều có thể mỗi ngày hôn chị , cho nên cha để cho chị làm mẹ mới của con , được không?"

hắn nói một câu như vậy khiến cả Lam Nguyệt Sơn Trang đều biết Mục Lô sắp cưới Lam Vĩnh Vi, hơn nữa ngày tổ chức hôn lễ sẽ là sau ngày hắn từ Luân Đôn về .

Tâm Lam Vĩnh Vi tuy bất an, cô không biết Mục Lô cưới mình là vì nguyên nhân gì ? cô nhớ tới lời A Thêm Toa nói, đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô cưới vợ là vì sanh con dưỡng cái, nối dõi tông đường, mà Mục Lô cho tới nay còn chưa có con trai có thể kế thừa tước vị cùng sự nghiệp của hắn , bởi vậy hắn lựa chọn tái giá là tốt nhất , nhưng cô không biết vì sao hắn lại chọn cô? Bởi vì cô không có thân phận cũng không có địa vị, mà quý tộc anh quốc không phải rất chú trọng chuyện môn đăng hộ đối sao ? Hoặc đúng như lời A Thêm Toa cùng Rudolph theo nói , cô và Josephine hoàn cảnh rất giống nhau , cho nên hắn muốn từ cô tìm kiếm hình bóng của Josephine, vì thế hắn mới muốn kết hôn với cô !

Lam Vĩnh Vi thấy thật đau đầu , bởi vậy cô không nghe thấy tiếng đập cửa, cho đến khi có một đôi tay nhỏ bé che trước mắt cô."Đoán xem ta là ai ?"

"Là Renee." Lam Vĩnh Vi lập tức liền nghe ra người đến là Đại Tây Nhã, nhưng cô lại cố ý đoán sai , bởi vì ngoài việc mỗi ngày dạy học và lễ nghi cho Đại Tây Nhã ra cô còn chơi đùa với cô bé nữa .

"không đúng, đoán lại ."

"Là Bảo Khố Lị."

"không đúng, gốc quá đi ! Đoán lại lần nữa ."

"Là... Là Bối Thiên!"

"Là con !" Đại Tây Nhã cười khanh khách, tính trẻ con buông tay chạy đến trước mặt ôm cổ Lam Vịnh Vi nói: "Mẹ Tiểu Vi ngốc quá đi , lần nào cũng đoán không được."

"Mẹ Tiểu Vi " là xưng hô của Đại Tây Nhã đối với Lam Vịnh Vi , dù sao trong lòng cô bé mẹ chỉ có một, đó chính là người đã mất Josephine. Nhưng cô bé cũng thực thích Lam Vịnh Vi, hơn nữa cô bé từng nghe thấy Mục Lôi gọi Lam Vịnh Vi là "Tiểu Vi", bởi vậy cô bé liền gọi cô là "Mẹ Tiểu Vi".

Lam Vịnh Vi ôm Đại Tây Nhã lên ngồi ở trên đùi mình , "Đúng vậy! Mẹ Tiểu Vi rất ngốc , không giống Đại Tây Nhã lần nào đoán cũng đúng hết ."

"Ngày mai cha sẽ trở về, người nghĩ xem, cha sẽ mang quà gì về cho Đại Tây Nhã không ?"

"Đương nhiên, cha chỉ có một bảo bối là Đại Tây Nhã , nhất định cha sẽ mang rất nhiều quà đẹp về cho Đại Tây Nhã rồi ."

"thật sao ?"

"Đương nhiên là thật rồi , chẳng lẽ trước kia cha không mang quà về cho con sao?"

"Có mang ! Nhưng cha đều mang mấy món Đại Tây Nhã không thích về."

"Cha không hỏi con muốn cái gì sao?"

Đại Tây Nhã cô đơn lắc đầu, "không có, cha không nói chuyện với Đại Tây Nhã , cho dù có, cũng rất ít rất ít, hơn nữa trước kia cha không bao giờ nói tạm biệt với Đại Tây Nhã trước khi đi đâu ."

"Con nói đây là lần đầu tiên cha nói tạm biệt với con sao ?"

Nhắc tới chuyện ngày đó , trên mặt Đại Tây Nhã hiện lên vẻ hưng phấn cùng quang mang, cô bé dùng sức gật đầu, "Dạ , ngày đó cha còn nói thiệt nhiều với Đại Tây Nhã , Đại Tây Nhã thật là vui nha!"

Lam Vịnh Vi không khỏi buồn bực cắn môi, từ sớm cô đã phát hiện Mục Lôi đối với Đại Tây Nhã rất lạnh lùng, nhưng thật không ngờ hẳn thế nhưng lạnh lùng đến mức ngay cả nói chuyện với cô bé cũng rất ít đến vậy , vì sao lại như vậy ? Đại Tây Nhã là đứa bé duy nhất giữa hẳn và Josephine mà , hẳn yêu Josephine, nhưng sao lại không yêu đứa bé này? Chẳng lẽ chính bởi vì không muốn gặp cô bé , cho nên hẳn mới tìm nhiều gia sư đến dạy Đại Tây Nhã sao ?

Nhưng mà , vô luận như thế nào, cô phải nghĩ biện pháp để cho Mục Lôi quan tâm hơn đến Đại Tây Nhã mới được , nếu không cứ y theo tính cách quật cường tính quái của Đại Tây Nhã thì tương lai nhất định con bé sẽ trở thành một tiểu ác ma chân chính .

Vì thế cô cúi xuống hỏi Đại Tây Nhã : "Đại Tây Nhã, con có bằng lòng giúp mẹ Tiểu Vi một chuyện không ?"

Đại Tây Nhã cười tủm tỉm gật đầu, "Bằng lòng !"

"Tối mai sau khi cha trở về, Lam Nguyệt Sơn Trang sẽ cử hành một bữa tiệc trà xã giao, nhưng mẹ vừa tới chỗ này không lâu, lại không có quần áo gì mặc, con có thể giúp mẹ không ?"

Đại Tây Nhã nháy xuống đùi Lam Vịnh Vi , "Chuyện này thực đơn giản , người có thể mặc quần áo của mẹ con !"

"Mẹ con ? Ý con là nói Josephine?"

"Mẹ con có thật nhiều quần áo, con dẫn người đi xem"

Từ sau khi thi thể Josephine được phát hiện , Lam Vịnh Vi cũng không có trở về cái phòng kia lần nào nữa , bởi vậy muốn cô trở về cái phòng kia lấy đi vật của Josephine mặc lên người , cô thật sự không dám nghĩ .

"Đại Tây Nhã, mẹ nghĩ chuyện này không tốt lắm, mẹ con cô ấy sẽ ..."

"Mẹ sẽ không tức giận, hơn nữa mẹ hiểu con nhất." Đại Tây Nhã hiển nhiên không có nghĩ nhiều như vậy.

※※※※※

Đại Tây Nhã lôi kéo Lam Vịnh Vi đi vào phòng của Josephine , sau đó kích động lôi ra một đồng váy áo , bên trong quả nhiên có đủ loại kiểu dáng lễ phục dạ hội chất liệu thủ công đều là hàng cao cấp , ngay cả những váy áo bình thường mặc ở nhà hàng ngày cũng cao quý hào hoa xa xỉ không kém , bởi vậy có thể thấy được Mục Lôi rất yêu thương Josephine .

Mang tâm tình kì lạ , Lam Vịnh Vi cùng Đại Tây Nhã nhìn từng chiếc váy , may mắn thân thể của cô và Josephine cũng tương tự , bởi vậy cô rất nhanh chóng chọn lấy vài món phụ kiện đơn giản, và một bộ váy lễ phục dạ hội rồi muốn rời đi, lúc đang muốn đóng cửa thì Đại Tây Nhã lại phát hiện ở trong góc có một hộp gỗ.

Đại Tây Nhã tò mò lấy ra hộp gỗ, "Đây là cái gì?"

Lam Vịnh Vi tiếp nhận mở ra nhìn , bên trong là một cuốn nhật ký tình xảo , trên nhật kí có kí tên của Josephine • Tác Đức Ni cô.

"Đây là nhật kí của mẹ con ."

"Nhật kí của mẹ con ? Có thể mở ra xem không ? Con thật muốn biết mẹ viết cái gì , có viết về con trong đó không ?" Đại Tây Nhã làm nũng cầu xin Lam Vịnh Vi.

Mặt Lam Vịnh Vi lúng túng, theo như giáo đường của cô , tùy tiện mở nhật kí người ta xem là không có đạo đức, huống chi đây còn là nhật kí của người đã mất nữa . Nhưng Đại Tây Nhã khát vọng muốn biết về mẹ như vậy , cô có thể nhẫn tâm cự tuyệt sao? nói nữa đây cũng là cơ hội tốt để cô hiểu hơn về Josephine , chẳng lẽ cô muốn buông tay cơ hội này ? Huống chi nếu cô không đáp ứng, nói không chừng Đại Tây Nhã sẽ đi tìm người khác đọc cho con bé nghe mất !

Trải qua một hồi đấu tranh tâm lí , rốt cục cô cũng gật đầu đáp ứng . Vì thế hai người cầm nhật kí cùng quần áo trở lại phòng Lam Vịnh Vi, đốt đèn lên ,sau đó Lam Vịnh Vi khấn trương mở nhật kí có chút ố vàng ra .

Ngày năm tháng ba , hôm nay Mục Lôi mang tôi đến trần trên để thăm sản nghiệp khổng lồ của anh ấy , nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự rất khó tưởng tượng gia tộc Tác Đức Ni cô lại giàu có đến thế ,có xưởng gỗ, xưởng rượu, xưởng dệt may . Nghe nói, Mục Lôi còn là một giám đốc của ngân hàng nữa , tôi không biết giám đốc là làm cái gì , nhưng ngân hàng là nơi có rất nhiều tiền , hẳn làm ở đó hẳn là rất giỏi rồi ?

Ngày hai mươi bốn tháng ba , Mục Lôi tìm một thầy dạy lễ nghi đến dạy tôi về lễ nghi , anh ấy nói ở xã hội thượng lưu, lễ nghi liền là một bộ quần áo bên ngoài , thân là một phần tử của gia tộc Tác Đức Ni cô , tôi không thể để cho gia tộc mình hổ thẹn được , cho nên tuy rằng không thích, tôi vẫn phải học .

Bài học về lễ nghi quả thực y như trong tưởng tượng của mình rất buồn tẻ và nhàm chán, nhưng mà tiếc rằng dù thầy giáo có dạy thế nào , tôi cũng không có biện pháp học được một thứ gì , tôi càng không có thói quen búi tóc cao cao và mặc vào những bộ váy áo bó sát làm người ta hít thở không thông , tôi thật nhớ những ngày tháng còn ở Luân Đôn , lúc đó tôi có thể tự do tự tại chạy khắp nơi nói cười cả ngày ; ở trong này, ngay cả cười to cũng bị cấm , thực buồn cười, tôi ngay cả quyền được cười cũng không có.

Lật xem mấy trang nữa , nội dung đại cũng không khác nhau lắm đều là nói về tâm sự của Josephine , kỳ thật nhật kí không phải nơi để người ta giải bày tâm sự sao ? Bởi vậy Lam Vịnh Vi cũng không kinh ngạc gì , ngược lại cô đối với việc Josephine không vui vẻ cảm thấy kinh ngạc hơn . Hiên nhiên Josephine cũng không thích Lam Nguyệt Sơn Trang có nhiều quy củ. Cuộc sống buồn tẻ vô vị , một khi đã như vậy, vì sao cô ấy lại ở lại, còn gả cho Mục Lôi làm vợ nữa ?

Nghi vấn của Lam Vịnh Vi không thể có được đáp án, bởi vì sau khi Đại Tây Nhã nghe cô đọc mấy trang đã cảm thấy chán và khó hiểu, cô bé ngã xuống giường ngủ thật say. Lam Vịnh Vi đành phải tạm thời đóng lại nhật kí, để người giúp việc đem Đại Tây Nhã ôm đi nghỉ ngơi rồi mới lại mở ra nhật kí của Josephine xem tiếp .

Ngày tám tháng năm hôm nay, tôi nhìn thấy Douglas Kéo Tư ? anh ấy là một người cao lớn, lại rất có óc hài hước, anh ấy cùng Mục Lôi là hai người hoàn toàn khác nhau . anh ấy nói cho tôi biết thật nhiều chuyện anh ấy nhìn thấy ở Pa-ri , nghe anh ấy nói tôi thật muốn đi xem, không biết Pa-ri có giống Luân Đôn nhiều không , hay ở đó giống Lam Nguyệt Sơn Trang tràn ngập buồn tẻ ? Tôi không thích Lam Nguyệt Sơn Trang, trừ bỏ Mục Lôi ra , tôi cũng không thích người ở Lam Nguyệt Sơn Trang . Nhưng Mục Lôi rất nghiêm túc, không giống Douglas Kéo Tư hay cười , Douglas Kéo Tư, Douglas Kéo Tư...

Viết đến đây, Josephine lặp lại nhiều lần cái tên Douglas Kéo Tư, hiên nhiên cô ấy đối với Douglas Kéo Tư này sinh ra hảo cảm, nhưng không biết Douglas Kéo Tư là một người đàn ông như thế nào?

Ngày mười bảy tháng bảy Douglas Kéo Tư đột nhiên hôn tôi , môi của anh ấy ẩm ướt nóng nóng, có chứa hương vị thuốc lá, không biết tại sao tôi không cự tuyệt, thậm chí còn có một chút hưng phấn, như vậy có phải tôi thực có lỗi với Mục Lôi không ? Bởi vì tôi sớm biết mình phải làm vợ của Mục Lôi, nhưng lại còn có ảo tưởng với Douglas Kéo Tư, tôi có phải là một phụ nữ không có đạo đức không ?

Nhật kí đến đây đột nhiên gián đoạn, nhưng Lam Vịnh Vi đã thoáng đoán ra, Josephine yêu Douglas Kéo Tư ! Nhưng nếu yêu Douglas Kéo Tư , sao cô ấy phải gả cho Mục Lôi? Nghi vấn giống như một cái bóng càng lan càng lớn, chuyện này khiến Lam Vịnh Vi vội vàng lật nhật kí, cô muốn mau chóng biết Josephine cùng Douglas Kéo Tư đến tột cùng xảy ra chuyện gì .

Sau một loạt trang giấy trắng , nét chữ thanh tú của Josephine một lần nữa xuất hiện trong nhật kí , mười bảy tháng bảy nếu như vừa vặn là cách bốn tháng cô ấy mới lại viết .

Ngày mười bảy tháng mười một Douglas Kéo Tư đi rồi! hẳn cư nhiên không nói một câu đã bỏ lại tôi cùng đứa bé , hẳn làm sao có thể như vậy? Tôi đã tin tưởng hẳn như vậy , tin tưởng hẳn sẽ mang theo tôi cùng đứa nhỏ đi Paris sống , hẳn thế nhưng một mình đi trước! Thượng đế ơi , tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi có nên đem chuyện này nói cho A Thêm Toa biết không, bởi vì A Thêm Toa là mẹ của Douglas Kéo Tư, niệm tình đứa nhỏ tôi đang mang , bà ấy sẽ giúp trợ tôi chứ ? Nhưng tôi sợ bà ấy, tôi sợ nét mặt bình tĩnh lạnh lùng , và ánh mắt như có thể xuyên thấu lòng người của bà ấy . Hoặc là tôi nên nói cho Mục Lôi biết , nhưng Mục Lôi sẽ tha thứ cho tôi sao? Dù sao tôi cùng Douglas Kéo Tư đã làm ra chuyện thật có lỗi với anh ấy như vậy mà !

Ngày mười chín tháng mười một, Mục Lôi rốt cuộc đã biết chân tướng của mọi chuyện , nhưng anh ấy chẳng những không tức giận mà còn nói thừa dịp đứa nhỏ chưa lớn , mau chóng hoàn thành hôn lễ. Thượng đế phù hộ, một phụ nữ thất tình đề tiện như tôi , sao có thể có được sự yêu thương của một người đàn ông cao thượng như Mục Lôi , mà anh ấy thế nhưng còn nguyên ý lấy tôi làm vợ nữa . Tôi không hiểu, tôi biết mình không đáng để Mục Lôi trả giá như vậy , nhưng trừ bỏ Mục Lôi, tôi có năng lực dựa vào ai khác đây ?

Nhật ký từ trong tay Lam Vịnh Vi rơi trên mặt đất, sự kinh ngạc đã không đủ để hình dung tâm tình của cô lúc này , khó trách Mục Lôi lại lạnh lùng và đứng đưng với Đại Tây Nhã như vậy, khó trách hẳn luôn phớt lờ quan tâm với Đại Tây Nhã, hẳn còn cố ý xem nhẹ những mong muốn của cô bé , đơn giản là vì Đại Tây Nhã không phải con gái ruột của hắn !

một người đàn ông cần bao nhiêu dũng khí mới có thể mang lên người nỗi sỉ nhục như vậy chứ, hơn nữa kiêu ngạo như Mục Lôi, thế nhưng có thể yên lặng thừa nhận mọi chuyện như vậy .

Nhưng không bao lâu Lam Vịnh Vi liền nghĩ đến, Mục Lôi có phải vì điều này nên mới ra tay giết Josephine? Dù sao sự tồn tại của đứa nhỏ cũng đại biểu cho quá khứ nhục nhã kia mà , cho nên hẳn vẫn khó nhìn ghen tị, phần hận trong lòng mà cứ thế giết Josephine, nếu không lấy nhân lực và tiền tài của Lam Nguyệt Sơn Trang, làm sao có thể tìm khắp nơi nhưng bỏ sót cái cạm bẫy kia được ?

Nghĩ vậy, Lam Vịnh Vi nhìn không được run lên, cô làm sao đối mặt với Mục Lôi đây ? hẳn thật sự là yêu râu xanh giết vợ thì sao ? cô cứ bất chấp gả cho hắn sao? hẳn đối với cô có thật tâm không ? Đến bây giờ cô vẫn không biết Mục Lôi vì sao muốn kết hôn với mình , hẳn thật tâm thích cô , hay chỉ muốn tìm một người có thể chăm sóc cho Đại Tây Nhã ?

※※※※※

Trùng mắt nhìn nhật ký trong tay , Lam Vịnh Vi do dự có nên tiếp tục xem không . Lúc đầu cô chỉ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ , cũng vì có thể hiểu biết Josephine mới xem ,nhưng lại thật không ngờ cô lại chạm đến một sự thật đáng sợ như vậy , nếu Mục Lôi biết, hẳn sẽ đối phó với cô thế nào đây ? Vẫn nên nhanh chóng đem nhật ký để lại chỗ cũ là tốt nhất .

Vì thế cô đứng lên, chuẩn bị đem nhật ký về trả lại chỗ cũ ,nhưng nào biết vừa mới mở cửa phòng, một thân hình cao lớn đã che ở cửa.

"đi đâu?"

Chợt nghe thấy thanh âm này, ba hồn bảy vía của Lam Vịnh Vi nhất thời bay mất một nửa, "anh ... anh không phải sáng ngày mai mới trở về sao?"

"Em hy vọng sáng ngày mai anh mới trở về hả ?" Mục Lôi lười biếng nói, trên mặt có chứa vẻ uể oải, ánh mắt lại nửa khắc cũng không buông lỏng nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô , thoạt nhìn cô có chút khản trương, bởi vì hắn đột nhiên về sớm hơn thời gian dự định sao ?

Lam Vịnh Vi chợt dạ lắc đầu, vội vàng muốn giấu nhật ký ra sau lưng , nhưng cô vừa mới chuyển động lập tức khiến cho Mục Lôi chú ý.

"Gì vậy ?"

"không... không có, chỉ là vài cuốn sách thôi!" cô vội vàng lắc đầu.

"Tiểu Vi!" Mục Lôi vừa hô vừa tới gần Lam Vịnh Vi, "Em không biết mặt em không giấu được bí mật à? nói cho anh biết đó là gì đi ?"

cô cắn môi, giống như một đứa bé làm việc gì sai mà run sợ đưa ra cuốn nhật ký.

Mục Lôi bất giác nhíu mày, "Nhật kí? Em viết nhật kí hả ?"

"không phải em , là nhật kí của Josephine."

Mục Lôi sừng sốt, "Josephine? Em nói đây là nhật kí của Josephine ?"

"Ừm ! Em không cẩn thận phát hiện ra , em ..." Lam Vịnh Vi có chút ấp a ấp úng, một mặt thật cẩn thận trộm dò xét phản ứng của hắn, nhưng kỳ quái là hình như hắn không biết được có cuốn nhật ký này tồn tại, vì sao lại như vậy ?

"Em xem nội dung nhật kí rồi à ?" Thấy cô gật đầu, Mục Lôi lại hỏi tiếp : "Em có biết chuyện gì không ?"

"Em ... Em biết Josephine có một tình nhân gọi là Douglas Kéo Tư, hơn nữa cô ấy còn mang thai đứa nhỏ của anh ta rồi gả cho anh , có đúng hay không?"

Sắc mặt hắn trầm xuống, "Xem ra em đã biết hết ."

"Vì sao? Vì sao anh phải làm như vậy? anh biết rõ Josephine yêu Douglas kéo tư, vì sao anh còn cưới cô ấy ?"

"Bằng không anh có thể làm như thế nào đây ? Là anh mang Josephine về Lam Nguyệt Sơn Trang, cho nên anh phải phụ trách mọi trách nhiệm nói nữa , nếu anh không giới thiệu Douglas Kéo Tư cho cô ấy , như vậy chuyện bất hạnh cũng sẽ không phát sinh, bởi vậy về tình hay về lý, anh nhất định phải phụ trách chiếu cố Josephine ."

"anh bằng lòng nói cho em biết, anh cùng Josephine và Douglas Kéo Tư đã xảy ra chuyện gì không ?"

"Em đã biết Douglas Kéo Tư là con của A Thêm Toa chứ ?"

"Biết , nhật kí có nói."

"A Thêm Toa ở Lam Nguyệt Sơn Trang đã rất lâu, từ lúc anh có trí nhớ đến nay, A Thêm Toa vẫn phụ trách quản lý mọi việc ở Lam Nguyệt Sơn Trang, cho nên thực tự nhiên, anh cùng Douglas Kéo Tư, còn có Rudolph cũng trở thành bạn tốt. Douglas Kéo Tư là một người hoạt bát sáng sủa, bất luận anh ta đi tới chỗ nào, đều có thể đem vui vẻ đến cho mọi người, cho nên anh ta rất được hoan nghênh. So sánh với nhau, anh cùng Rudolph thì có vẻ trầm lắng hơn, bởi vậy em có thể tưởng tượng khi Josephine nhìn thấy Douglas Kéo Tư sẽ có phản ứng gì."

Điểm ấy Lam Vịnh Vi cũng đã phát hiện trong nhật kí, từ lần đầu gặp mặt Josephine đã thấy thích Douglas Kéo Tư, hơn nữa còn vì hấn mà điên cuồng.

Mục Lôi tiếp tục nói: "Douglas Kéo Tư là người tốt, có mục tiêu và lý tưởng rộng lớn, nhưng đáng tiếc có chút mơ mộng, không thực tế, về phần Josephine lại là một cô gái nhỏ không hiểu thế sự, cô ấy luôn thực cảm động khi nghe Douglas Kéo Tư kể về giấc mộng của mình, hoàn toàn không có bản khoăn đến giấc mộng kia có thể biến thành hiện thực trong cuộc sống hay không, cho nên giữa đường sau khi Douglas Kéo Tư phát hiện Josephine mang thai, hấn liền bỏ đi! Mà anh..."

"Mà anh liền phụ trách thu thập tàn cục, cưới Josephine, làm cha đứa bé trong bụng của cô ấy?"

Mục Lôi gật gù đầu, đôi mắt xanh lóe ra một tia quang mang kì dị, "Em còn muốn biết gì nữa không?"

"Em muốn biết Josephine vì sao lại mất tích?" cô cảm thấy mình phải biết rõ ràng Mục Lôi rốt cuộc có phải hung thủ giết người hay không.

"anh không biết, cho tới bây giờ anh còn không biết Josephine vì sao lại mất tích, tại sao lại rơi vào cạm bẫy nữa."

"anh là chồng cô ấy, làm sao có thể không biết cô ấy đi đâu?"

Mục Lôi mỉm cười, "anh mặc dù là chồng cô ấy, nhưng chỉ là chồng trên danh nghĩa, anh chưa từng chạm qua cô ấy, hai người cũng chưa từng ngủ chung một giường, thậm chí còn ngủ khác phòng nữa, anh nghĩ hấn là em phải đoán được mới đúng."

Lam Vịnh Vi quả thật hoài nghi, một đôi vợ chồng mà mỗi người đều có phòng riêng thật là kỳ quái, nhưng vịborn họ xa cách cũng rất ít gặp mặt, hơn nữa Josephine mất tích ly kỳ, làm cho cô không thể không hoài nghi lời của hấn rốt cuộc có mấy phần chân thật? Dù sao cô đối hấn cũng không biết rõ, tuy rằng bọn họ sắp trở thành vợ chồng. Nhưng cô lại hoài nghi người đàn ông trước mắt này.

"Tiểu Vi, em không hoài nghi anh là người vì ghen tị mà giết Josephine chứ?" Mục Lôi như là có ánh mắt nhìn thấu, liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm sự của Lam Vịnh Vi.

Bị nói ra tâm sự nhưng Lam Vịnh Vi vẫn đơn giản hào phóng gật đầu, "Việc này cũng không phải là không có khả năng, bởi vì Josephine vốn là người anh mang về chuẩn bị cưới làm vợ, sau đó lại bị người đàn ông khác đoạt đi, cho dù là ai cũng sẽ tức giận hướng chỉ là anh."

Mục Lôi cười ha ha, không hề báo động trước ôm Lam Vịnh Vi vào trong lòng mình, "Em không tin anh như vậy sao? anh thừa nhận anh ghen tị, có ham muốn chiếm hữu rất mạnh, nhưng những điều này là nhằm vào thứ anh thích, cô gái anh để ý. Josephine với anh mà nói tựa như em gái, anh cưới cô ấy là vì làm tròn trách nhiệm, cho tới bây giờ cô ấy cũng chưa từng là người phụ nữ của anh, mà anh cũng không yêu cô ấy. Nhưng còn em... Tiểu yêu tinh tóc đen của anh, nếu em dám phản bội anh, có khả năng anh sẽ làm ra chuyện giống như tổ tiên anh đã từng làm đó, cho nên Tiểu Vi, em hãy ngoan ngoãn làm vợ của anh, cô gái của ta, sinh cho anh mấy đứa con, anh thề anh sẽ rất thương em, yêu em!"

Đôi môi hấn dừng lại ở phần cổ tuyết trắng của cô, rồi nhẹ nhàng ấn hạ liên tiếp những nụ hôn nóng bỏng.

Lam Vịnh Vi gần như muốn hít thở không thông, cô cố gắng muốn duy trì thanh tỉnh, cố gắng muốn biết ý tứ trong lời hấn nói, nhưng môi hấn giống như có ma lực, từng nụ hôn hút đi năng lực tự hồi của cô khiến cho cô chậm rãi tan ở trong lòng, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

"Tiểu Vi, Tiểu Vi của anh, anh ở Luân Đôn không ngừng nhớ tới em, nhớ tới vẻ xinh đẹp của em, ngọt ngào của em, nhớ dáng vẻ em ở dưới người anh, nghĩ đến anh muốn dục hỏa đốt người, thiếu chút nữa muốn chết cháy, cho nên anh chờ không kịp liền vội vàng trở về gấp, nói cho anh biết, em nhớ anh không?" Thở hổ cỏi ra quần áo của cô, Mục Lôi tham lam đem nụ hoa phấn nộn đưa vào trong miệng, thuần thực hít hút trên đầu.

"Em... Em..." Lắm vào cực độ hỗn loạn Lam Vịnh Vi căn bản một câu cũng không nói lên lời, bởi vì môi hấn, tay hấn đang ở khắp thân thể cô chạy loạn, đến chỗ nào cũng khiến cho cô run rẩy.

Lý trí hoàn toàn theo thoát khỏi trí óc Lam Vịnh Vi, hiện tại cô hoàn toàn không muốn nghĩ xem Mục Lôi có phải hung thủ giết người hay không, bởi vì cả người cô đang có dục hỏa đốt nóng khiến cô rất khổ sở, cô càng thêm nôn nóng khó nhịn cong lên thắt lưng, ý đồ làm cho bản thân gần sát Mục Lôi, yêu cầu từ hấn nhiều hơn.

"Mục Lôi, xin anh..."

"Xin anh cái gì?" Đem mặt vùi vào tuyết trắng đầy đả kia, Mục Lôi như không rõ hỏi.

"Xin anh... Xin anh cho em!" Cảm xúc thẹn thùng ở giờ này khắc này không có chút tác dụng gì, Lam Vịnh Vi chỉ biết là, nếu Mục Lôi không lập tức lấp đầy hư không của mình, cô sẽ chết mất.

Đôi mắt xanh xinh đẹp của Mục Lôi khẽ chớp, động tác hấn gọn gàng thoát quần áo cả người mình, sau đó đem thiên hạ đang thờ gấp không thôi ở dưới thân mình, rồi kiên định hữu lực để cho mình tiến nhập thật sâu vào trong âm áp của cô, bắt đầu thể nghiệm liên tiếp những thứ tốt đẹp.

Nếu như không có sự hướng dẫn của Mục Lôi, Lam Vịnh Vi vĩnh viễn cũng không biết được người đàn ông mình yêu thương nuông chiều là chuyện

hạnh phúc cỡ nào , cô vĩnh viễn sẽ không biết cô lại có nhiều nhiệt tình có thể kích phát như vậy ; cô biết mình không còn cách nào có thể rời đi người đàn ông này , bởi vì cô thương hắn , cho nên cô nguyện ý vì hắn dâng ra hết tất cả . Đúng vậy, cô thương hắn, cô yêu người đàn ông anh tuần lại tà ác này , tuy rằng trên người hắn có nhiều bí ẩn chưa thể gỡ bỏ , nhưng cô cũng không có cách nào khắc chế mình không thương hắn.

Mà đôi mắt xanh của Mục Lôi lại thâm thúy làm người ta mê muội, hắn giống giống như một con ngựa hoang tận tình rong ruổi , hoàn toàn không quan tâm mọi thứ xung quanh , tự nhiên cũng không biết có một đôi mắt ghen tị hay phần nộ đang nhìn bọn họ chăm chăm, bây giờ hắn chỉ muốn mang theo cô gái hắn yêu lên đỉnh núi vui sướng .

Rốt cục, sau khi mọi chuyện quay lại yên tĩnh, bọn họ nằm ở trong lòng nhau lắng lắng nghe tiếng tim đập của đối phương , thật lâu sau, Mục Lôi mới mở miệng: "Tiểu Vi, làm sao bây giờ? anh phát hiện mình vĩnh viễn đều muốn không đủ em !"

một lần nữa đem Lam Vịnh Vi đặt ở dưới thân, Mục Lôi lấy裳裳 trào nam tính để ở cửa huyệt của cô , "anh còn muốn em , nhưng em muốn anh không ?"

Lam Vịnh Vi xấu hổ ôm cổ của hắn, mở ra cái miệng nhỏ nhắn dán sát vào lỗ tai của hắn nhẹ giọng nói: "Em ..."

Nhưng cả câu còn chưa nói hết , tiếng kêu sợ hãi đã thay thế lời tâm tình của cô , bởi vì trước một phút Mục Lôi còn đang chìm vào tình yêu thì lúc này lại mềm nhũn cúi thấp đầu ngã vào trên người Lam Vịnh Vi , máu tươi chậm rãi từ sau đầu hắn chảy ra, mà người đánh hắn lại là Rudolph trên tay đang cầm một tượng đồng .

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Rudolph, tại sao anh phải làm như vậy?" Ôm lấy Mục Lôi đang hôn mê bất tỉnh, Lam Vịnh Vi kinh ngạc không thể tin tưởng mắt nhìn về mặt vô hồn của Rudolph.

Rudolph mỉm cười,sau đó bịch một tiếng hắn vứt bỏ tượng đồng rồi vươn tay ra với Lam Vịnh Vi . "Vi Vi, tôi tới mang cô rồi đi!"

"Rời đi? Vì sao tôi phải rời khỏi?" hiện tại Lam Vịnh Vi chỉ đang nghĩ nên làm thế nào để giúp Mục Lôi băng bó miệng vết thương, bởi vì cô biết nếu hắn cứ hôn mê như vậy thì cho dù không chết cũng sẽ mất máu quá nhiều.

"không phải cô vẫn muốn rời khỏi Lam Nguyệt Sơn Trang, vẫn muốn rời khỏi Mục Lôi sao? Hôm nay tôi đến đưa cô đi."

"không, tôi không thể đi, Mục Lôi bị thương, sao tôi có thể rời đi lúc này chứ ?"

"Phải không? Tôi chỉ nghĩ cô để ý hắn, cho nên mới chỉ đánh hắn bất tỉnh, xem ra tôi nên ..." hắn khom người muốn nhặt tượng đồng lên , chuẩn bị công kích Mục Lôi đang hôn mê lần nữa .

Lam Vịnh Vi nhất thời sợ tới mức biến sắc ,cô ôm chặt Mục Lôi nói: "không cần, anh không cần đánh anh ấy , tôi đi theo anh là được chứ gì ." Rudolph gạt gạt đầu, sau đó nhặt lên vấy áo quàng cho Lam Vịnh Vi , "Đem quần áo mặc vào, nhớ rõ mang thêm hai chiếc áo khoác giữ ấm, chúng ta phải đi một nơi rất xa ."

Sau khi bắt tay mặc xong quần áo, ngay cả một túi hành lý cũng chưa mang, Lam Vịnh Vi đã bị Rudolph hung hăng mang đi.

Dọc theo đường đi, Lam Vịnh Vi thất tha thất thểu theo sau Rudolph , ngay cả cơ hội thở dốc cô cũng không có, cho đến khi cô đập nhảm cạm bẫy thì Rudolph mới cau mày dừng lại.

"Đáng chết, biết vậy không nên đi đường như lần trước rồi ."

Lam Vịnh Vi nghe lời hắn nói có chút lạ , "Lần trước?"

Rudolph lơ đãng quay đầu cười cười.

"Đúng vậy! Chính là lần tôi mang Josephine rời đi ."

Lam Vịnh Vi ngớ ra, "Josephine? Là anh đem Josephine rời khỏi Lam Nguyệt Sơn Trang?"

"Đúng vậy, tôi vốn muốn mang cô ấy đi tìm Douglas Kéo Tư, không ngờ tới mới đi có một nửa, cô ấy lại đột nhiên đổi ý nói không đi nữa , cho nên..."

"Cho nên anh liền giết cô ấy , quăng xuống cạm bẫy?"

"Tôi không giết cô ấy, tôi thích cô ấy như vậy làm sao có thể giết cô ấy chứ ? Do cô ấy không cẩn thận rơi xuống cạm bẫy, chờ lúc tôi phát hiện thì cô ấy đã bị té gãy cổ, rồi trút hơi thở cuối cùng ." Rudolph tựa như thường ngày không nóng không lạnh thuật lại , hần giống như đang kể ra một câu chuyện bình thường về mặt trấn định đến dọa người.

"anh thích cô ấy ?"

"Đúng , từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tôi đã thích rồi , cũng tựa như tôi thích cô vậy , nhưng cô ấy lại yêu Douglas Kéo Tư, thậm chí còn mang thai đứa nhỏ của hần rồi muốn cùng hần bỏ trốn. Nhưng cô ấy đã quên, Douglas Kéo Tư không phải một người đàn ông đáng tin cậy , hần cùng lắm cũng chỉ là một thằng đàn ông giỏi khua môi múa mép mà thôi , trừ bỏ nói ba hoa chích choè về giấc mộng gì đó của mình thì căn bản hần không có một chút tài năng gì cả ; một thằng đàn ông như vậy, sao có thể làm cho Josephine hạnh phúc chứ ? Cho nên tôi đưa Douglas Kéo Tư đi tới một nơi rất xa , một nơi mà hần không thể nguy hại đến Josephine và những phụ nữ vô tội khác nữa ."

Lam Vịnh Vi cảm thấy máu toàn thân máu mình trong nháy mắt như bị đông lại thành băng, người đàn ông này có thể giết anh ruột mình ?

"anh ... Giết Douglas Kéo Tư?"

Rudolph vẫn như trước cười lắc đầu.

"Tôi không có giết hần, hần là anh trai tôi , sao tôi có thể giết hần, tôi cùng lắm chỉ làm cho hần ngu vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể quấy rầy Josephine thôi!"

thì ra là thế! thì ra Douglas Kéo Tư cũng không có cô phụ Josephine, mà Josephine đáng thương cứ cho là mình đã bị vứt bỏ, cho nên thương tâm bất đắc dĩ đành phải gả cho Mục Lôi, có khả năng đến chết cô ấy cũng không biết người trong lòng mình đã chết.

" Vì sao anh làm như vậy? Douglas Kéo Tư là anh trai anh , còn Josephine cô ấy ... cô ấy có thể xem như chị dâu anh , sao anh có thể độc ác làm như vậy?"

"hần không phải anh trai tôi , hần là một kẻ chỉ biết lừa gạt tình cảm phụ nữ , loại đàn ông này căn bản không đáng để phụ nữ yêu, cũng không có tư cách sống trên đời, cũng giống như Mục Lôi bọn chúng đều là đồ lừa đảo , những chuyên gia nói dối không hơn không kém ."

"không, Mục Lôi không phải lừa đảo , anh ấy không lừa gạt tình cảm phụ nữ !" Lam Vịnh Vi vội vã vì Mục Lôi giải thích , cô không ngừng nhớ tới Mục Lôi cả người đầy máu năm đó , điều này làm cho lòng cô chợt đau nhói .

"Vi Vi, vì sao cô lại nói giúp cho hần chứ ? rõ ràng cô đã tận mắt thấy hần cùng Sát Lâm Na ở cùng một chỗ, thậm chí vì tránh cô cùng Sát Lâm Na phát sinh xung đột mà tách hai người ở hai nơi , để cho Sát Lâm Na đến Luân Đôn, còn cô ở lại Lam Nguyệt Sơn Trang thay hần chăm sóc Đại Tây Nhã, chuyện này cô hần rõ hơn tôi mới đúng ."

"Tôi..." Lam Vịnh Vi một câu cũng không nói nên lời, bởi vì Mục Lôi xác thực đã mang theo Sát Lâm Na đi Luân Đôn, hơn nữa còn rời đi ngay trước mặt mọi người .

Rudolph tiến sát vào cạnh Lam Vịnh Vi, tiếp đến hần mạnh mẽ nâng mặt cô đối mặt hần , "Tôi thích em , tôi không thể nhìn em bước lên vết xe đổ của Josephine , cho nên tôi mới không ngừng nhắc nhở em , muốn em rời khỏi Mục Lôi, không nghĩ tới em vẫn đi vào đó , vì cứu em thoát khỏi hần, cho nên tôi chỉ đành mang em đi , tôi làm như vậy đều là vì em , em có biết không?"

Môi hần tiến gần đến môi Lam Vịnh Vi, bày tỏ tất cả nhiệt tình cùng khát vọng của hần nhưng Lam Vịnh Vi chỉ cảm thấy ghê tởm cực kỳ, cô dùng sức đẩy hần ra đồng thời đứng lên."không cần, anh buông ra !"

"Vi Vi, em hãy nghe tôi nói..."

Rudolph quay người , ngăn trở đường đi của Lam Vịnh Vi.

"Tôi không thích nghe, tôi không thích nghe kẻ điên như anh nói chuyện, anh đi, anh đi đi!"

"Tôi không có điên, cô thấy tôi giống như điên sao?"

Rudolph đưa tay bắt lấy Lam Vịnh Vi, nhưng lại bị cô cắn mà nhanh chóng buông tay.

"anh đương nhiên bị điên rồi! Nếu không điên, sao anh có thể vọng tưởng thay người khác quyết định tương lai của mình chứ ? Cho dù Douglas Kéo Tư thật là người không thực tế, thật là người thích mơ mộng thích đùa bỡn phụ nữ , thì đó cũng là sự lựa chọn của Josephine ,anh không phải thượng đế, anh không có tư cách thay Josephine quyết định mọi chuyện ! Tôi cùng Mục Lôi cũng vậy , tôi mặc kệ anh ấy đã từng có bao nhiêu phụ nữ , cũng không quan tâm anh ấy sẽ mang đến bất hạnh cho người anh ấy yêu hay không , tôi chỉ cần anh ấy thật lòng thật dạ yêu tôi là đủ rồi, bởi vì đây là sự lựa chọn của tôi , bất luận kẻ nào cũng không có quyền can thiệp!"

"Nhưng hần ta làm cô bị thương cô ..."

"anh ấy có thể thương tổn tôi hay không tôi biết, nhưng tôi thì đã nhìn thấy anh gây thương tổn cho người khác . Bởi anh vì lợi ích riêng , chia rẽ một đôi tình nhân có khả năng sẽ thành một đôi vợ chồng ân ái , làm hại bọn họ cửa nát nhà tan, cho nên anh mới là người không đáng để phụ nữ yêu , cũng không có tư cách sống trên thế giới này ."

"Vi Vi, em không hiểu, từ nhỏ tôi đã cùng Douglas Kéo Tư và Mục Lôi lớn lên với nhau, không ai hiểu rõ họ hơn tôi, cùng bọn họ ở cùng một chỗ thật sự không hạnh phúc, bọn họ..."

"Câm mồm, tôi không thích nghe, tôi không thích nghe!" Lam Vĩnh Vi hô to, đồng thời không tự chủ được vọt bỏ chạy, cô muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông này, nếu không cô sẽ giống như Josephine, chết một cách không rõ nguyên nhân ở đây.

"Vi Vi, em hãy nghe tôi nói, Vi Vi!" Mắt thấy Lam Vĩnh Vi sắp biến mất ở trong bóng đêm, Rudolph vội vàng đuổi theo. hắn không thể để cô trở lại Lam Nguyệt Sơn Trang, đó là một nơi bị nguyên rủa, nếu không sao nó không chỉ một mà mà đến ba lần phát sinh chuyện bất hạnh chứ?

Đúng vậy, như lời mẹ hắn nói, Lam Nguyệt Sơn Trang là nơi bị nguyên rủa, là nơi từ ba mươi năm trước đã bị từ thần hạ lời nguyên rủa.

Lam Vĩnh Vi chạy thực mạng, cô đại cắt qua mắt cá chân cô, nhánh cây xước vào da thịt lúc cô chạy đi nhưng vì mạng sống, vì có thể đem sự thật thực nói cho Mục Lôi nghe, cho nên Lam Vĩnh Vi té ngã lại đứng lên, đứng lên lại té ngã, nhưng vô luận cô có chạy thế nào cũng vẫn bị Rudolph đuổi kịp.

"Buông, anh buông ra!"

Lam Vĩnh Vi vừa đá vừa đánh hắn, cố gắng giãy khỏi sự kiềm hãm của Rudolph, nhưng thái độ của cô lại chọc giận Rudolph, hắn giờ tay tát thẳng vào mặt Lam Vĩnh Vi khiến cho cô mất đi trọng tâm té lăn trên đất, sau đó hắn dùng hai tay bóp cổ cô.

"Tôi cho cô một cơ hội nữa, cô có chịu theo tôi rời khỏi đây không?" hắn dữ tợn trừng mắt nhìn cô, rồi dần dần tăng thêm lực đạo trên tay hắn.

"không có khả năng, dù là lòng hay người của tôi đều đã cho Mục Lôi, tôi không thể cho một người đàn ông nào khác, nhất là anh!" Tuy rằng rất khó thở, nhưng Lam Vĩnh Vi lại đứng cảm cực tuyệt.

"cô không hối hận? cô không sợ mình và Josephine giống nhau, chết ở trong rừng cây hoang vu u ám này sao?"

"So với việc ở cùng một người điên như anh, tôi thà rằng ở lại trong rừng cây làm bạn với Josephine, nói không chừng Douglas Kéo Tư cũng ở trong này."

Rudolph điên cuồng buông ra một tràng cười quanh quẩn ở trong bóng đêm, giờ khắc này hắn như một tên ma quỷ thật khủng bố, "Được, nếu như vậy, cô cứ ở đây làm bạn với hai người bọn họ đi!"

hắn đột nhiên dùng lực đẩy cô đi, Lam Vĩnh Vi thoáng chốc mất đi trọng tâm, toàn bộ thân hình rơi xuống cái hố sâu kia, đầu cô bị đập vào hòn đá, tiếp theo là bả vai, sau đó là thân thể của mình... Cuối cùng cô chỉ nhớ rõ mình bị xô ngã xuống trong một cái hố sâu tối đen, trong hố sâu cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng sờ không được...

※※※※※

Mục Lôi cảm thấy đầu óc của mình giống như bị một tảng đá lớn đập vào đầu đón, đau đến làm cho hắn gần như ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được.

Từ từ ngồi dậy, Mục Lôi mờ mịt trừng mắt nhìn cả giường hỗn độn loang lổ vết máu ghê người. Ông trời ơi, chuyện gì đã xảy ra? Vì sao lại loạn thành như vậy? hắn rõ ràng đang ở trên giường cùng Tiểu Vi điên loạn đảo phượng, cả nước thân mật, vì sao bây giờ chỉ còn mình hắn? Tiểu Vi đâu? cô ấy đã đi nơi nào rồi?

"Tiểu Vi, Tiểu Vi!" Mục Lôi cố gắng đứng lên kêu gọi, kỳ vọng có thể nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Lam Vĩnh Vi, nhưng không có, hắn phải thất vọng rồi, Lam Vĩnh Vi không có tiến vào, ngược lại A Thêm Toa lại đi đến.

"A Thêm Toa, Tiểu Vi đâu?" Mục Lôi thống khổ thở hào hển, đau đầu nhưng vẫn cố hết sức nói.

A Thêm Toa cười cười, cúi người nhặt lên quần áo quăng cho Mục Lôi mặc vào, đồng thời nói: "đi rồi!"

"đi rồi? cô ấy đi nơi nào?"

"cô ấy cùng Rudolph rời đi, rời đi Lam Nguyệt Sơn Trang."

Mục Lôi nhất thời cảm thấy trước mắt một mảnh choáng váng hoa mắt, cả người như sắp ngã, "Bà nói cô ấy cùng Rudolph rời đi Lam Nguyệt Sơn Trang?"

A Thêm Toa mỉm cười gật đầu, trong ánh mắt lại mang theo chút lạnh lẽo khác thường. "Đúng vậy, cô ấy và Josephine giống nhau, bỏ người để cùng người trong lòng trốn đi."

Mục Lôi lắc đầu, căn bản hắn không tin tiểu yêu tinh tóc đen vừa quật cường vừa thông minh sẽ bỏ hắn mà đi. "không, tôi không tin, Tiểu Vi cùng Josephine không giống nhau, cô ấy sẽ không ruồng bỏ tôi để cùng người đàn ông khác bỏ trốn!"

"Có tin hay không là tùy người, nhưng sự thật trước mắt chính là như thế, cô ấy cùng Josephine giống nhau, đã rời khỏi Lam Nguyệt Sơn Trang."

Mục Lôi hồ nghi nhìn A Thêm Toa, chẳng biết tại sao, hẳn có cảm giác, cảm thấy đêm nay A Thêm Toa có một loại thái độ quái dị không rõ , mà càng làm hắn khó hiểu là bà ta vì sao lại nhắc tới Josephine ? Chẳng lẽ Tiểu Vi cũng như Josephine gặp phải nguy hiểm gì sao?

Nghĩ vậy, Mục Lôi nhảy dựng lên."A Thêm Toa, Tiểu Vi rốt cuộc đang ở nơi nào?"

"Ha ha ha! Tôi nói rồi, cô ấy đi rồi, cô gái họ Lam đó đã đi với Rudolph rồi ."

Tiếng cười bén nhọn của A Thêm Toa quanh quẩn ở trong bóng đêm, nghe qua làm cho người ta không rét mà run.

"không thể nào !" Mục Lôi quả quyết phủ quyết, "Tiểu Vi không phải Josephine, cô ấy sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, cũng sẽ không bỏ lại tôi để đi với Rudolph , nhất định là Rudolph bắt buộc cô ấy có đúng hay không?"

A Thêm Toa phút chốc ngừng tiếng cười, "Đúng vậy, Rudolph uy hiếp muốn giết người, cho nên cô gái họ Lam kia liền ngoan ngoãn mặc quần áo đi theo Rudolph ."

Mục Lôi bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, "Như vậy... Đầu tôi cũng là..."

"Là ta muốn Rudolph làm như vậy, bởi vì đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô chỉ cần ở cùng cô gái họ yêu sẽ không có cảnh giác, cho nên ta bảo Rudolph dùng một thứ gì đó đánh người bất tỉnh, như vậy nó có thể mang theo cô gái kia rời đi."

"Vì sao? Vì sao bà phải làm như vậy? Người trong gia tộc Tắc Đức Ni cô đối đãi bà không tệ !"

"Đối đãi không tệ? Dùng thủ đoạn cường bạo một cô gái chỉ mới mười sáu tuổi đến mang thai, sau đó lại dùng quyền thế bức bách cô ấy lưu lại làm người hầu để sai sử, cái này gọi là đối đãi không tệ sao ?"

Mục Lôi sững sốt, căn bản không hiểu bà ấy đang nói cái gì, nhưng khi mắt Mục Lôi chạm đến hận ý trong ánh mắt A Thêm Toa đột nhiên liền thông suốt ."A Thêm Toa, người bà đang nói là chính bà, phải không?"

A Thêm Toa oán hận nói: "Đúng vậy, năm ấy ta chỉ mới mười sáu tuổi, người nghĩ xem , một cô gái mười sáu tuổi đã biết gì đâu ? Mười sáu tuổi vẫn còn là một thiếu nữ thích mơ mộng , là tuổi đối với tình yêu tràn ngập khát khao, mà cha người lại đánh đuổi tất cả khát khao về tình yêu của ta , cũng hủy đi cuộc sống vốn dĩ hạnh phúc của ta , vị hôn phu của ta cũng bởi vậy mà bỏ ta đi! Cho nên từ đó về sau , ta liền hạ quyết tâm muốn báo thù, ta muốn tất cả đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô vĩnh viễn đều không chiếm được người họ yêu, vĩnh viễn đều sống trong cô độc thống khổ."

"Vậy Josephine..."

"Josephine là một cô gái tốt, nhưng cô ấy ngăn không nên vạn không nên, yêu phải đàn ông trong gia tộc Tắc Đức Ni cô ."

"không đúng, người Josephine yêu không phải tôi , người cô ấy yêu là Douglas Kéo Tư, thậm chí còn mang thai đứa nhỏ của anh ta , điểm ấy bà hẳn phải rõ hơn tôi mới đúng."

A Thêm Toa quỷ dị cười , "Mục Lôi, người cùng phụ thân người ánh mắt rất giống nhau , người không nhìn thấy sao? Douglas Kéo Tư là người trong gia tộc Tắc Đức Ni cô ! hẳn cùng cha người cơ hồ là cùng một khuôn mẫu đức ra, vì sao các người đều không phát hiện chứ ?"

Mục Lôi nói không ra lời, một đôi mắt xanh mở thật lớn, "Bà nói cái gì! Douglas Kéo Tư là anh của tôi ..."

"Douglas Kéo Tư là anh người , hẳn là kết quả ta bị cha người cường bạo mà ra , còn Rudolph mới là đứa bé của ta và Kiệt Phu ." Kiệt Phu là chồng của A Thêm Toa , ông ta là người làm vườn ở Lam Nguyệt Sơn Trang , vài năm trước đã qua đời.

"Cho nên bà vẫn luôn cưng chiều Rudolph, mà chán ghét Douglas Kéo Tư?" Mục Lôi nhớ tới đối đãi khác biệt rõ ràng trước đây của A Thêm Toa với Douglas Kéo Tư và Rudolph .

"Đúng vậy, mỗi lần nhìn thấy nó , ta liền sẽ nghĩ tới cha người khiến ta thống khổ , tựa như nhìn thấy người sẽ làm ta nghĩ đến cha người vậy , bởi vì các người thật sự quá giống nhau !"

"Vậy Douglas Kéo Tư đâu? anh ấy ở nơi nào?" Nhiều năm qua bọn họ đều nghĩ Douglas Kéo Tư vứt bỏ Josephine một mình đến Paris phát triển, nay xem ra chỉ sợ không phải như vậy.

A Thêm Toa lạnh lùng cười, "đã chết!"

Mục Lôi cả người run lên, "đã chết? Bà giết Douglas Kéo Tư!"

"Ta không có giết nó , ta chẳng qua chỉ làm cho nó ngủ vĩnh viễn, không xuất hiện ở trước mặt ta nữa thôi!"

"Còn Josephine..."

"cô ấy tự mình không cẩn thận rơi vào cạm bẫy ngã chết, không liên quan đến ta ."

"Tôi không tin, Josephine là một người an phận thủ thường, cô ấy có thể ở trong Lam Nguyệt Sơn Trang cả một ngày không ra khỏi phòng , làm sao cô

ấy có thể một mình đi vào trong rừng cây? Nhất định có người mang cô ấy đi ra ngoài, hơn nữa người kia chính là Rudolph, đúng hay không?"

Mục Lôi chịu đựng đau đứng lên, loạng choạng đi về phía A Thêm Toa.

A Thêm Toa không chút nào sợ hãi trừng mắt với hắn, trong tay không biết từ chỗ nào cầm lên một tượng đồng. "Người cứ nói đi? Dù sao cô ấy đã chết, có truy cứu cũng không còn tác dụng gì, nhưng nếu người muốn biết như vậy, thì nên đi hỏi hai người bọn họ!"

"Bà muốn làm cái gì?" Mục Lôi nhủ mảy mìn bà ta, hiện tại hắn thật sự không có khí lực đi quan tâm A Thêm Toa đang nghĩ cái gì, hắn chỉ muốn mau chóng tìm được Rudolph, sau đó cứu Lam Vịnh Vi thoát khỏi hắn ta mà thôi.

"Ta muốn giết người, giết người xong, ác mộng của ta sẽ chấm dứt, ta sẽ lại là A Thêm Toa vô tư vui vẻ, như vậy những hạnh phúc ta từng có hết thảy sẽ về lại trong tay ta, cho nên ta muốn giết người!" Ánh mắt A Thêm Toa lộ ra một chút điên cuồng, bà ta dùng hung khí đột nhiên đánh tới Mục Lôi.

Mục Lôi nghiêng người né, tránh đi công kích của A Thêm Toa, hắn cảm thấy A Thêm Toa điên rồi, nếu bây giờ hắn chết, Tiểu Vi phải làm sao bây giờ? Josephine đã bị hại, không thể lại để cho Tiểu Vi trở thành người hy sinh thứ hai, huống chi cô ấy còn là cô gái duy nhất hắn yêu nữa!

Đúng vậy, hắn yêu cô, cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện mình không biết từ khi nào đã sớm đánh mất trái tim, mà yêu cô! Cho nên dù có phải hy sinh tánh mạng của mình, hắn cũng phải cứu cô trở về.

Kiên định ý niệm cùng tình yêu làm cho Mục Lôi nhất thời quên đau đớn trên người, hắn tức giận rống to: "A Thêm Toa, Tiểu Vi rốt cuộc ở nơi nào?"

A Thêm Toa điên cuồng cười, "cô ấy đã chết, cô ấy và Josephine giống nhau, bị Rudolph đẩy xuống cạm bẫy ngã chết, người nghe thấy không, cô ấy đã chết!"

Mục Lôi sắc mặt thù hận trắng bệch, "Bà gạt tôi, cô ấy sẽ không chết, sẽ không!"

"Người không tin, nếu người không tin lời ta nói, người có thể vào trong rừng cây, đến cạm bẫy mà Josephine chết xem, người sẽ nhìn thấy cô gái người yêu âu lạnh như băng nằm ở đó không nhúc nhích, nọ còn tròng cán nuốt da thịt, đó chính là kết cục phụ nữ mà đàn ông gia tộc Tắc Đức Ni cô yêu, kết cục của họ so với ta còn thảm hơn, khả khả ha!"

"Tôi không tin, tôi không tin!" Mục Lôi không thể tin khàn giọng gào thét, sẽ không, tiểu yêu tinh tóc đen của hắn sẽ không bỏ hắn mà đi như vậy, sẽ không!

Bất chấp A Thêm Toa có phản ứng gì, Mục Lôi lập tức triệu hồi gia nhân, sau đó phân phó mọi người chuẩn bị đèn đuốc rồi nhanh chóng chạy tới rừng cây.

Từng có kinh nghiệm lần trước, nên lần này, bọn họ rất nhanh đã tìm được được Rudolph mặt đang đại ra trong rừng cây, đồng thời cũng phát hiện ra Lam Vịnh Vi không nhúc nhích nằm ở trong cạm bẫy.

Mục Lôi tâm thần đều hoảng sợ nhảy xuống cạm bẫy, ôm lấy cả người đã sớm lạnh như băng của Lam Vịnh Vi, bị phần thống khổ nháy mắt tràn đầy lòng ngực.

"Vì sao? Ai có thể nói cho tôi rốt cuộc là vì sao?"

Tiếng hò hét của hắn quanh quẩn ở trong bóng đêm, nhưng mà lại không có ai biết vì sao, cũng không ai có thể nói cho hắn biết đáp án.

※※※※※

Lam Vịnh Vi cho là mình nhất định đã chết, bởi vì cô cứ nhiên nhìn thấy bản thân nhẹ nhàng phiêu phiêu bay lên giữa không trung, bên người còn có mấy đám mây trắng bay qua.

"Xảy ra chuyện gì? Vì sao mình lại bay được?" cô buồn bực tự nói, thân mình nhẹ nhàng xuyên qua những áng mây trắng.

"Người đã chết, chỉ còn lại linh hồn, đương nhiên là có thể bay." một giọng nói ngọt ngào động lòng người vang lên ở sau lưng cô, nhanh chóng quay đầu lại Lam Vịnh Vi không thể tin tròng lớn mắt. Đó? Là thiên sứ sao?

nhẹ nhàng dụi mắt, không nhìn lầm. Lam Vịnh Vi rốt cục xác định mình thấy được thiên sứ, hơn nữa là một thiên sứ có cánh, càng khoa trương là thiên sứ này giống y như Đại Tây Nhã, quả thực có thể nói là giống nhau như đúc.

"Đại Tây Nhã? Sao có thể là con? Con cũng đã chết sao?"

Tiểu thiên sứ cười khanh khách, đôi cánh tuyết trắng cánh phác phác đập, "Tôi không phải Đại Tây Nhã, Đại Tây Nhã là đứa con gái bướng bình không nghe lời của chị, còn tôi, tôi rất biết nghe lời cha trời nha, tôi gọi là Thua Kém Đắc Ý, là thiên sứ bảo hộ của chị."

"Thiên sứ bảo hộ?"

"Đúng, mỗi người đều có một thiên sứ bảo hộ, phụ trách bảo hộ con người khi còn sống, nếu người này làm rất nhiều việc thiện, như vậy thiên sứ bảo hộ sẽ mang theo người đó lên thiên đường; nếu người này làm nhiều việc ác, như vậy thiên sứ bảo hộ sẽ biến thành ác ma, đem người này đẩy xuống địa

ngục, mà chị là một người xinh đẹp thiện lương, cho nên tôi liền xuất hiện tại nơi này, chuẩn bị mang chị lên thiên đường !"

"Vừa rồi vì sao em nói Đại Tây Nhã là con gái của chị ? cô bé là con gái của Mục Lôi, không phải của chị ."

"Nếu chị gả cho Mục Lôi làm vợ thì Đại Tây Nhã không phải là con gái của chị sao? Nhưng hiện tại nếu chị đã chết, Đại Tây Nhã tự nhiên cùng chị một chút quan hệ cũng không có, vậy nói chung mọi thứ lại trở lại lúc bắt đầu, một lần nữa bắt đầu lại ."

"Chị chết? Em nói chị thật sự đã chết rồi?" Lam Vịnh Vi lắc lắc đầu, hiển nhiên không thể chấp nhận sự thật mình đã chết .

"Đương nhiên, nếu chị không tin, tôi có thể mang chị đi xem , hiện tại Mục Lôi đang giúp chị cử hành lễ tang."

nói xong, tiểu thiên sứ Thua Kém Đắc Ý giữ chặt tay Lam Vịnh Vi bay đến Lam Nguyệt Sơn Trang, quả nhiên ở trong đại sảnh cô nhìn thấy bản thân nằm ở trong một cỗ quan tài tràn đầy hoa tươi.

Lam Vịnh Vi giật mình ngậy người .

"Đó là..."

"Đó là lễ tang của chị , hiện tại chị tin mình đã chết rồi chứ ?"

Lam Vịnh Vi đầu oanh một tiếng vang thật lớn. cô đã chết! cô thật sự đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Nè !" Tiểu thiên sứ Thua Kém Đắc Ý bay đến trước mặt Lam Vịnh Vi , dùng bàn tay béo nhỏ trắng hươ hươ trước mắt Lam Vịnh Vi ,nhưng ánh mắt cô vẫn không phản ứng .

"Nè , tiểu yêu tinh tóc đen, tôi đang gọi chị đó , vì sao chị không để ý tôi hả ?" Thua kém thoải mái rống to, đôi cánh ở sau lưng giống như đôi cánh con ong mật quạt liên tục để hỗ trợ .

Tiểu yêu tinh tóc đen? Đây không phải tên gọi thân mật mà Mục Lôi gọi cô sao?Ánh mắt hồ hững của Lam Vịnh Vi xuất hiện một chút ánh sáng , "Sao em biết tên gọi thân mật mà Mục Lôi gọi chị ?"

"Tôi đương nhiên biết, tôi là thiên sứ bảo hộ của chị mà , đương nhiên tôi biết mọi chuyện lớn nhỏ liên quan đến chị , bao gồm cả chuyện chị và Mục Lôi tổng cộng đã làm mấy lần tôi đều kể ra được đó nha !"

Mặt cô đỏ lên, liếc Thua Kém Đắc Ý một cái, nhưng sự vui sướng này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, bởi vì đột nhiên cô nhớ tới, từ giờ trở đi, cô vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại Mục Lôi nữa rồi .

Thua Kém Đắc Ý như đã nhìn thấu tâm sự của Lam Vịnh Vi mà cười tủm tỉm nói: "Chị có muốn thấy anh ta không ?"

Lam Vịnh Vi vui sướng ngẩn đầu, "Có thể chứ?"

"Có thể, nhưng chị phải nhớ rõ, chỉ có chị thấy được anh ta còn anh ta không nhìn thấy chị ."

"không vấn đề , chị chỉ muốn nhìn anh ấy một chút thôi ."

Thua Kém Đắc Ý nghiêng đầu nói: "không tốt rồi , anh ta sống thờ ơ, tâm như nước hững hờ , mỗi ngày chỉ như cái xác không hồn lầy lắt qua ngày , sợ đã chết hơn phân nửa rồi ."

"Em nói cái gì!"

"không tin? Chính chị nhìn xem!"

Trước mắt Lam Vịnh Vi lập tức xuất hiện một người đàn ông hai gò má lõm xuống, râu ria đầy mặt , vẻ mặt tiêu tụy không chịu nổi , đầu còn là Mục Lôi • Tắc Đức Ni cô ngày xưa oai hùng bùng bùng phấn chấn, tiêu sái lỗi lạc chủ nhân của Lam Nguyệt Sơn Trang ?

cô bay đến bên người Mục Lôi xoay quanh cạnh hắn , miệng cố gắng hô to : "Mục Lôi, rm ở đây này, Mục Lôi!"

Nhưng mặc cho cô có kêu thế nào thì ánh mắt Mục Lôi vẫn mang vẻ đau thương nhìn chằm chằm quan tài, hần căn bản không nghe thấy tiếng gọi của cô

"Vô dụng thôi, chị đừng quên chị đã chết, mà người sống thì nghe không được tiếng nói của người chết ." Thua Kém Đắc Ý ung dung vũ động đôi cánh, ánh mắt linh hoạt nhìn chăm chăm Lam Vịnh Vi .

Mất thấy Mục Lôi bị thương muốn chết, Lam Vịnh Vi cảm thấy lòng mình co rút đau đớn, "Mục Lôi, đừng như vậy, Mục Lôi!"

Mục Lôi không nghe thấy tiếng kêu của Lam Vịnh Vi , hần chậm rãi đi đến bên quan tài, nhẹ nhàng đem môi mình đặt lên môi Lam Vịnh Vi , đồng thời khàn khàn cổ họng nói: "Tiểu Vi, anh yêu em, từ giờ trở đi, không còn ai có thể đem em cướp khỏi anh , anh vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ làm bạn bên em, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em, tiểu yêu tinh tóc đen xinh đẹp nhất của anh."

Từ trong túi hần lấy ra một đôi hoa tai trắng khuyết vàng óng rồi giúp Lam Vịnh Vi đeo lên tai , "anh đến Luân Đôn nhờ thợ khám kim cương lên bảo thạch , vốn muốn tặng cho em làm lễ vật kết hôn, nhưng không nghĩ tới em lại..."

Lời nói Mục Lôi nghẹn ngào ở yết hầu nói không nên lời, hai hàng nước mắt theo hai má rơi xuống , người bên ngoài nhìn thấy dáng vẻ của hần cũng thương tâm không thôi, tại sao có thể như vậy ? rõ ràng là một chuyện vui, sao mới đảo mắt đã biến thành tang sự rồi ? Ông trời thật biết trêu người !

Lam Vịnh Vi càng nóng nảy, cô nhìn thấy Mục Lôi rơi nước mắt, chính cô cũng khóc rả rích ."Mục Lôi, đừng khóc, em ở đây mà !" Thấy Mục Lôi vẫn không để ý đến mình, cô vội vã chuyển hướng nhìn Thua Kém Đắc Ý , "Thua Kém Đắc Ý, em có thể giúp chị nói cho anh ấy biết, chị tốt lắm, nói anh ấy đừng khổ sở vì chị nữa ."

"không thể nào ! Người này nhìn như kẻ phóng đảng không kèm ché, nhưng kỳ thật lại là người khó quên , một khi đã yêu cô gái nào thật lòng sẽ không thay đổi , cho nên chị đừng cố gắng vô ích !"

Mục Lôi yêu cô ? hần yêu cô thật lòng ? Ông trời ơi , bọn họ đang làm cái gì? Vì sao không sớm phát hiện hai người đều yêu thương lẫn nhau chứ ?

Nghĩ đến đây , Lam Vịnh Vi khóc càng hung, "Thua Kém Đắc Ý , chị thật sự thương anh ấy , chị thật sự không đành lòng nhìn anh ấy cứ tự dày dọạ mình như vậy, chị muốn trở về bên anh ấy, có thể không ?"

Tiểu Thua Kém Đắc Ý huy động đôi cánh, thân mình nho nhỏ bay giữa không trung thoải mái nằm nghiêng. "Chị không muốn quay về Đài Loan nhìn người nhà của chị sao? Bọn họ rất nhớ chị đó !"

Lam Vịnh Vi sững sốt, nhà ? đã bao lâu rồi cô chưa về nhà , cha mẹ đã ngâm đắng nuốt cay đem cô nuôi lớn?

"Chị có thể quay về gặp cha mẹ sao ?"

"Đương nhiên không thành vấn đề, theo em ." Tiểu Thua Kém Đắc Ý cầm lấy tay Lam Vịnh Vi nhẹ nhàng nhảy lên , nháy mắt cô đã trở lại Đài Loan phồn hoa của thế kỷ hai mươi.

※※※※※

"Oa! thật ồn ào , không khí thật bận , mỗi lần đến đây trở về tôi phải chải quét nửa tháng đôi cánh, nếu không cánh sẽ dính đầy mùi trần, trở nên vừa bẩn vừa xấu."

Tiểu Thua Kém Đắc Ý thăm oán, nên không chú ý thiếu chút nữa đã bị một đoàn tàu xe điện ngầm đâm phải . "Nguy hiểm thật, nếu không nhất định sẽ bị rụng đầy lông chim, đúng rồi! Chị nhớ xem nhà chị ở đâu ?"

Lam Vịnh Vi dễ dàng nói ra địa chỉ, nào biết tiểu Thua Kém Đắc Ý lại lắc đầu. "Tâm tưởng sự thành (chị cần nghĩ đến thì mọi chuyện sẽ thành sự thật) , chị chỉ cần dùng nghĩ đến là có thể đến nơi chị muốn đến ."

"thật sao ?"

"Đừng hoài nghi, tôi chính là dùng cách như vậy để đi tới cái đảo nhỏ ngay cả ma vương cũng bị hù chết này đó ."

Lam Vịnh Vi gật gù đầu, sau đó cô liền nhắm mắt lại tưởng tượng hình dáng trong nhà, quả nhiên, lúc mở to mắt ra bọn họ đã ở trong nhà, cô vội vã hô to: "Cha, mẹ, con là Tiểu Vi, con đã trở về!"

Nhưng mà phòng trong lại lạnh tanh vắng lặng , ngoại trừ cách bày trí quen thuộc không thay đổi ra ,thì hoàn toàn nhìn không ra có dấu hiệu người ở . "Thua Kém Đắc Ý , ba mẹ chị đâu rồi?"

Thua Kém Đắc Ý để hai tay gối lên trên đầu, cái chân ngắn đung đưa lên , "Tôi nghĩ hần là ở bệnh viện."

"Bệnh viện?"

"Đúng vậy! Từ khi chị bị tập kích ở Los Angeles biến thành người thực vật , bọn họ hầu như đều lấy bệnh viện làm nhà , mỗi ngày ở trong bệnh viện chăm sóc chị!"

"Người thực vật?"

Lam Vịnh Vi cả kinh nhảy dựng lên, không cẩn thận đụng phải nóc nhà, may mắn Thua Kém Đắc Ý nhanh tay lẹ mắt đem cô kéo trở về, nếu không tiểu Thua Kém Đắc Ý phải bay ra ngoài không gian đi tìm cô .

"Em nói chị biến thành người thực vật? Điều này sao có thể? Chị không phải vẫn ở Lam Nguyệt Sơn Trang sao? Vì sao chị lại biến thành người thực vật?"

Thua Kém Đắc Ý đau đầu vò vò đầu tóc của mình, đều do cô (thiên sứ) ham chơi, làm lỡ chuyện lớn của người ta , hiện tại đành phải cố gắng sửa sai từng phần vậy !

"Đừng nóng vội, tôi dẫn chị đi xem sẽ biết."

Lại một lần nữa lôi kéo Lam Vịnh Vi nhảy lên , lúc này bọn họ đi vào một phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc .

"Chị tự xem đi , chị ở nơi nào."

Lam Vịnh Vi vừa thấy, căn bản cô không thể tin được người nằm ở trên giường bệnh gầy yếu nhìn không ra người, toàn thân cắm đầy dây ống , dựa vào hô hấp tạo để duy trì sự sống kia là mình !

cô nghe thấy mẹ Lam nói khẽ với Lam Vịnh Vi trên giường bệnh : "Tiểu Vi, mẹ tới thăm con . Hôm nay con cảm thấy thế nào? Có thoải mái không ?"

Ba Lam bên cạnh lắc đầu, "Vô dụng thôi , Tiểu Vi nếu có thể nói một năm trước đã nói, không cần chờ cho tới hôm nay."

Nước mắt theo hai má mẹ Lam chảy xuống, "Tiểu Vi đáng thương của mẹ , sao con lại biến thành như vậy ? Sớm biết vậy lúc trước mẹ sẽ không cho con đi Mỹ."

"không cần nói nữa , mọi chuyện đều do số phận , có trách cũng chỉ trách mạng con mình không tốt, có thể trách ai chứ ?"

Thấy đáng về cha mẹ già cả lo lắng , Lam Vịnh Vi đau lòng tội đĩnh."Cha, mẹ, Tiểu Vi ở trong này, con ở đây!"

Nhưng hai người cũng như Mục Lô không được tiếng Lam Vịnh Vi kêu , cũng nhìn không thấy cô đang khóc thút thít ,nên hai người vẫn cùng nhau rơi nước mắt .

Lam Vịnh Vi thương tâm không biết nên làm thế nào cho phải, cô bay tới bên tiểu thiên sứ Thua Kém Đắc Ý xin Thua Kém Đắc Ý hỗ trợ, nhưng Thua Kém Đắc Ý lại đảo khách thành chủ hỏi: "Bây giờ nên làm gì?"

Lam Vịnh Vi khóc đến choáng váng, lập tức không thể lý giải cô bé đang nói cái gì, "Cái gì mà làm sao bây giờ?"

"Chị muốn quay về bên Mục Lô, hay là quay về bên cha mẹ chị ?"

"Chị có thể lựa chọn sao? Chị không phải đã chết à ?"

Thua Kém Đắc Ý le lưỡi, "Chị đúng là đã chết, nhưng chỉ cần không vượt qua thời gian quy định , tôi có thể nghĩ biện pháp cho chị sống lại."

Lam Vịnh Vi nhất thời ngừng khóc , "Em nói chị có thể sống lại là có ý gì?"

"Chính là chị có thể trở lại bên Mục Lô, hoặc là bên cha mẹ chị , nhưng chị chỉ có thể chọn một trong hai ."

Lam Vịnh Vi lắc đầu, "không đúng, chị thấy chuyện này sai sai làm sao đó , em có thể giải thích rõ chút không ?"

Mất thấy chuyện che dấu bị vạch trần, Thua Kém Đắc Ý có chút chột dạ cúi đầu nói: "Hãy nghe tôi nói đã , chuyện này là do tôi không tốt, nhưng Chúa trời cũng sai, ai bảo ông ấy cảm đoán tôi lâu như vậy, hại tôi tâm tình buồn bực, sau đó mới tính sai thời gian đầu thai cùng địa điểm của chị , cho nên bây giờ tôi đành phải nghĩ biện pháp thay đổi !"

"Tính sai thời gian cùng địa điểm đầu thai ?"

"Ừm ! Chị vốn đầu thai ở anh quốc cuối thế kỷ mười tám đầu thế kỷ mười chín ,vào năm hai mươi lăm tuổi sẽ gả cho Mục Lô làm vợ, cũng chính là Mục Lô mà chị đã gặp đó . Nhưng vì tôi làm sai nên đem chị đưa đến Đài Loan thế kỷ hai mươi này , cho nên... Cho nên..."

"Cho nên em liền cho một tên cướp đánh chị để đưa chị về thế kỷ mười chín , phải không?" Lam Vịnh Vi hung dữ gào thét, chỉ kém không bẻ luôn đôi cánh xinh đẹp của tiểu thiên sứ ra về vô tội nào đó .

"Vâng ... Đúng vậy!" Thua Kém Đắc Ý càng chột dạ, Chúa trời ơi , tiểu yêu tinh tóc đen này thật hung dữ quá đi , Mục Lô vì sao có thể yêu cô ấy đến chết đi sống lại vậy chứ ?

"Chị hỏi em , Lam Vịnh Vi đang sống thực vật ở thế kỷ hai mươi là sao ?"

"Đó là do tôi thi chuyết chút phép thuật nho nhỏ che mắt, chỉ cần chị đồng ý , tôi lúc nào cũng có thể cho chị trở về, làm cho mọi thứ khôi phục bình

thường."

"thật sao?"

"thật mà, Thua Kém Đắc Ý từ trước đến nay chưa bao giờ nói láo, nếu không Chúa trời sẽ cho sét đánh nha."

Nhìn tuổi cha mẹ già vì mình làm lụng vất vả bốn ba, nước mắt Lam Vịnh Vi lại nhịn không được rơi xuống, làm con gái không thể ở bên gối cha mẹ hầu hạ tận hiếu, mà còn làm cho bọn họ vì cô phải quan tâm khổ sở, cô thật sự quá bất hiếu, nếu bỏ đi cô còn là người sao?

Vì thế cô thốt ra: "Chị muốn ở lại chăm sóc cha mẹ."

"Hả?" Thua Kém Đắc Ý hồ nghi xem xét cô, "Vậy Mục Lô phải làm sao bây giờ?"

"Mục Lô?"

"Đúng vậy! Tôi nói rồi, hấn thoát nhìn phong lưu phóng đãng, nhưng trên thực tế là người mặt lạnh tâm nóng, chẳng lẽ chị không nghĩ đến sau khi chị chết, hấn phải sống thế nào sao?"

"anh ấy... anh ấy sống thế nào?"

"nói cho chị biết cũng không sao, sau khi chị chết, Mục Lô cả đời không lấy vợ, mà lựa chọn cô độc đến cuối đời, làm cho mình suốt ngày đắm chìm ở trong hồi ức."

Thua Kém Đắc Ý nhẹ nhàng chỉ một ngón tay, Lam Vịnh Vi quả nhiên thấy được hình ảnh Mục Lô tịch mịch ở Lam Nguyệt Sơn Trang chậm rãi thong thả bước đi. hấn không cưới vợ, chỉ dựa vào kỷ niệm để vượt qua tháng ngày dài đằng đẵng, sau đó hấn sinh bệnh, già đi, rồi chết.

"Đại Tây Nhã đâu?" Nước mắt đã khô lại lần nữa mạnh mẽ rơi xuống.

"hấn đem Đại Tây Nhã đưa đến ký túc xá trường học, bởi vì chỉ cần nhìn thấy Đại Tây Nhã, hấn sẽ nghĩ tới cái chết của Josephine và chị giống nhau, thậm chí hấn còn bỏ đi Hắc Tinh, để tránh nhớ tới thời gian hai người vui vẻ bên nhau."

Lam Vịnh Vi không biết nên làm thế nào cho phải, sự thiện lương của cô trời dấy, đau quá, Mục Lô làm như vậy vì cô. "Chị... Chị nên làm gì bây giờ? Thua Kém Đắc Ý, em nói chị nên làm cái gì bây giờ? Chị thương Mục Lô, nhưng chị cũng không nỡ bỏ cha mẹ, rốt cuộc chị nên làm cái gì bây giờ?"

"Tôi không biết, chuyện này hoàn toàn phải xem lựa chọn của chị."

"Chị chỉ có một lần lựa chọn sao?" cô nâng đôi mắt đang lưng tròng hỏi.

"Ừm! Hơn nữa chỉ có thể chọn một, sau khi lựa chọn rồi thì sẽ không có cơ hội hối hận."

Lam Vịnh Vi lâm vào trong trầm tư, cô nên trở về bên Mục Lô không? Nếu Mục Lô đúng như lời A Thêm Toa nói, là người bạc tình bạc nghĩa, vậy nhất định cô sẽ không chút do dự lựa chọn quay về Đài Loan, nhưng hấn sau khi cô chết đã lựa chọn cô độc cả đời, tình nguyện dựa vào ký ức để sống sót. Ông trời ơi, cô phải làm sao bây giờ? Nhưng còn cha mẹ đối với cô cũng rất quan trọng! Vô luận như thế nào, cô đều không thể bỏ mặc cha mẹ mình!

Tiểu Thua Kém Đắc Ý đợi thật lâu, thấy cô vẫn không có đáp án, vì thế liền thúc giục nói: "Nhanh chút, nếu không mau một chút, chờ Mục Lô đem chị mai táng trong mộ huyết, vậy thật sự sẽ không kịp nữa."

"Thua Kém Đắc Ý, em có thể nói cho chị biết, sau khi chị chết rồi, cha mẹ chị sẽ sống thế nào không?"

"Họ sống tốt lắm, cha mẹ chị tâm địa rất tốt, tuy rằng ban đầu không thể chấp nhận, nhưng một thời gian ngắn sau, bọn họ cũng biết có một số việc là không thể thay đổi. Cho nên bọn họ chẳng những không có thương tâm, còn hóa bi phần thành sức mạnh, đến ngục giam để cảm hóa những tội phạm, vì xã hội làm rất nhiều chuyện tốt nha! Chị tự xem."

Lam Vịnh Vi nháy mắt mấy cái, nhìn thấy cha mẹ ở một ngôi giáo đường địa phương cùng một đám người, bên trong có người đánh đàn, có người đánh nhịp, có người khiêu vũ, trên mặt tràn ngập vui vẻ.

Xem đến đây, Lam Vịnh Vi tiêu tan bận lòng. "Thua Kém Đắc Ý, chị quyết định, chị muốn trở lại bên Mục Lô."

"thật sao? Chị phải về với tên động vật máu lạnh kia sao?"

"Đúng vậy, chị muốn trở lại bên người anh ấy, chị không thể để anh ấy đem Đại Tây Nhã đưa đến ký túc xá trường học, càng không thể để cho anh ấy đối xử với bản thân như vậy!" cô kiên định nói, trong mắt có chút quang mang lạ thường.

"Được, tôi lập tức mang chị trở về, nhắm mắt lại, mặc kệ chị nghe thấy gì cũng không cần quan tâm, biết không?"

Lam Vịnh Vi gật gật đầu, trong lòng nghĩ: "Mục Lô, em đã trở về, tiểu yêu tinh tóc đen của anh đã trở lại, em tuyệt đối sẽ không để anh đối xử bản thân như vậy, tuyệt đối không được!"

※※※※※

"Trước gia, thời gian đã đến." một người nhìn như quân gia đi đến bên Mục Lôi nhắc nhở .

Mục Lôi lắc đầu, ngón tay lưu luyến không rời vỗ về gương mặt xinh đẹp như đang ngủ say của Lam Vịnh Vi, cho đến bây giờ hắn vẫn không thể chấp nhận sự thật rằng tiểu yêu tinh tóc đen đã rời xa hắn !

"không, chờ một chút, tôi còn muốn nhìn Tiểu Vi thêm chút nữa !"

"Con cũng phải nhìn mẹ Tiểu Vi, không cho phép các người đem mẹ Tiểu Vi đi !" Đại Tây Nhã ở bên cạnh vừa khóc vừa nói, từ khi Lam Vịnh Vi gặp chuyện không may tới nay, tiểu Đại Tây Nhã cơ hồ không có rời đi, bởi vì cô bé không tin, mẹ Tiểu Vi luôn rất ôn nhu, kiên nhẫn lắng nghe mình nói chuyện đã chết!

"Mẹ Tiểu Vi, mẹ mở to mắt được không? Vì sao tất cả mọi người đều nói mẹ đã chết? Mẹ mau đứng lên nói cho bọn họ biết, mẹ chỉ đang ngủ thôi, mẹ không có chết, mẹ không chết, đúng không?"

Nghe được lời nói ngây thơ của con gái, Mục Lôi đau lòng sắp không thở nổi, trong ánh mắt hắn tràn đầy nước mắt, tầm mắt mờ hồ thấy không rõ mọi thứ trước mắt .

"Tiểu Vi, em thật sự nhẫn tâm ra đi như vậy sao ? Em còn chưa mặc váy cưới anh chuẩn bị cho em, còn chưa uống rượu kết hôn của hai chúng ta, thậm chí ngay cả Lam Nguyệt Sơn Trang em cũng chưa xem hết mà.

Tiểu Vi, anh thừa nhận anh phóng đảng không kèm chế được, đùa vui khắp nơi, nhưng sau khi gặp e, anh không thể chấp nhận được bất cứ người phụ nữ nào nữa . Ban ngày anh nhớ em, buổi tối cũng nhớ em, ngay cả ăn cơm, ngủ mơ cũng đều là em . anh nhớ về xinh đẹp của em, sự thông minh của em, tính quật cường của em, còn có bộ dáng lúc em tức giận đỏ mặt, nhưng nay tất cả đều không còn !

Em không còn cười với anh, tức giận với anh, cũng không mắng anh là động vật máu lạnh nữa, em cứ lẳng lặng nằm ở đây không nhúc nhích, ông trời ơi, em động đậy đi, vì sao em cứ nằm bất động ? anh thật hy vọng em có thể lại mắng anh là động vật máu lạnh lần nữa, Tiểu Vi, em có nghe thấy không? anh muốn em mắng anh, anh muốn em đứng lên mắng anh là động vật máu lạnh!"

Mục Lôi nói đến cổ họng muốn khản, hắn kỳ vọng Lam Vịnh Vi có thể bởi vì vậy mà nhảy dựng lên chửi mình một chút, nhưng không có, Tiểu Vi của hắn vẫn nằm đó không hề động đậy, cô thật sự đã chết rồi..

Đúng vậy, cô đã chết! Từ lúc hắn đuổi tới đó, cô ấy đã bị Rudolph hại chết, mà hắn lại không thể thừa nhận sự thật đó, cho dù bây giờ đã sắp hạ táng cô .

Bây giờ hắn còn có thể tiếp tục như vậy sao? Lam Nguyệt Sơn Trang không thể cứ suy sụp xuống như vậy từng ngày, sự nghiệp cha giao lại cho hắn cũng phải tiếp tục kinh doanh, còn Đại Tây Nhã... Đại Tây Nhã cũng phải đến trường, ban đầu hắn đã muốn chuẩn bị đem Đại Tây Nhã đưa đến ký túc xá trường học, sau đó bởi vì Lam Vịnh Vi ngăn cản nên từ bỏ, nay cô đã ra đi, Đại Tây Nhã cũng không còn đường nào khác lựa chọn .

Mang theo đôi mắt còn ẩm ướt hắn đứng lên nói với quân gia : "Kiều Trì, cho bọn họ tiến vào, chúng ta nên xuất phát."

Quân gia Kiều Trì gật đầu, kêu gọi vài tên gia đình vào nâng quan tài .

Lúc bọn hắn muốn đem quan tài nâng lên thì Đại Tây Nhã lại ôm lấy Lam Vịnh Vi khóc, "không cho, không cho đem mẹ Tiểu Vi đi, tôi không cho phép các người đem mẹ Tiểu Vi đi !"

"Đại Tây Nhã, hãy nghe ta nói, bọn họ không đem mẹ Tiểu Vi đi, bọn họ chính là..." Mục Lôi đi qua ôm lấy Đại Tây Nhã, để cho đoàn người tiện làm việc .

Nhưng Đại Tây Nhã căn bản không nghe thấy Mục Lôi nói, cô bé giãy giụa đá đánh, giãy khỏi tay Mục Lôi một lần nữa chạy về phía quan tài, sau đó cô bé dùng thân thể của mình ngăn cản gia đình làm việc ."không cho phép đem Mẹ Tiểu Vi đi, không cho phép đem Mẹ Tiểu Vi đi !"

"Đại Tây Nhã, hãy nghe ta nói..."

Đại Tây Nhã vừa khóc vừa nói: "Mẹ Tiểu Vi, Mẹ Tiểu Vi, mẹ mau đứng lên, bọn họ muốn đem mẹ đi, mẹ Tiểu Vi!"

Khuôn mặt Mục Lôi xanh mét, đang muốn đi qua lời Đại Tây Nhã ra, nhưng nào biết Đại Tây Nhã lại đột nhiên hô to: "Mẹ Tiểu Vi tỉnh! Cha, người xem mẹ Tiểu Vi tỉnh rồi !"

"Đại Tây Nhã, con nói bậy bạ gì đó? Mau tới đây !" Mục Lôi quá khổ sở nên cho là con gái nói nhầm, bởi vì nếu không có Kiều Trì đến nói, chỉ sợ hắn đã xúc động đem Lam Vịnh Vi lưu lại mặc kệ cô đã chết hay chưa.

"thật mà, mẹ Tiểu Vi đã tỉnh, mẹ Tiểu Vi!" Đại Tây Nhã bỏ nhào tiến lên ôm Lam Vịnh Vi vừa khóc vừa cười, "Cha, người mau đến xem, mẹ Tiểu Vi đã tỉnh!"

Mục Lôi không thể tin đi lên phía trước, không ngờ thấy Lam Vịnh Vi vốn đang nhắm mắt nay lại chậm rãi mở ra.

"Tiểu Vi, em..."

"Mục Lôi, em đã trở về." Đẩy ra những đóa hoa trái khắp người ngồi dậy, Lam Vịnh Vi nhẹ giọng nói, cô đưa mắt nhìn về phía người đàn ông cô yêu tha thiết sau đó vươn tay, "Em rốt cục đã trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kết thúc

Hai năm sau tại một buổi trưa yên tĩnh.

một vị họa sĩ ước chừng hơn 40 tuổi đang ở trong đại sảnh của Lam Nguyệt Sơn Trang, vì cả nhà Mục Lôi cùng Lam Vịnh Vi họa một bức tranh gia đình.

Trong tay cô ôm một đứa bé vừa lên một tuổi, Lam Vịnh Vi cảm thấy mỹ mãn rúc vào lòng chồng mình. "Có mệt hay không?"

Mục Lôi lắc đầu, tuy rằng không hiểu vợ mình vì sao đột nhiên muốn có một bức tranh gia đình, nhưng hắn vẫn đáp ứng. Nhưng nếu biết làm mẫu về tranh thực sự quá mệt như vậy, thì đánh chết hắn cũng không làm, nhưng bây giờ hắn đã đứng ở chỗ này, còn chạy trốn được sao?

"Tiểu Vi, em có thể nói cho anh biết vì sao em đột nhiên muốn vẽ tranh không?"

Lam Vịnh Vi cười ngắc đầu, "Tôi hôm qua em mơ thấy Thua Kém Đắc Ý."

"Thua Kém Đắc Ý? em là nói thiên sứ mang em trở về bên anh à?"

"Đúng vậy! Thua Kém Đắc Ý muốn có bức tranh gia đình mình, cô ấy nói như vậy có thể cho gia đình em an tâm, cho nên em liền làm theo."

"anh không hiểu, vì sao bức tranh có thể cho người nhà em an tâm? Bọn họ không phải đang ở Đài Loan thế kỷ hai mươi sao?"

"Em cũng không biết, nhưng Thua Kém Đắc Ý nói như vậy thì nhất định có đạo lý của cô ấy, nhưng là anh đó, gần đây anh làm việc gì, bình thường em đều không thấy được bóng anh đâu." Lam Vịnh Vi bất giác bĩu môi oán giận.

Mục Lôi thấy thế, vội vàng cúi đầu hôn hôn vợ. "anh đang bận một chuyện."

"Việc nhiều cũng không thể không thấy bóng dáng cả ngày!"

"anh đang bận chuyện Rudolph."

"Rudolph? hắn không phải bị hình phạt, lưu đày đến Australia sao?" Bởi vì Rudolph phạm vào hai tội giết người, cùng với một tội giết người chưa thành, bởi vậy bị phán lưu đày.

"Đúng vậy! Thuyền của hắn ngày kia khởi hành, anh tính cho A Thêm Toa đi theo hắn, bởi vì lưu A Thêm Toa lại một mình cũng thật sự quá đáng thương."

Trải qua lần đó, tinh thần A Thêm Toa không ổn định, cho nên Mục Lôi liền đem bà ấy đến bệnh viện, nhưng bệnh viện cũng chỉ có thể chứa bà ấy mười ngày nửa tháng, cho nên A Thêm Toa hơn phân nửa thời gian đều ở trên đường sống lây lất xin ăn qua ngày. Có đôi khi Lam Vịnh Vi sẽ gặp bà ta, thậm chí cô còn muốn đón bà ấy trở về, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới bà ấy có thể lại hại Mục Lôi nên lại bỏ ý định. Dù sao đó cũng là một bóng ma khủng bố, một ác mộng khiến người ta không muốn hồi tưởng lại. Nay nghe thấy Mục Lôi nói như vậy, cô cũng thật vui vẻ. "Như vậy cũng tốt, có Rudolph ở bên cạnh chiếu cố bà ấy, hắn sẽ không thành vấn đề."

"anh cũng nghĩ như vậy, cho nên mới không có thời gian ở nhà, ngay cả thời giờ hôn em cũng giảm bớt." Thừa dịp cô đang suy nghĩ, Mục Lôi cúi đầu cho Lam Vịnh Vi một nụ hôn sâu ngọt ngào, "anh có nói với em chưa, hôm nay em rất đẹp?"

"nói quá, nhưng hôm nay anh chưa nói anh yêu em."

"Chưa nói sao? không sao, bây giờ anh nói, anh yêu em, tiểu yêu tinh tóc đen của anh."

Hai người lại một phen nùng tình mật ý, hoàn toàn đem Hẹn Thờ Thua Kém cùng Đại Tây Nhã quên không còn một mảnh, vì thế Hẹn Thờ Thua Kém không chịu cô đơn đập đập đầu gối mẹ, miệng bập bẹ nói: "Hôn, Hôn!"

"Hẹn Thờ Thua Kém, em cũng muốn hôn sao?" Đại Tây Nhã như tên trộm hỏi em trai vừa mãn một tuổi của mình.

"Thân ái, thân ái !"

"Được , vậy em phải ngoan ngoãn nghe lời chị nói nha, đến đây !"

Đại Tây Nhã ôm lấy Hẹn Thư Thua Kém đi đến cạnh cha mẹ, thừa dịp hai người đang hôn nồng nhiệt, đột nhiên đem Hẹn Thư Thua Kém nhét vào trong lòng hai người, Hẹn Thư Thua Kém ngây thơ không biết gì vùi đầu vào ôm ấp của mẹ, trong miệng vẫn hô: "Hôn , hôn ."

Mục Lôi bất đắc dĩ ôm lấy con.

"Hẹn Thư Thua Kém, con cũng muốn hôn sao?"

Hẹn Thư Thua Kém dùng sức gật đầu, "Hôn ."

Lam Vĩnh Vi nhin không được cười ha ha.

"Được, mẹ hôn con ."

Đại Tây Nhã thấy thế cũng âm ỹ nói: "không công bằng, con cũng muốn hôn !"

"không thành vấn đề."

Mất thấy vợ bị hai đứa con gái cướp đi, Mục Lôi vừa bức mình vừa buồn cười, cho họa sĩ trung niên nghỉ ngơi ngày mai lại tiếp tục, bởi vì hôm nay không có khả năng vẽ tiếp rồi .

Ai! Ai bảo hán cưới một cô gái yêu chồng nhưng lại yêu con hơn chứ ?

※※※※※

Tây nguyên 1999 anh quốc Lam Tĩnh Vi ung dung tham quan đại sảnh thanh lịch tinh xảo ở Lam Nguyệt Sơn Trang, Lam Tĩnh Vi ung dung thưởng thức nơi từ thế kỷ thứ mười bốn tới nay chưa hoàn thành , mãi cho đến thế kỷ mười tám mới hoàn thành này .

cô luôn luôn thích lâu đài , hơn nữa còn rất thích lâu đài cổ thời Trung cổ, bởi vì lâu đài thời Trung cổ vô luận là tạo hình hay nghệ thuật đều đạt tới một trình độ cao ; cho nên dù cơ hồ đi khắp lâu đài toàn bộ thế giới, nhưng chẳng biết tại sao, Lam Nguyệt Sơn Trang này lại làm cho cô có một cảm giác đặc biệt .

Lam Tĩnh Vi đi đến lò sưởi ở đại sảnh, lấy góc độ chuyên nghiệp mà xem bức tranh nghe nói là tranh họa gia đình của chủ nhân Lam Nguyệt Sơn Trang Mục Lôi • Tác Đức Ni cô .

Đột nhiên, ánh mắt Lam Tĩnh Vi bị hấp dẫn bởi bức họa .

Làm sao có thể? trên thế giới này làm sao có thể có người giống nhau đến vậy ?

Lam Tĩnh Vi kinh ngạc nhìn nữ chủ nhân cơ hồ cùng em gái Lam Vĩnh Vi của mình giống nhau như đúc , thật sự quá giống! Vô luận là diện mạo, ánh mắt, thậm chí nụ cười mím cười hơi nhếch lên khoe miệng kia cũng đều y chang Tiểu Vi , đây là chuyện gì? Chẳng lẽ Tiểu Vi không chết?

không, không có khả năng, Tiểu Vi rõ ràng đã chết, hơn nữa hậu sự của con bé do chính tay cô lo liệu , con bé làm sao có thể còn sống? Hoặc là...

Tầm mắt Lam Tĩnh Vi khóa chặt ở trên bức họa. Trong bức họa nữ chủ nhân mặc một thân váy áo hoa lệ thanh lịch , tay đang ôm ấp một cô bé ước chừng khoảng một tuổi , trên cổ cô đang đeo sợi dây chuyền kia , sợi dây chuyền đó là ...

Sợi dây chuyền đó là mình và mẹ cùng nhau đến tiệm đồ trang sức chọn mua tặng cho Tiểu Vi, vì sao lại xuất hiện tại nơi này? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Tiểu Vi thật không chết , mà là đến một thời không khác ...

Ngóng nhìn người trong tranh hạnh phúc mỹ mãn , Lam Tĩnh Vi cúi đầu nói: "Tiểu Vi, là em sao? Em thật không có chết , mà là đến một thời không khác , em đã tìm được hạnh phúc của chính em , phải không?"

Trong đại sảnh yên tĩnh không có một chút tiếng vang, nhưng Lam Tĩnh Vi lại cảm thấy chính mình như nghe được giọng nói của Lam Vĩnh Vi - -

"Chị , em là Tiểu Vi, em sống rất tốt, rất vui vẻ , chị không cần lo cho em ."

Lam Tĩnh Vi cho là mình nghe lầm, nhưng thanh âm kia lại một lần nữa truyền vào trong tai cô .

"Chị , em sống thật sự rất tốt , chị cũng nhìn thấy đó , không phải sao?"

"Tiểu Vi, là em sao? Tiểu Vi!" Lam Tĩnh Vi xông lên trước kêu gọi, nhưng cả đại sảnh vẫn im ắng, không một chút tiếng vang.

Lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bức tranh, Lam Tĩnh Vi giống như nhìn thấy người trong tranh đang mỉm cười với mình .

Lam Tinh Vi đã rõ rồi, cũng tiêu tan lo lắng !

"Tiểu Vi, chị sẽ nói cho cha mẹ biết em sống rất tốt , em yên tâm đi!"

Lam Tinh Vi lại một lần nữa nghe được thanh âm, lúc này không chỉ có có thanh âm của em gái, mà dường như còn có tiếng cười của đứa trẻ cùng một người đàn ông , cô biết, em gái thật sự tìm được hạnh phúc của mình rồi !

Bạn đang đọc truyện *Nhà Giàu Có Đồng Thoại 3: Tình Nhân Của Yêu Râu Xanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.